

जगत्सूत्र्य श्रीपुत्रचन्द्रमुनीश्वरगुरुपदकजेभ्यो नमो नमः ।

ॐ शंकराय नमः ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
ॐ श्रीगणेशाय नमः ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
ॐ श्रीगणेशाय नमः ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥
ॐ श्रीगणेशाय नमः ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

श्री हिंगुल प्रकरणना श्लोकना शब्दार्थः

श्लोक १

श्रीमद् रोमायुक्त
श्रीवासुपूज्य वासुपुत्र्य-
प्रभु
जगत् दुनिया
आनद ६५
दायक आपनार
करपवृक्ष देवानु आऽ, क-
८५वृक्ष
उपमा मरभाभणी
भयात् थाओ
सुग्य सुभ
सतति समुह

सिद्धये सिद्धिनेभाटे

श्लोक २

हिंगुल दिगणोऽ
प्रकरः ममुह
अथ आ
च अने
वाल नानो
अरण्य सूर्य
विचक्षणता पडितो
तर्कयन्ति तेओतर्ककरेओ
इति ओ प्रभाओ
य लेभने
दृष्ट्वा लेधने

उद्ग्रामज्ञो हे पद्मप्रभु
 मुदे दर्पनेभाटे
 अस्तु- थाओ-
 सः ते

श्लोक ३

जनयन्ति जन्मआपेठे
 यशा. स्त्रीया
 पुत्रान् छोकराओने
 भाग्यम् नशीथ
 स्व पोतान
 उपार्जित भेणवेधु
 यथा ने प्रभागु
 ग्रथान् अ वाने
 कुर्वन्ति करे डे
 पिडास प डिते
 गुणात् गुणधर्मी
 विस्तरता विस्तार
 थाय

श्लोक ४
 सुपात्रे योऽय्यभाषुसप्रत्ये
 दीत्पिपूत-गोभा-आपनारी
 विद्या विद्या
 कला कला
 मंत्री मित्राध
 धनम् धनं

श्लोक ५

सुपात्रे अथोऽय्यभाषुस
 प्रत्ये
 अनर्थकृत् अनर्थकरनागी

श्लोक ६

नास्ति नथी
 न्याय न्याय
 समम् नेषु-
 सत्यम् सत्य
 धर्मसम. धर्मनेवो
 सग्या मित्र

उद्यमसमम् उद्योगलेवो
मित्रम् - मित्र
भाग्यसम् भाग्यलेवु

श्लोक ७

देहस्य शरीरनु
भूषण आस वार
प्रौढि गलीरपणु
सुमत्री सारोप्रान
राज्यभूषणम् गज्यनु
अपणु
हंस्य इपनु
सद्धार्म्यम् उत्तममपणु
नरभूषणम् पुत्रपनु भूपणु

श्लोक ८

दूषणम् दोष
तद्रा आसस
कुमत्री पराधमत्री

राज्यदूषणम् गज्यनु
दोष
जाड्यम् मुष्णु
अधार्म्य अपार्थिकपणु
नरदूषणम् पुत्रपनु दूषणु
श्लोक ९

पूण्यात् पुण्यथडी
धनम् धन
आप्नोति भेजवे छे
कीर्तिम् जशने
इह आलोक्षभा
णति भेजवे छे
तद्धनात् तेधनथडी
परत्र पगलोक्षभा
स्वर्गसौख्यम् स्वर्गनु
मुष्ण
अपवर्ग भोक्षने
क्रमात् अनुक्षमधी

अथप्रभो हे पद्मप्रभु
 सुदे हर्षनेभाटे
 अस्तु- थाय्यो-
 स- ते

श्लोक ३

जनयन्ति जन्मआपेडे
 वंशा. स्त्रीया
 पुत्रान् छोकरायेने
 भाग्यम् नशील
 म् पोतान
 उपार्जित भेणवेडु
 यथा ने प्रमाणु
 ग्रथान् ग्रथाने
 कुर्वन्ति करे डे,
 तिष्ठाम् प डीते।
 गुणात् गुणथडी
 विस्तरता विस्तार
 भवेत् थाय

श्लोक ४
 सुपात्रे योज्यमाणप्रत्ये
 दीत्पिहृत गोभा-आपनाशी
 विद्या विद्या
 कला कला
 मैत्री मित्राड
 धनम् धन

श्लोक ५

सुपात्रे अथोज्यमाणस
 प्रत्ये
 अनर्थकृत् अनर्थकरनागी

श्लोक ६

नास्ति नथी
 न्याय न्याय
 समम् नेडु
 सत्यम् सत्य
 धर्मसम. धर्मनेवा
 सत्त्वा मित्र

उद्यमसमम् द्वैगनेवे
मित्रम् - मित्र
भाग्यसम् भाग्यनेवु

श्लोक ७

देहस्य शरीरनु
भूषण व्यथ हार
प्रौढि गक्षीरपणु
सुमत्री सारोप्रान
राज्यभूषणम् शन्यनु
लपथ
रुपस्य इपनु
सद्धान्यम् उत्तमवर्भपणु
नरभूषणम् युशपनु भूपणु

श्लोक ८

दृषणम् दौष
तद्रा आनस
कुमत्री अराभमत्री

राज्यदृषणम् गन्थने
दौष
जाडम् मुष्ध
अघान्य अपाभीक्ष्णु
नरदृषणम् पृशपनु दुपणु

श्लोक ९

पूण्यात् पुण्यथरी
धनम् धन
आप्नोति भेजवे छे
कीर्तिम् नशने
इह आलोक्षभा
गति भेजवे छे
तद्धनात् तेनथथरी
परत्र पलोक्षभा
स्वर्गसौरयम् स्वर्गनु
मुष्
अपवर्ग भोक्षने
क्रमात् अनुक्षमनी

ततः त्याग्यधी
 श्लोक १०
 सम्यक् सारि शीते
 आराधित मेवाये।
 वर्ग वर्गवर्म्
 प्रथम परे लो।
 ये नेमले
 जन्तुभि माण्डुओये
 तेषा तेमने
 साध्या साववा योग्य
 त्रया त्रय
 वर्गा वर्गा
 अनुक्रमेण कर्मधी
 मन्त्रिवत् मन्त्रीनीपेडे
 श्लोक ११
 प्रिय भीह-वडातु
 ब्रुहि जोय
 कुर्यात् क्वबुमेधये

तत्र
 अमृतम्
 पर
 वच
 प्रदानेन
 भवन्ति
 प्राणिनः
 निश्चय
 अमृत
 अतिशय
 वचनना
 आपवा वडे
 थाय छे
 लवे।
 श्लोक १२
 विद्या विधा
 मम नेतु
 नास्ति नधी
 शरीर देह
 मूषणम् धरेणु
 निंदा नि द।
 दूषणम् दोष
 वृष्णा तृष्णा
 समा सरणी
 परा भील

चिंता	चींता
क्लेश	क्लेश
उपशातेः	शातिथडी
समता	सभता
न	नथी

शब्द कानथडी नेनु
प्रत्यक्ष थायते

रूपम् नेत्रथडी नेनु प्र
त्यक्ष थाय ते

रस लभथडी नेनु प्र
त्यक्ष थाय ते

गन्ध नाकथडी नेनु प्र-
त्यक्ष थाय ते

स्पर्श आभडी थका नेनु
प्रत्यक्ष थाय ते

भोगः भोग
हि निश्चय

पचघा पाथ प्रकारे

किपाक	नामनु आड
कलवत्	प्रणनेषु
ज्ञात्वा	अष्टीने
दूरे	दुर
यान्ति	लयछे
मनीपिण	प डीते।

श्लोक १४

संतोष' सनेप

परमम् भोडु

सौख्यम् सुख

अमृतम् अमृत

पथ्यम् पथ्य

हितम् हित-भलुकन २

श्लोक १५

स्थानानि रडेवानीज्याओ

अष्टादश अठार

किञ्चिपस्य पापना

तथा तेप्रभाणे

ततः त्यागपथी

श्लोक १०

सम्यक्
आराधित
वर्ग
प्रथम
यै
जन्तुभि
तेषा
साध्या.
त्रयः
वर्गा
अनु
प्रबोध

भारि गते
सेवाया

वर्ग १ भा
पा

ने

भा

श्लोक १६

धा

द्वे
ने
धे

तव

अमु

तव

भावनया

कार्या

जिनेन्द्र

पूजा

गुरुभक्ति

उत्तम

३३

३३

३३

३३

३२

३३

३३

३३

ना होधर्था
 कुनन्न मेजनात् अपकारी
 ना सेवनधी
 कृट भाषणात् लृट् षो
 सवाधी

लोक ३

अग्निना देवतावडे
 सिंच्यमान' सीथानो
 छटापेक्षो
 नाप्नुयात् प्राभतो नधी
 पुष्टिम् पोपथुने

नायाति नधी आधने
 कृत्तचित् डोधपथु सभये
 श्मोरु ४
 असत्य वस्तु लृट् षो
 नाग्ना

भुवि आ जगतमा
 संकटऽपि दु धर्मा पथु
 वसुराजवत् वसुराजनी
 येडे
 अपवादम् टोप
 परत्र पदोक्तमा

अभ अदत्तादान प्रकम्

लोक १

कातराणाम् षीकाशुने
 यथा नेभ
 धैर्यम् धीग्ज

वधराणाम्वाजीयाशुने
 सतति वन्तार
 नचि-वास विश्वास नडोवा
 तथा ते प्रभाषे

પણ	નીરમ્	પાણીને
ચોરી	લભન્ને	મેળવે છે
દુરાચરણમાં	સ્થલં	જમીનમાં
ક્ર ૫	યેન	જેણે
નહિ	વયુ'	શરીર
ગ્રહણ કર	સગ્ગ	તેજ
ચીજ	મુવિ	પૃથ્વીમા
તો	નો	નહિ
નથી	ચિંતામ્	ફીકરને
ખવાય છે	કરિષ્યતિ	કરશે
ધારણુકર	સમગ્ર રચનાઃ	મવળી રચ
પણ		નાથે
પક્ષીયોના	તસ્મિન્	સ્થિતા તેને વિષે
સમુહ		રહેલી છે

મૈથુન પ્રત્નમઃ

લો	જગતિ	જગતમા
	ય'	જે
	ચ	અને

लोके आ लोकभा
 नृणाम् मनुष्येभ्यो
 अदत्त हारिणाम् योरी
 करनाराभ्येभ्यो

श्लोक २

कुक्षिम् पेटने
 शाकेन शाकथी
 पूर्येत भरवी नेधये
 यदि ने डे
 स्तोकम् थोडु
 धनार्जनम् वननी पेदाश
 पर न पथ नडि
 अदत्तम् योरी
 आटव्यात् लेषु नेधये
 यत नेथी
 स्यात् थाय
 भूपते रान्त थडी
 अयम् पीड

श्लोक ३
 सुम्वलिप्सु मुभनी ध-
 र्धावाणो
 मानव भाणुम
 सः ते

सद्य तुरत
 आप्नुयात् प्राप्त थाय
 मडुक चौरवत् म डुक
 योरनी पेडे
 किल नडी

श्लोक ४

अनिष्ट धष्ट नडि
 रेचरे पक्षीनां
 धूक धुनड
 म्यामिद्रोही राज उपर
 द्वेश करनार
 नरेषु भाणुसोभा
 अनीष्टात् अनिष्टथी

अपि	पथु	नीरम्	पाणीने
अदत्तम्	येरी	लभन्ते	भेजवे छे
अपलक्षणे	दुग्धयगथुमां	स्थले	जमीनमां
	श्लोक ५	येन	जेथे
मा	नडि	घयुं	शरीर
गृहाण	ग्रहणु कर	सणव	तेज
वस्तु	शीज	मुवि	पृथ्वीमां
धेत्	तो	नो	नडि
नास्ति	नधी	चिंताम्	क्षीकरने
भुज्यते	अनाय छे	करिष्यति	करसे
घोहि	धारणुकर	समग्र रचनाः	भवणी न्य
तथापि	तो पथु		नाथेः
पक्षि निवहा	पक्षीयोना	तस्मिन् स्थिता	तेने विधे
	समुद्ध		रहेली छे

अथ मैथुन प्रश्नः

श्लोक १		जगति	जगतमा
स्त्री लुब्ध	नीयोभा	य	जे
	लो	च	अने
	कीयो		

अत्यजत्
यशः

तर्क्यो
इति

तु
नरम्

ते

ते भाषसने

दासो

लुब्ध्या दासी प्रत्ये
लोभ भावशी

मुजः

मुञ्जराज

अपकीर्त्या

अपधीर्तिथी

गीयते

अवाय छे

न किम्

नथी डे यु

श्लोक ०

अनर्दुष्टां

भनगां दुष्ट

मुने मिष्टा

भोदथा भीड

भोवनार

अनिष्टा

अनिष्ट

का

दुष्ट

अतः परम्

तेथी भीष्ट

विर्षवहृरीवत् अर्गि वे-
लदीनी येडे

त्याज्या तन्वी नेधये
ज्ञानिभि शानीयोये

सुख कामिमि मुषनी ध
अधावागाये

श्लोक ३

उग्रसभोगतः वधुा संलो-
गथी

सूरिकता पग्देशी राजनी
सी

नरकम् नन्दना प्रत्ये

गता

गध

स्वर्गम्

स्वर्ग प्रत्ये

गत

गथी

प्रदेशी

परदेशी राज

तत्र

त्या

सर्वरं कारणम् सर्वं

कारणं ३५

श्लोक ४

अतः अ ६२

उपामा' क्षणीया

वहिः अक्षरथी

उपामा क्षणी

गुटिका, इव गोक्षीनापेठे

वहिः अक्षरथी

दधति धारणं करे छे

सौदर्षम् सु ६२ताने

अतः अक्षरथी

ता' ते क्षीया

भस्मराशय भस्मना ६

गला गेवी

श्लोक ६

श्रीमित् सोभायुक्त

फोणिकराद् देवणीकरात्

चेदकनृपैः येऽगन्त साथे

माकम् साये

महतं सगरम् भोटं युद्धं,

स आभ

चक्राण, इत्न २

किल निश्चय

कामकैलिकलितं काम की-

प्रायश्ची युक्त

पद्मावती पद्मावतीथी

प्रेरितं प्रेरयत्से

भोगामक्त भोगमा ला

जलु

मना मनत्राणो

नृपे राज्ञ

मणिरा' मणिरये

आत्रांममम् भावनीमाथे

अकरोत् इतो हने

द्रोहम् द्रोहने

मोहप्रशात्भोहना	आधित	प्राप्तम्	भेज०युं
	होवाधी	फलम्	३७
परन्तु	पथु	कीदृशम्	३८
तदनु	त्यार पछी		

॥ अथ परिग्रह प्रकमः ॥

श्लोक १	कालकृट'	३२
प्रमेहिना प्रमेहना रोग	परिग्रह	परीगृह
		श्लोक २
वाधाने	यथा	लेभ
विषम	अधे'	दरीयाना
सर्षि	जलविन्दूनाम्	पाष्णिना
मधुनम्		टपडानी
चक्षुरोणिणाम्	नेत्रलारोग	
	वाणाओन	संख्या
तद्वत्	तेनी पडे	गद्युतरी
निर्दोष	जन्तनाम् गर्वे	नैव
	प्रा० पु०थाने	अत्र
		आ लो०भा
		उभ्यते
		भेज-१५ छे.

तत्रैव तेऽ प्रभाषे
 धनं लुब्धानां धननां लो-
 बायाश्चेनी
 दृ. खमानम् दृ. अनु प्रभाष्य
 नद्रश्यते नधी जल्युतु

श्लोक ३

अशुष्कम् लीडु
 यदिवा अथवा
 शुष्कम् शुडु
 अग्नि तेऽ प्रभाषे
 किं गणयेत् शु गये छे
 परिग्रहरतः परिग्रहभा
 भेभवाणो
 तद्वत् तेऽ पीडे
 न जानते नधी जल्युता
 पर, निजम्, मीजने
 पीतानने

श्लोक ४

शतित्वरोव टादी ॥ ताव
 वाणो लेभ
 शतिने टाढथी
 ब्रम्नाहृतेपि वसथी वि-
 टायलो छने पलु
 पीड्यते पीडा पाभे छे
 परिग्रही परिग्रहवाणो
 भायुस
 धनासक्तः धननो
 लोलीयो
 पीड्यते पीडा पाभे छे
 धनं तृप्णया धननी तृ
 ष्युताथी

श्लोक ५

गिरि पर्वते
 आरोहणताम् अद्वेष्य

समुद्र तरणम्	समुद्रमा	परिमल मरु हृदय परी-	अक्षमा ७ मनवाणो
देशादनासवेन	देशमा	चेष्टाम्	चेष्टाने
पाताले	पाताणमा	अनेकाम्	वशी
त्रिवरे	त्रियणमा	इत्	अर्द्धा
प्रवेश करणम्	प्रवेशानी	मृत्वा	भगिने
	धीया	इत्	अर्द्धाधी
नि शङ्कम् स देह वग		नरकावटेषु	नरकना स्था
इत्यादिकम् त्याधी आ			नमा
रुषीने		गमनम्	णवु
ह्युर्वान् क्वी नोद्ये		वर्षा	अधी
		सुभूम	सुभूम
		अकरोत्	करोत् इतो.

अथ प्रोच प्रक्रम

श्लोक १	अनर्धान्	अनर्थो
ददमुष्टिमहरादि ६६	करोति	करोति
तथाभुक्षी विगेरेथी भारवु	अनेकशः	वशीवार

भूत आवेष्टिवत् भूतनो
आवेश थयो होय नभ

लोके आयोऽकभा

कोपयुक्त होधी

मानव भाषुस

श्लोक २

दुर्गति पराम ० ति

प्रापणे पदोऽवाभा

पक्ष' पक्ष करनार

विपक्ष शत्रु

शुभ कर्मणाम् शुभ कामेनो

सपक्षः सोऽपती

आपदः आपत्तीयेनो

क्रोध होध

स. केन ते, कोणे,

आद्रियते आदर इगय छे

श्लोक ३

उत्पलत् भणगता

घबूलवत् भावण भरपो
भाति शोभे छे.

कायः शरीर

प्रायः अनिकोपिन' धणु

करी वधारे होधीनु

मुत्रे छाया, भुण विषे जाण

अतरे दाहः अ एभा दाह'

सर्वेषां जथा भाणुसोने

भीमदर्शन. लय कर दर्श-

नवाणो

श्लोक ४

आकर. भाणु लवे

सर्व दांपाणाम् ज रा दांपानो

गुणानाम् गुणोने

द्वयानल तवानल

संकेत प्रेण्णा इगनार

अखिल कष्टानाम् सर्वदु षोने

क्रोध होध

त्वाज्यं तत्र वो लोहये
मनीषिणा दाहा भाषसे
श्लोक ५

क्रोधाभिभूत क्रोधाथी
शुतायेला

पुरुषा भाषसे।

नरके नरकभा

व्रजेयु अथ छे

सत्रायि त्या पथ

ताडन ताडन उरेषु

निववन गांधु

मारणोत्थम् मारवा री उ-
त्पन्न थयेषु

धनम् पुष्टल

सहाम् मारेषु

कृत्न कर्मणाम् करेला कर्मेने।

श्रीकृष्णवत् श्रीकृष्णनी पेठे

जन्गणा भाषसेना समुद्ध

सधुपाजयन्ति भोगवे छे

अथ मान प्रकम. ॥

य स्तब्धं ते अभिमानि
न

गुण्णा सारुम् गुरेनी साधे

अन्यस्य पीणत नापुमने

नमनम् नभस्का

कृत क्रोधाथी

न छायावे छाया मां नहि

न लाभाय लाभने माटे

नहि

मानी अभिमानि भाषसे

कथेरवत् कथेरना आडनी

पेठे

नृणाम् भनुष्योने

श्लोक २

स्थाणु' चा ७५ अथवा

पुरुष या, अथवा पुरुष

अथम् आभानी भाष्यस

द्रष्टवा इति जेधने अथे

प्रमाणे

तर्कयन्ति विचारे छे

यम् जे भाष्यसने

स मानी ने भानी भाष्यस

दूरत दुरथी

त्याज्य तज्जवे जेधने

नम्रादि गुण नभ्रता विगेरे

गुणो

वर्जनात् त्याग करवाथी

श्लोक ३

शिक्षाम् शीष्मभयान

नो लभते नवी भणवतो

मानी अक्षीभानी भाष्यस

विद्याम् सागी विधाने

ईयात् न नथी प्राप्त थते

कर्त्तवित् कथाये पथु

विनयादि क्रिया विनय

विगेरे गुणो

शुन्य विना

स्तभरत थाभलानी पेठे

स्तब्धताम् मथ भपणाने

गत प्राप्त थयेले

श्लोक ४

अरण्यजम् वनभा उत्पन्न

थयेलु

तरो. ५५नु

पुण्यम् पुल

समुद्र अभमभुद्रनु पाणी

जीतलम् ५५

लाण्यम् ३५

दभिनाम् ५५ भाष्यसोनु

तद्वत् तेनी येठे

मानिमानम् अविभान्नीनु

भान

निरर्थकम् निष्काम

श्लोक ५

धात्रा विधातायै

दत्तम् आप्तु

मानवत्याम् भानवती स्त्रीभा

लघुत्वम् ६३३६

मानोन्मत्ते अविभानधी

उत्भत्

रावण शवधने विषे

दुर्मतित्वम् दुष्ट लुब्धिपथु

दर्प उत्कृष्टे धया दर्पवाणे

कोणिके केणिके गन्त विषे

दुर्मतित्वम् दुर्मतिपथु

दुष्टात् दुष्ट एवा

मानात् भानधत्री

सद्गति सारी गति

केन लब्धा केणै भेवावी

अथ माया प्रथम

श्लोक १

माया उपज्ञात् उप थी डि

त्यन्त धयेव

अविश्वासात् अविश्वागधी

सुखामृतोऽपि मुषधी भीडु

भोक्षनात् पथु

मानुष' भाणुस

परसन्नप्रवेशम् पराया ध-

रभा येऽनु

न आप्नुयात् नथी भेणवतो

श्वानवत् कुतरानी येठे

सदा ६भेगा

श्लोक २

उद्यनाः कपटथी
पठितम् भाषेत्तु
शास्त्रम् शास्त्र
अनर्थाय अनर्थने भाटे
केवलम् ईक्षत
हरिभद्रस्य हरिभद्रना
जिघ्याणान् शिष्येभ्यः
फलम् ईष्य
किमुत शु
न-श्रुतम् नथी साभ्यु

श्लोक ३

मायया कपट थकी
यत्तपः ने तप
तप्तम् तपायु
महाबलेन महाबल साधुये
साधुना साधुये
स्त्री वेद स्त्री वेद

हि अजितः पेदा कथ्ये
तत्र ते, स्त्री वेदथी
मुक्तः भोगये
महती भवे भट्टीनाथना
भवमा

श्लोक ४

दासीपुत्र दासीना भुत्र
सुम्प सारा इपनाणे
काविल इति कपित्त ये प्र
भाषे नाम
नरै भाषुसे वडे
वद्यमान' अपि व दन करते।
येवा भुषु
दारै स्त्रीये
उक्त्वा भोदीने
त्यक्त' तन्नेये।
धिक धिक्कार

विपाकपाक वसना विपा

क्षुभी पाकभा रहेनारा

हा ज्येष्ठ

नारकाम् नरकभा रहेना

लवोना

भवे लवभा

मानांमान विचार भान

अपमाननो विचार

मुक्त मनसाम् तन्नेलः मन

वाणा

कामम् अनिशय

तिरश्चाम् पक्षियोना

मृत्यानाम् मनुष्योना लवभां

शुभ धर्म कर्म धरतां शुभं

धर्म क्रियाने धारणु करनार

देवार्चनम् देवोनी पुन

कुर्वताम् कुनारा

लेखानाम् देवोना लवभा

गल्लु निश्चय

दुर्जय दु ज्ये लताय ज्येवा

सततम् निरत

लाभ. लोभ

जगद्व्यापकं जगतभा

व्यापी रहेल

॥ अथ राग प्रक्रम ॥

श्लोक १

मुच्यते छोडाय छे

शृंगलाघद्व. भाकलथी ७-

धायेलो

नाडीघद्व' दोरडाथी ७

धायेलो

अपि, मुच्यते ते पणु छुटी

नय छे

न, मुच्यते नथी छुटतो

कयम्, अपि छोड रीते

पणु

प्रेम्णा प्रेमथी

શબ્દ' બધાયેલો
નિરગલ બવન વિનાનો

શ્લોક ૨

મર્ત્ય ધણીના
વિરહત. વિથેાગધી
નાર્યઃ નારીથેા

પ્રવિશન્તિ પ્રવેશ કરે છે
અનલ અન્તરે દેવતાનીચ દર
સ્વ ઇચ્છયા પોતાની ઇ-
ચ્છાથી

સહયેણ હર્ષ સહિત
તદ્ર તેમા

પ્રેમ પ્રવચ્ચકઃ પ્રમનોબ પ્ર-
પચ

શ્લોક ૩

મન' મન
તદ્ર ત્યા
વચ વચન

જીવ' છવ
તદ્ર ણ્વ ત્યાબ
સવસેત્ વસે છે
નેચ અવલોકન ચાખનુ
નેવ

રાગઃ રાગ, સ્નેહ,
યદ્ર ન્યા
વપતિષ્ઠ તે રહે છે.

શ્લોક ૪.

રાગિણિ સ્નેહીને વિષે
ગુણતામ્ ગુણપણાને
પદ્યત્ શુભે છે.
વૈગુણ્યમ્ ગુણરહિત પણુ
ધિરક્તકે વિરક્ત પ્રત્યે
રાગી રાગવાળો માણુસ
ગુણાલગુણમ્ ગુણદુર્ગુણને
ન પરીક્ષતે પરીક્ષા નથી
કરતો.

कहिंचित् डोर्द द्विवसे पणु

श्लोक ५

पय पोत वक्षतु वडाणु

नीरे पाणीभा

तरति तरे उ

तपन अर्थ

शीत किरणम् अदने

दधाति धारण करे उ.

ण्वम् अे प्रभाणे

नित्यम्, किमु नित्य, शाभाटे

कुमुद षधु अद्र

ररकरम् अर्थने

धरति धारण करे उ

उर्वी पृथ्वी

गुर्वी भोटी

कथम्, अपि शाभाटे, पणु

भारेण भारथी

नमति नभे उ

तथा ते प्रभाणे

तिव्र राग, तिव्र राग थये

सते

रुनरुधवत रुनरुथनी

पेठे

शम् शुष

नवति थाय उ

भो डे

॥ अथ छेप प्रक्रमः ॥

श्लोक १

वस्मात् ने द्वेपथी

षद्धयते षधाय उ

कर्म कर्मे

तपस्यत. तपरथर्याथी

नमुच्यते नथी मुक्त थतो

प्राणिनाम् एवोने

इति ज्ञात्वा अेभणणीने

त्याज्यं तत्रैवो ज्ञेयं

द्वेषं द्वेष

बुधं प उितोये

स. ते द्वेष

॥ श्लोक २ ॥

स्वकीयम् पोतानाभाषसने

परकीयम् पगयाभाषसने

द्वेषात् द्वेषयथी

जनम् भाषसने

मदा हभेशा

जनां भाषसो

विद्वेयैरन वींवे छे

वाक्य शतैः वयनरूपी

भाषयथी

चञ्चुल कठका भाषणना

कटा

यथा ज्ञेय

॥ श्लोक ३ ॥

येषु ते पुत्रोभा

यावत् न्यासधी

राग. ज्ञेय

अमृत होय

नेषु ते पुत्रोभा

तावत् न्यासधी

सद्गुणा सार्शगुणो

द्वेषोत्पन्नेषु द्वेषयुक्तथयेछते

नेषु, एव ते जगतीपुत्रोभा

दोषम् दौषने

पठयेत् लुभे छे

हि केवलमं शक्त

॥ श्लोक ४ ॥

द्वेषिणाम् द्वेषीभाषसोनी

ज्वरिणाम् ताववाणाभाष-

सनी

लोके आ लोकभा

द्वयो अन्नेनी

माग्या सगधी

प्रतिक्रिया भृति
 कूरत्वम् कूरपथु
 बहिः अहार
 अ-म', अपि अ द्रथीपथु
 तापघान् तापवाणा
 श्रीडीपापन तापमेन द्वीपा-
 यन नामनातापसे
 महती भोटी
 प्रज्जालिता आणीनाभी
 द्वारिका ते नामनी नगरी
 वेधात् ण्व द्वेपथधीञ्
 वर्धमान् नगरे ते नामनु
 नगर
 र्धाश्लपाणि शुक्ष्माणि
 नामनो यक्ष

अमृत क्षतो -
 मारी भरथी
 येन ने यक्षे
 विमोचिता व्यसावी
 सङ्घसा पुरत
 लोका' योडे
 दु खीकृता दुष्कीकृत्या
 तस्मात् तेथी
 स ते द्वेप
 विमुच्यताम् तन्ने
 इति अे प्रभागे
 जिनै एनेश्वरोअे
 शाक्यापि कथुं छे
 सधे स एनेविपे
 अनघे पापरहित

॥ अथ कलह प्रक्रमः ॥
 ॥ श्लोक १ ॥
 अग्नि देवता

मृते उत्पन्न कुरे छे
 यथा नेम

धूमम् धुंवाडाने
 धूम धुवाडो
 अमितद्युतिम् काणीकान्तिने
 अन्यायः अन्याय
 अपयशः अपयशने
 तद्वत् तेनी पेठे
 क्लेशः क्लेश, क्लेश्यो
 किल्मषम् दुःखने

॥ श्लोक २ ॥

अग्नि. देवता
 दहति ऋषि व्याण्डेण
 काष्ठादिप्रभृतम् साकडा
 विगेरेने
 धनम् पुष्कण
 क्लेश लेश अपि क्लेशने
 लेशपथु
 तद्वत् तेभ
 वृद्धितः पधवाथी
 तनुदाहक शरीरनेप्राणनार

॥ श्लोक ३ ॥

कलकेन कलकथी
 यथा लेभ
 चन्द्रः चन्द्रभा
 क्षारेण पारथी
 लवणांवाहः लवणु समुद्र
 कलकेन कलकथी
 तथा भाति ते प्रभागे शोभेछे
 ज्ञानवान्, अपि, ज्ञानी एवे
 मानव भाषुस [पथु

॥ श्लोक ४ ॥

आत्मानम् पोताना शरीरने
 तापयेत् तपावे
 नित्यम् हभेशा
 परान् अपि भीजने पथु
 उभयो, ए पन्नेने
 इ स्वकृत् दुःख आपनार
 यथा लेभ
 उष्णरेणुका उष्णथयेदी रेत

क्षितौ पृथ्वीमा
 ॥ श्लोक ५ ॥
 सग्रामत सत्राभ इरवायी
 अनन आ भाणुसे
 अवाप्तम् मेणव्यु
 इति श्रुतम् ये प्रभागे
 साभण्यु
 केन कोणे
 नद्रष्टम् तथी न्येयु

उर्ग्याम पृथ्वीमां
 क्रमेण कस रण्ये
 सा ते
 जीवजसा एवणशाये
 आशु तुरत
 लेभे मेणवी
 या ने एवणशा
 युग्मयशक्षयकारिणी पन्ने
 वशने क्षय इरनारी

॥ अध्याख्यान प्रकम

श्लोक १
 काचकामलदोषेण काय क
 भक्ष नाभना दोपथी
 पश्येत् नुवे डे
 नेत्रे आभमा
 निपर्यम् विपरितपण्यु

अभ्यार-वानम् जोट्ट तडे
 भत
 उदेत पोये
 जी-हा एभ
 तत्र तेभा
 । रोग क , कथो गेग

उच्यते कुर्वेवाय उ
 ॥ श्लोक २ ॥
 यथा लेभ
 अभक्ष्यम् नभावा लेवी वस्तु
 नभक्ष्येत नथी षाता
 छादशत्रुनधारिभि आरुत
 ने धारणु कुन्ना
 अभ्याग्यानम् षोटातलोमत
 न, च, उच्येत, नथी षोततु
 तथा ते प्रभाणे
 कस्य अपि कोधने पथु
 पण्डितं पटीतोऽथे
 अग्नि देवता
 स्तोकात् योऽ
 ष्टुडिम् पयाराने
 आघति पाभे उ
 योगात् योगथी
 तद्वत् तेभ
 केश लज कुक्षेशनो अग

प्रयाति पाभे उ
 अभ्यागयानात् तलोमतथी
 स्तोकात् अग
 कर्म कुर्म
 वृद्धिं प्राप्नोति वृद्धिनेपाभे उ
 णम् अे प्रभाणे
 कष्टन दुःपथी

॥ श्लोक ४ ॥

सा, न, याति ते अती नथी
 देवेषु सर्व देवोभां
 किरियप डिडिअस देव
 ग्रहेषु अलोभा
 शनैश्वर गनी
 तथा ते प्रभाणे
 सर्व कमस्तु हरेके कुर्मभा

॥ श्लोक ७ ॥

गर्हितम् नि दित
 देव देवताओऽथे
 चपाहारम् अ पान्गरीनु द्वार

उद्धाठितम् उवाड्यु
 सौभद्रायाः सुभद्रानु
 शीलमाहात्म्यम् शीलनोऽ
 प्रभाव
 मित्यात्विन्या भीथ्यात्पीनु
 दुर्गतित्वम् दुर्गतिपणु

तस्या तेनी
 श्वश्वाः सासुनी
 अभ्याख्यानम् तडोभन
 ग्व अय अहीया
 ण्तु कारणु

॥ अथ पैशुन्य प्रक्रम. ॥

॥ श्लोक १ ॥

अदाता नहि आपनार
 यया नै प्रभाणे
 लोकं आ जगतमा
 वर उत्तम
 नि.स्व निर्नि
 घनी धनवाणे
 मुक् मुगे
 वर, न, श्रुध नयी
 वाक्दक्ष सारे वदता
 पैशुन्यम् युगली
 यदि, निष्ठनि नै, धारणुकरेछे

॥ श्लोक २ ॥

दान शील तपोभावै. दान,
 शील, तप अने भावनार्थी
 अस्य आ भाणुसने
 गघते वधि उ
 वृष धर्म
 भुवि जगतमा
 यस्य नै भाणुसने
 मनोवच काय मन वचन
 अने कायायी
 पैशुन्यम् याडी, युगली,

न, अभिभ्रयेत् नथीआश्रय

करतो

अन्यस्य भीमभाषुसने

तापन, आदि, अर्थम जेद

विगेरे यवाभाटे

क्रियते इत्ये छे

जनै भाषुसोवडे

स्व आत्मा पोतानोऽन्यात्मा

तप्पते तथावाय छे

तेन तेपुउपवी

यद् उप्तम् ने वाव्यु

स्यात् होय

फलम् तत्, ते इक्ष याय छे

श्लोक ॥ ४ ॥

दानम् दान आपदुं

त्रिकलम् निष्कल

नित्यम् उभेशां

शौर्यम् पराकम्

तस्य ते पुश्पतु

निरर्थकम् नकाभु

केवलम् इक्षत

चित्त मनभा

वसेत् वसे छे

यस्य ने पुश्पने

अयशः अपञ्चश

भुवि पृथ्वीभा

॥ अत्र रत्यरतिप्रक्रमः ॥

॥ श्लोक १ ॥

न विद्यते नथी नालुता

रति रति, राग

प्राज्ञः दान्नाभाषुसे।ये

न विद्येत नथी गालुता

अरति अरति वैराग्य-

उद्धाठितम् विवाड्यु
सौभद्रायाः स
शीलमा

मित्या
दुर्गति

स्व
ततः
अल्प
शक

समलम्
इतम्,
तत्र,
केन अपि
उपायेन
कर्तुं

भक्तबालु
दुर्गु
ते भुष

अधपथ
विपाथवडे
इरेवाने
नधी यो

जातिचण

कर्म

मि

आदौ, रति
थ, अरति
ततः

न अर्हति
निर्मलन

पविन

एक

श्लोक ॥ ४ ॥

न, अभिधयेत् नधीआश्रय करतो	दानम्	दान आपवु'
अन्यस्य भीमभाणुसने	विकलम्	निष्कण
तापन, आदि, अर्थम् जेद विगेरे यवाभाटे.	नित्यम्	हमेशा
क्रियते क्नाय छे	शौर्यम्	पराकम
जनै' भाणुसोवडे	तस्य	ते पुइपनु
स्व आत्मा पोतानोआत्मा	निरर्थकम्	नकाभु
तप्पने तथावाय छे.	केवलम्	इकत
तेन तेपुइपधी	चित्त	मनभा
यद् उप्तम् जे वा०यु	वसेत्	वसे छे
स्यात् छाय	यस्य	जे पुइपने
फलम् तत्, ते क्त थाय छे	अयशः	अपश
	भुवि	पृथ्वीभा

॥ जय रत्यरतिप्रक्रम ॥

॥ श्लोक १ ॥

न विद्येत नधी गायुता
रति रति, राग

प्राज्ञः, डाह्याभाणुसे।ग्नि
न विद्येत नधी गायुता
अहति अरति वैराग्य

समलम्	भक्षत्राणु	जातिचण्डालाः जतीधी
कृतम्	कथुं	व्युत्स
तद्वच,	ते भुष	रुर्म चडाल कर्मव्युत्स
केन अपि	डोष्ठपणु	निंदक निदाकरनार
उपायेन	उपायवडे	भात्रा, इति लक्ष्मीने व्ये
कर्तुं	करवाने	प्रमाणे
न अर्हति	नधी योग्य	हृदये चित्तमा
निर्मलम्	पवित्र	सम्यक् सारीरीते
एके	डेटसाक	परापवादम् परायानीनि दा
		आत्प जेत् तन्विनेधये

॥ श्लोक ४ ॥

॥ अथ मायामृषायाद् प्रक्रम ॥

॥ श्लोक १ ॥

मनसि	मनमा	सा उच्यते ते कृतेवाय डे
अन्यत्	धीन्तु	कदापि कथारे पण
वचसि	वचनमा	सुगदा सुधनेआपनार
अन्यत्	धीन्तु	न स्यात् न वाय
मायामृषा	लुशेभेभ	विश्वे आ लगतमा
		यथा लेभ

पणाङ्गना वेध्या श्री

॥ श्लोक २ ॥

फलम् इण
 इद्रघाण्ण्या द्विवाङ्गुलीनु
 कटु कडु
 मायामृषावच लुहा प्रेमनु
 वयन

अन्तरङ्गधिया अ तर ग
 बुद्धिथी

श्रेयस्करम् श्रेयकरनाउ
 न स्यात् न थाय
 यत् भाटे

अत्र च आ दुनीआभा

॥ श्लोक ३ ॥

खङ्गधाराम् तरवारनीधारने
 मधु लिप्ताम् भयथीसीपायली
 रिद्धि न्नाथ
 वर्जनीया त्यागकरवायोग्य

प्रयत्नेन प्रयासवडे

विदुषा विद्वाने

शिव चाच्छत कल्याणु ध-
 यनारे

॥ श्लोक ४ ॥

मुग्ध भोजाने

प्रतारण आदि अर्थ ठग-
 वा आदिभाटे

वदेत्, न भोक्तवुं नन्नेष्टये
 पर्वम् प्रथमतो

सुधानिभा अमृत लेवी
 सा, च ते

यत् शायी डे

अने छेवटभा

तत्फलम् तेनु इण

कटु कडु

॥ अथ मिथ्यात्वशल्य प्रक्रमः ॥

॥ श्लोक १ ॥

शत्रुभिः	शत्रुभ्योऽथे
निहितम्	नाभेऽस्तु
शस्त्रम्	शस्त्र
शरीरे	शरीरभा
जगति	जगतभा
नृणाम्	भनुष्योने
यथा	नेभ
व्यथाम्	पीडाने
करोतिणव	उरेऽने
मिथ्यात्त्रम्	मिथ्यापणु
आत्मन	आत्मानेऽ

॥ श्लोक २ ॥

दुर्वचनम्	दुवचन
पराधीनम्	पराधिनता
शरीरे	शरीरभा
कष्टकारकम्	दुःखकरनार

शत्रुयम	प्राणु
शल्यतरम्	भोटु प्राणु
तस्मात्	तेऽथी
मिथ्यात्त्रशत्रुयम्	मिथ्या- त्वऽपीप्राणु
आत्मनि	पोतानात्मात्माभा
॥ श्लोक ३ ॥	
स्वाध्यायेन	सारा अध्येय-
	नथी
गुरो	गुऽनी
भक्त्या	भक्तिवी
दीक्षया	दीक्षावी
तपसा	तपथष्टी
येनकेन	नेऽेऽध
उत्पमेन एव	उत्प्रागथी
मिथ्यात्त्र शल्यम्	मिथ्या- त्वऽपी शल्यने

उद्धरेत् उद्धार करवोन्नेधये	यथा, अजस्रम नेभनिरंतर
॥ श्लोक ४ ॥	सुसिंदूररजसा सि दुरनि
उन्मुल्य उभेडीने	रजयी
स्वात्मान पोतानाआत्माने	भुवि पृथ्वीभा
निर्मलीकुरु पवित्रकर	दर्पण' दर्पण

॥ अथ द्युत प्रक्रम' ॥

॥ श्लोक १ ॥

न, स्यात् नयी यतो	घन धन
द्रोहतः द्राडथी	तथा ते प्रभाणे
प्रेम भीति	यथा नेथी

॥ श्लोक २ ॥

परस्त्री लपटात् पराधस्त्री	द्युतस्य लुगारनु
भा आसक्तिथी	व्यसनम् दु.भ
यश. जश	त्याज्यम् तजवु नेधये
दयया दयाथी	नरेण मनुष्ये
रहित विनानो	शुभवाच्छता शुभ धरु-
धर्म धर्म	नारे
गुतात् लुगारथी	हठात् हठथी

यदि, न, मुच्येत् ले न
 त्याग करे
 तदा तो
 क्लेशपरपरा दुःखनी पडित
 ॥ श्लोक ३ ॥
 लभेत प्राप्त थाय
 शम सुख
 पराधीनात् परायाना तापे
 रहेवाथी
 तत्त्वबुद्धिम तत्त्व ज्ञानने
 तु तो
 मद्यपात् दारुणीयाथी
 यदा ले
 प्रमादत प्रमादथी
 ज्ञान, भवेत्, ज्ञान, भले
 द्युतात् लुगारथी
 धनम् धन
 तदा तो

॥ श्लोक ४ ॥
 न, तत्रसाध्यम यत्रथशी न
 सधाय ते
 न, तत्रसाध्यम तत्रथशी
 न सधायते
 न, मत्रसाध्यम मत्रथशी
 न सधायते
 न, मत्रिसाध्यम मत्रथी न
 सधाय ते
 एव त्रिधम् एवाप्रकारनु
 द्युतम् लुगार
 अत एतसा भाटे
 प्रमोन्यम् तत्रथु लेधये
 नो, चेत् नर्ही, ले,
 त्यजेत् छोडे
 पाडववत पाडवनीपेडे
 भवेत् थाय
 च अने

॥ श्लोक ५ ॥

मृतात् लुगारथी
 नलेन, अपि नलराज्येपण्यु
 राज्यभारम् राज्यनोभार
 अमाचि त्याग कुर्या
 द्रव्यम् धन
 नृपकोटिभिः करोऽराज्येभ्यो

श्रीमूलदेव प्रभुमैः मुलदेव
 विगेरे
 तथा, इह तेभभाणे, अर्धी
 लभेत मेणवे छे
 कः डोण्यु
 द्युततः एव लुगारथीण
 द्युम्नम् धन

॥ अथ मासव्यसन प्रक्रमः ॥

॥ श्लोक १ ॥

मास अदनात् भासभावाथी
 प्रणश्यति नाश पाभे छे
 देहश्री. देखनी शोभा
 सुमतिः उत्तमभुद्धि
 सुग्वम् सुभ
 शौचयम् पवित्रता
 सत्यम् सत्य
 यशः जश

पुण्यम् पुण्य
 अद्धा श्रद्धा
 विश्वास विश्वास
 सद्गतिः सद्गति

॥ श्लोक २ ॥

मांस अदनात् भासभावाथी
 जनानाम् भाण्युसोने
 जायते उत्पन्नथायछे
 विभ्रमः अभ

ध्रुवम् अरेअर
 निर्दयत्वम् निर्दयपणु
 अशौच्यम् अपवित्रपणु
 दुर्धी अगण्युद्धि
 दु सपरपरा दु अनीप क्ति

॥ श्लोक ३ ॥

प्रपठयन्ति लुब्धे छे
 पशून् पशुओने
 यत्र नेस्थानभा
 मन मन
 तत्र तेस्थानभा
 प्रवर्त्तन प्रवर्ते छे
 रागता स्नेहपणु
 मासपुष्टे भासवीपुष्ट
 स्यात् थाय
 दुर्बलत्वे दुर्बलपणुभा
 विरागता वराग्यपणु

॥ श्लोक ४ ॥

पापकर्मघटे पापकर्मइपीरडे
 पूर्ण भरायेछते
 रौद्रध्यान, वशगते, रौद्रध्यान
 ने वशयये छते
 मासभक् भासनेभानार
 मरण, प्राण्य भरणेपाभीने
 व्ययाम् पीडने
 सहते सहन करे छे
 दुर्गतेः नरकनी

॥ श्लोक ५ ॥

सा रेवती ते रेवती
 या ने रेवती
 नरके, प्रविष्टा नरकभा प्रवे
 ग कथो
 मास अदनात् भासभावायी
 भीमकुरु कर्मकर्त्री भय करंके-
 र्भने करनारी

श्रीश्रेणिकेनअपि श्रेणीक ॥११	प्रासा	प्रासकरी
येपथु	पीडा	दुःख
पल, अशनात् भांसिपा-	नरकस्य	नरकनी
वात्री	तीव्रा	तीव्र

॥ अथ मदिरापानव्यसन प्रक्रम. ॥

॥ श्लोक १ ॥

पारवश्यम् पगधिनपथु
 अशुचितम् अपवित्रपथु
 विकलत्वम् विक्षपथु
 अचेष्टता शेटारहीतपथु
 निर्दयत्वं निर्दयपथु
 भवेत् थाय
 तस्मात् तेथी
 सुरा पानम् भटीगपान
 विवर्जयेत् तत्रु नोद्ये

॥ श्लोक २ ॥

शैथिल्यम् शीथिलता
 विग्रहे शरीरभा
 रस्त्रे वस्त्रभा
 नेन युग्मे षन्ने नेत्रभा
 मदान्धता भद्राधपथु
 पतनम् परवापथु
 यत्र, तत्र, अपि, ज्ञया, त्या, पथु,
 मद्यम् मदिराने
 पिबेत् पीवी नोद्ये
 तत्र, न तेदसा भोटे नहि

॥ श्लोक ३ ॥

सतति*	प्रण
न, अस्ति	नथी
बंध्याया*	वाञ्छणीने
कृपणस्य	कं लुसने
यशः	नश
नहि	नथी
कातरस्य	भीकथुने
जय	लत
मद्यपस्य	भदिरा पीनारने
न, मद्गति	सारीगति नथी

॥ श्लोक ४ ॥

यस्या	ने द्वारिकाने
धवः	धली
माधव घासुदेव	कृष्ण वामुदेव
सुवर्णदुर्गा	सो नाना श्रीक्षावाणी
धनदेव, दत्ता	कुपेरे, आपेली
सा, द्वारिका	ते द्वारिका
प्रज्वलिता	अणीगध
नूनम्	निश्चय
हेतु	कारण
मग्नपानम्	भदिरापान

॥ अथ वेडया व्यसन प्रकम ॥

कुप्राप्तिभूत	कोढयी पराभ-	द्रव्यार्थ	द्रव्यने भाटे
	व पाभेला	न च स्नेहार्थ	स्नेहने भाटे नडि
मृत्यानाम्	भाणुसे ने	गणिका	गुणुका
मन्येन	भाने छे	सुखदा	सुपने आपनागी
अनेग तुन्यताम्	क्षमनीतुल्य	न, सा	ते नथी

॥ શ્લોક ૨ ॥

લોભાર્થિની લોભવાળી
નિલેજા લગ્ન વિનાની
પાપિષ્ઠા પાપ કરનારી
પાપ કુટિકા પાપોના કુડ
નેવી

વિદ ચુંચિતા ખરાબ જનો
એ ચુ ખન કરેલી
નિઃ સ્નેહા સ્નેહ વિનાની

કથ સેવ્યા કેમ સેવવી જોઈએ
પણાદ્વના વેશ્યા

॥ શ્લોક ૩ ॥

સા તે વેશ્યા
કઠ આશ્ચેશમ્ ક હને આસિ-
ગનને
આધત્તે કરે છે.
પરમ્ પણ
પ્રીતિ વિચર્જિતા પ્રેમ વિના

તેન તે કારણથી
અજ્ઞા મુખા
નત્ર, વધ્યન્તે ત્યા, બધાય છે
યથા, સિંહા જેમ સિંહો
પજરે પાજરામા

॥ શ્લોક ૪ ॥

વેડયા સંગાત્ વેશ્યાની સો-
બતથી
સસ ઇવ સાતજ વસ્તુઓ
નશ્યન્તિ નાશ પામે છે.
અદ્ભુચ્ચિઃ શરીરની કાન્તિ
યશ જશ
લજ્ઞા લાજ
સતતિ પ્રમ
સિદ્ધિ સિદ્ધિ
દ્રવ્યમ્ ધન
ગૃહગાદ્વના રત્ની સ્ત્રી

दुःखराशिम् दुःखनासमुद्धने परमापदम् मोटीयापत्तिने
 सहेत सहन करे छे अजपुत्र अश्रु नामनो पुत्र
 अस्मिन् आलोकभा रघुवशाजात रघुव रोगन्भेदे

॥ अथ चौर्यव्यसन प्रक्रम ॥

॥ श्लोक १ ॥

चौर्यकर्ता चोरनीनाकरनार
 चौरमश्री चोरनी साथेगुप्त
 वात करनार
 स्थानद स्थान आपनार
 पण्य चोर
 रक्षक तेनु रक्षण्य करनार
 पण्य चोर
 चोरिण सह चोरनी साथे
 व्यापारी व्यापार करनार
 पचविध पायप्रकारने
 स्मृत कडेयोडे

॥ श्लोक २ ॥

निर्दयः दयाविनानो
 खरवाक् कठोर वचनधोस्त
 नार
 मूर कूर
 शठ दुःख्यो
 धृष्ट उद्धत
 निर्मय भयविनानो
 निर्दाक्षिण्य दाक्षिण्यता
 विनानो
 मूरकर्मा कूर कर्मने करनार
 चौरस्य चोरने

अष्टौ - आऽ
 गुणाः गुणो
 स्मृता क्लृप्ताऽ

॥ श्लोक ३ ॥

चौरस्य चौरने
 पञ्च पाञ्च
 चिह्नानि चिन्हे
 अमदृष्टम् अमतीद्रष्टिवाणो
 चंचलानन, अपणभुभवाणो
 वस्तु, आसक्त, मनाः वस्तु-
 भा आसक्त मनवाणो

व्यग्रः व्यग्र
 इत, ततः आभतेभ
 निरीक्षणम् जेनार

॥ श्लोक ४ ॥

भयम् भीड
 भिक्षा लीभ
 बध, वर

दड दंड
 शृखलापद षधनम् साक-
 ण्थी चरणु अन्वन

शूलिकारोपणम् शूलीपर
 यऽवापणु

मृत्यु, मरणु
 फलानि कृणो

चौर कर्मणः चोरी कर्मना
 ॥ श्लोक ५ ॥

ज्ञात्वा ज्ञानीने
 अतः अटला भाटे

विजयस्य विजयनु
 चौर्यकरणम् चोरी

ससार सप्लावनम् स सा-
 रमा दुष्पाडनारी

च, अन्यस्मात् नेभीमथडी
 वसुभूति तस्कर कथाम् व

मुलूती चोरनी कथा

श्रुत्वा	साभणीने	सुरम्	सुभने
त्पज	त्यागकर	लिप्समे भेणववा	ध२डेडेते।
दूरत.	दुरथडी	नो चेत्	नडीते।
यत पुण्य	ते ते पुण्यने	दुर्गतियातनाफल	नरकभा
भज	सेवनकर		नवाउपकल
रोहिणेयक हच	शेडिण्य	हदम्भुक्षच	येकलनेभोगव
	शोरनी पेडे	स्वकम्मादघात्	पोतानाकर्म
पौडम्	अतिशय		नाडिदययी

॥ अय परदारप्रक्रम ॥

॥ श्लोक १ ॥

नित। निरतर
मनोवच काये मनवचन
तथा काया वडे
य नेपुण्य
परस्त्रीयु पशध श्रीयोभा
लपट आडितावाणे।

महते सहन करे डे
स. हि ते भाणुसनिचे
दुखम दु भने
श्वभ्र नरकभा
ताडनाटिकम् ताडनविगेरे
॥ श्लोक २ ॥
रणे रेतीना रणुभा

फलेत् च	इणआपे
वृक्षः चेत्	आउ तो
सुपशः	उत्तम यश
स्यात्	थाय
कुर्मण.	कुर्मथी
कुवास्यात्	कुवयनथी
शम्	सुभ
लभते	पाभे
यत्, तदा	ने तो
परस्त्रिय'	पराधस्त्रीथी
सुख्यम्	सुभ

॥ श्लोक ३ ॥

ईद्रधनु'	धन्द्रधनुष
कराऽस्पृक	हाथवीस्पर्शिन
	थाय तेवु
न, वश.	वशनथी रडेतो
पवनः, घधा	पवननेभ
तथा	ते प्रभाणे

दुर्माह्वम्, एव नमणीश-	काययेवु
परस्त्रीहृदयम्	पराधस्त्री
	नु मन
सदा	हमेश
लोके	आलोडभा
दुर्महता	पनोती
ग्याता	प्रभ्यात पाभेदी
या	ने
सार्धसप्तवार्षिकी	साडासा-
	तवर्षनी
परस्त्री	पराधस्त्री
साण्व	तेन
विज्ञेया	नणुवीनेधये
यत्.	शाथीके
प्राप्नोति	प्राप्त थायछे
च, आपदम्	आपत्तीने

॥ श्लोक ५ ॥

त्यजेत् त्यागद्वेषोन्नेधये
 सुखार्थी भुञ्जते धनान्
 परदार, सगम् पराधश्रीना
 स ग
 नो, चेत्, सा, नडि, तो, ते
 भाणुस,
 पद्मोत्तरवद् पद्मोत्तरशम्
 नी पेडे

भवेत्, च थाय
 मतान्तरे धीमना मतमा
 गोतम तापसस्य गौतमक-
 धीनी
 दारानुरागात् श्रीविषे प्रेम
 होवाधी
 अभवत् थयु
 रवेः सूर्यतु
 किम् शु

॥ अथ पाप प्रक्रम ॥

॥ श्लोक १ ॥

भेषयु थाय छे
 प्राणिन. प्राणियोने
 पापत् पापथष्टी
 कास, श्वास उवरादय भा-
 सी, ताव, श्वास तिगेरे
 सग्वाय अपिभिन्नवर्ग, पयु

कदर्पा. च कृपयु भाणुसे।
 नागश्रीवत् नागश्रीनी पेडे
 महीतले पृथ्वीतलमा
 ॥ श्लोक २ ॥
 अमृतम् अमृत
 कालकृटम् अर
 स्यात् थाय

मित्रम्	मित्र	अज्ञानताम् एव अज्ञान	
शत्रुः	शत्रु	पथानेन	
सुधीः	जानीभाषुस	भ्रमरागात् इव भ्रमरोगथी	
अधीः	भुर्जे	नेम	
सज्जन'	सारोभाषुस	देहिनिः	प्राणीना
दुर्जन'	दुर्जन		
पापात्	पाप थथ्री	॥ श्लोक ४ ॥	
विपरित्तम्	विद्ध	दुष्टा.	दुष्ट
फलम्	इण	रामा'	स्त्रीया
तु, इह	तो आलोकभा	सुता.	पुत्रे
॥ श्लोक ३ ॥		परिजना'	थाकरो
गुणः च	सारोगुणु	जना'	भाषुसे
दोषताम्	दोषपथाने	व्रातरः	भाधयो
पाति	पाभेडे	दु.त्वदातारः	दु'पने आप
पापत'	पापथथ्री		नारा
हृद्	हृद्य	पापात्	पापथ्री
शून्यताम्	शून्यपथाने	भवन्ति	थाय छे.
ज्ञानम्	ज्ञान	सर्वदा	हमेश

॥ श्लोक ६ ॥

श्रीब्रह्मदत्त ध्रुवदत्त नामे
नरचक्रवर्ती यकी
मृत्वा भरीने
गत. गथे
स अपि ते पथु
सप्तमी सातमी नरके

निर्गत्य नीकपीने
तस्मात् ते नरक्यी
भयपङ्कमग्न स सारङ्गी
कादवभा दुष्ये
तत्र अपि तेभा पथु
हेतु. कारथु
पापकस्य पापनु ज

॥ अथ सम्यक्त्व प्रथम' ॥

॥ श्लोक १ ॥

उपशामिकम् उपशामिक
एकम् ऐक
परम् भीळु
क्षायोपशामिकम् ते नाम
नु भीळुसम्यक्त्व
तृतीयम् त्रीळु
भायिकम् त्रीळु सम्यक्त्व
तुर्पम् थोथु
मास्वादनम् थोथु सम्यक्त्व

वेदकम् पायमु सम्यक्त्व

॥ श्लोक २ ॥

जैनधर्म अनधर्मभा
दत्तत्वम दक्षपथु
सस्थैर स्थिरता
उन्नति उन्नति
भक्ति. लक्षित
नीथेमरा तीर्थसेवा
इति, पच, अपि ये, पाय, पथु
सम्यक्त्व समष्टीतना

भूषणानि ॥ ३ ॥, लूपण

॥ श्लोक ३ ॥

शका शका

काक्षा आकाक्षा

विचिकित्सा विचिकित्सा

जैनात् नैनात्

अन्यस्य भीममतनी

सस्तुति स्तुति

तत् सस्तवः अपि भीम म

तनो परियय पण

पच त्व पाच पण

सम्यक्त्व समशीतना

दृषणानि दृषणो

॥ श्लोक ४ ॥

मूलम् मूलरूपी

धर्मस्व धर्मनु

सम्यक्त्वम् समशीत

स्वर्ग सौख्यफलप्रद स्वर्ग-

ना सुभउपी क्लने देनार

अनुक्रमेण कर्मधी

मोक्षस्य मोक्षना

सुखदम् सुभ आपनार्

भणितम् क्लेशु छे.

भूषम् निरयय

॥ श्लोक ५ ॥

प्रबोधरत्नम् ज्ञानउपी रत्न

हृदि हृदयमां

यस्य जे पुउपने

नित्यम् उभेश

वसेत् वभी रदेषु छे

रम उत्तम

तस्य ते पुउपने

यश, अपि जश, पण

महापृथ्वीमा

लभेत भेणवे छे

॥ अथ दान प्रक्रम. ॥

॥ श्लोक १ ॥

स्यात् थाय्ये
जन्म उत्पत्ति
सकलम् सङ्ग
तस्य ते पुत्रपुत्र
जीवितम् एवम्
यस्य, यत्र लेना, भुञ्जन्
घसेत् नित्यम् उभेशवसेद्ये
दानम् इति दानप्रकारानु
अक्षरद्वयम् ये अक्षर

॥ श्लोक २ ॥

फलत्रयपुत्र सौख्यानि श्री
तथा पुत्रनाम्नुभ
स्वर्गस्य स्वर्गान्नि
सुखसंपद सुभनीसपत्नी
पचप्रकार भोगा पात्रप्र
क्षरना भोग
प्राप्यन्ते भेज्जाय्ये

दानतः दान थडी
नरैः माथुसोवडे

॥ श्लोक ३ ॥

षादशक्तिं वादकरवानी
शक्ति
मत्रशक्तिः मत्रशक्ति
तत्रशक्तिः तत्रशक्ति
तथा एव तेप्रभाषेण
भवेत् थाय्ये
पुसाय माथुसोने
परम् पथु
महाय पृथ्वीमा
दानशक्तिः, तु दानशक्ति
तो
दुर्लभा नमलीशडे एषी
॥ श्लोक ४ ॥
दानात्, इह दानथी आलो
डर्मा

महत् कीर्तिं मोटी-शीर्तिं	स्थ-ररा-भीनभांड-नार
स्वर्ग सौख्यम् स्वर्ग-नु-मुभ	भारह पदयोदयः क्षार ३
परत्र परलोकभा	विगेरे पक्षायो
क्रमात् कथयथी	सुत, प्रेत पिशाच, यक्ष
मुक्तिः मोक्ष	भूत, प्रेत पीशाच, वक्ष
भवेत् थाय	निवहाः ना समुह
लोके आ लोकभा	आयान्ति आवे छे
श्री श्रेयास-रुमारवत् श्र-	घश्ये निजे पोतानेवश
यास-कुमारनी पेठे	वेपा ने पुरपोने
॥ श्लोक ५ ॥	दानम् दान-
शृपाला अपि रामओपलु	अनर्गलम् अतिशय
दुर्गपाल श्रीक्षाना रक्षके	करकजे हस्तकभणभां
सचिवमार्थयाहादयः भ-	तिष्ठेत् रडेलु छे
धान, सार्थवाह विगेरे	अचश्यम् निरन्तर
ध्याला. सर्पो	घदि ने
व्याघ्रगजादयः पा. १. हाथी,	
विगेरे	

॥ अथ शील प्रक्रमः ॥

॥ श्लोक १ ॥

हस्तसिद्धिः हस्तसिद्धिः
 वचः सिद्धिः वचनसिद्धिः
 सपद् स पत्ति
 तस्य ते पुत्रपुत्रे
 पदे पदे पगले पगले
 श्रीसुदर्शनवत् श्रीसुदर्शन
 शैली ये
 यस्य ते पुत्रपुत्रे
 शीलम् शील
 अस्ति छे
 समुज्ज्वलम् विज्वल
 कदा ग्रहग्रहं ग्रस्ता कदा-
 ग्रहर्षी ग्रहर्षी भवाद्य
 गयेत्ता
 नारदाः नारद विगेर
 क्लेश कारिण क्लेश कर-
 वनारा

लेहिरे भेषवता हता
 ते ते नाग्दादि
 अपवर्गम् भोक्षने
 तत्र तेभा
 शीलस्य शीलपुत्र
 कारणम् कारणपुत्र

॥ श्लोक ३ ॥

अग्निः देवता
 जलम् पाणी
 छिपत्, मित्रम् शत्रु, भोत्र
 नेयो
 तालपुटम् विप
 सुधानिभम् अमृतनेत्र
 चिन्बुः समुद्र
 स्थलम् भुमि
 गिरिः पर्वत
 भूमि जमीन
 हेतु कारण

शीलस्य	शीलनु	॥ श्लोक ६ ॥
तत्र	नेभा	प्रभावती नाम विशेष
॥ श्लोक ४ ॥		चदन बालिका नाम विरोप
पत् मंत्र	ले भत्र	राजिमती नाम विरोप
सिद्धताम्	सिद्धिने	द्रूपद राजपुत्री द्रौपदी
याति	पामे छे	इत्यादीनाम् ये विगरेनां
तत्रम्	तत्र	उपसर्गहर्तु विधने हरथु
फलति	इणे छे	करनार
निश्चितम्	निश्चय	शीलम् शील
पत्रम्	कार्यने करनार	समाख्यावि कडेसु छे.
स्पाव, च, तत्र, थायछे, तेभा		जिने: छनेश्वराये
शीलविजृम्भितम् शीलनु		सभासु सभायेभा
नभाडात्म्य		

॥ अथ तप प्रक्रमः ॥

१३

॥ श्लोक १ ॥		कुष्ट उपशमनम्	डोडनी
बलालया ग्य	पोतानी	दशितम्	गान्ति
	लासथीन		भतावेलीछे

યત લગ્ના, સા મેળવી, તે લખિં
 તપસા તપથી
 સનત્ કુમાર ચક્રિણા સન
 ત્ કુમાર ચક્રીએ
 ઘસ્રમ્ કપડુ
 જલેન પાણીવડે
 પૂતસ્પાત્ પવિત્ર થાય છે.
 પુનઃ તત્ ફેરથી, તે પાણી
 મલિનમયેત્ મલીનથાય છે
 તપસા તપ વડે
 કૃત શુદ્ધ શુદ્ધ કરેલો
 દેહઃ શરીર
 નસ્પાત્ નવી થતો
 મલીમસઃ મલીન

॥ શ્લોક ૩ ॥

દાનેન, ન, દાનવડે નહિ
 યા, સિદ્ધિઃ તે સિદ્ધિ

તત્રમત્રાદિમિ, ન, તત્ર
 મત્ર વિગેગેથી નહિ
 સિદ્ધયતિ સિદ્ધથાય છે
 તપસા સિદ્ધિઃ તપવડે તે
 સિદ્ધિ
 વાદ્યવલિવત્ બાહુબલી-
 ની પેડે

॥ શ્લોક ૪ ॥

તપમા તપથી
 ક્ષીયતે, કર્મનો ક્ષય થાય છે
 કેવલી કેવલ જાની
 કર્મણ, ક્ષયાત્ કર્મોના ક્ષ-
 યથી
 વૃણુયાત્ વરે છે.
 તમ્ તપસ્વીને
 મુક્તિ સ્ત્રી મોક્ષરૂપી સ્ત્રી
 તત્ર મૌન્યમ્ મોક્ષમા મુખ્ય
 નિરન્તરમ્ હમેશ

॥ श्लोक ५ ॥	ललभ्यते	भेजवे छे
तत्तप्यते अतिशय तपकरेछे	सुक्तिरुमम्	मुक्तिना हाधने
य च ले भाषुस	स सघ	ते तुरत
तप.	द्रढ प्रहारी इच	द्रढ प्रहारी-
अभिरामम्		नी पेठे
अटाट्यते, न, एय, नथी ल-	सुग्री	मुभवणो
	टकेतो	आलोकभां
अथ अर्णयम् स सार समु-	लोके	
दमा		

॥ अथ भावना प्रक्रम. ॥

अंन्यैः	लव्य भाषुसोअे	दानशीलाद्याः	दानशील
भावना	भावना		विगेरे
भाव्या	भाववी लेधुअे	वृष्टया	वृष्टि थडी
भरतेश्वर वत् भरतशाह-		यथा इह ले प्रभाषे	अर्डी
	नी पेठे	पादपा.	वृक्षे
फलान्ति	इले छे.		

॥ श्लोक २ ॥

पंचभिः पंचभिः पाथने पा-

थे गुणुवायी

भावनाः भावनाथो

पचविंशतिः पचीश

ताभिः ते भावनाथो वडे

महाव्रतानि एव भोटा प्र-

तोने

साधयन्ति साधे छे.

अमृतं पदम् भोक्षस्थानने

॥ श्लोक ३ ॥

दाने दानभा

शीले, तपसिष्व शीलभां,

तपभाण

ज्ञाना भावना

मिलिता यदि भणी होयतो

भोक्षसुखाकाक्षा भोक्षना

सुभनी धृष्टा

चिन्तनीया र्थीतवपी ले-

उथे

जनै. इह भाणुसोथे अडीया

॥ श्लोक ४ ॥

सर्वत सर्वथी

देशत देशयी

विरति विरति

सफला, तदा त्पारे, सङ्गत

नधुवी

यदा, भाव युता ने भाव

वाणी होय

स्वर्ग मोक्ष सुगमप्रदा स्वर्ग

तथा भोक्षना सुभने आप-

नारी

॥ श्लोक ५ ॥

पदखड राज्ये छ भ उना

राज्यभा

भरत. भरत राज

निमग्नः आसक्त थयेता
 ताबुलवक्त्रः तापुस्त भुभभा
 छे श्रेवा
 स विभूषणं, च आभुपणु
 वाणा
 आदर्श हर्म्य आगीसावाणा
 भकानभा

जटिले नडेक्षे
 सुरत्नैः उत्तम रत्नोवडे
 ज्ञानम् ज्ञानने
 स. लेभे ते भेणवतो हवे
 वरभावत. उत्तम भाव
 यक्षीज
 अत्र आ लोकभा

॥ अथ पूजा प्रक्रमः ॥

॥ श्लोक १ ॥

धनाढ्यत्वम् धनाढ्यपणु
 सौभाग्यम् साभाग्य
 विद्वत्त्वम् पण्डिताढ
 सुपरिच्छद. सारे परिवार
 एक छत्र नृपत्वम् श्रेष्ठ
 छत्री राजन्यपणु
 देव पूजा फलम देव पूजानु
 र्ण

मतम् भानेता छे
 ॥ श्लोक २ ॥
 दारिद्र्यम् दरिद्रीपणु
 दौर्भाग्यम् भराण नशीभ
 मूर्खत्वम् भूर्भाढ
 दुःपरिच्छद दुष्ट परिवार
 दुर्मित्रम् दुष्ट मित्र
 दुर्नृप. भराण राज
 दुर्धीः भराण शुद्धि

॥ श्लोक २ ॥

पचभि पचभि पायने पा-
 ये गुणुवार्थी
 भावनाः भावनाओ
 पचविंशति. पचीश
 ताभिः ते भावनाओ वडे
 मरावतानि एव भोटा प्र-
 तोने
 साधयन्ति साधे छे.
 अमृत पदम् भोक्षस्थानने

॥ श्लोक ३ ॥

दाने दानभा
 शीले, तपसि एव शीक्षभा,
 तपभाज
 भावना भावना
 मिलिता यदि भणी होयतो
 मोक्षसुखाकाक्षा भोक्षना
 सुभनी छच्छ

चिन्तनीया र्थीतववी ने-
 ध्ये
 जनैः इह भाणुसोओ अडीया
 ॥ श्लोक ४ ॥

सर्वत. सर्वथी
 देशत' देशयी
 विरति विरति
 सफला, तदा त्यागे, सक्ष
 नणुवी
 यदा, भाव युता ने भाव
 वाणी होय
 स्वर्ग मोक्ष सुखप्रदा स्वर्ग
 तथा भोक्षना सुभने आप-
 नारी

॥ श्लोक ५ ॥

पदसड राज्ये छ भ उना
 रण्यभा
 भरतः भरत नाम

निमग्न आसक्त थयेता ताबुलवन्न, तापुत भुभमा छे अेवा स विभूषण, च आभुपणु वाणा आदर्श हर्ष आगीसावाणा भडानभा	जटिले नडेको सुरत्तै उत्तम रत्नोपडे ज्ञानम् ज्ञानने स. लेभे ते भेणवतो हवे वरभावत उत्तम भाव यधीन अत्र आ लोकभा.
---	--

॥ अथ पूजा प्रक्रम ॥

॥ श्लोक १ ॥

धनाढ्यत्वम् धनाढ्यपणु
सौभाग्यम् सौभाग्य
विद्वत्त्वम् पण्डिताद्य
सुपरिच्छदः सारे परिवार
एक छत्र नृपत्वम् अेक
छत्री राज्ञ्यपणु
देव, पूजा फलम् देव पूजानु
इण

मतम् भानेता छे
॥ श्लोक २ ॥
दारिद्र्यम् दरिद्रीपणु
दौर्भाग्यम् अराध नशीप
मूर्खत्वम् भूर्णाद्य
दुःपरिच्छद दुष्ट परिवार
दुर्मित्रम् दुष्ट मित्र
दुर्नृप अराध राज
दुधी, अराध पुद्धि

અહમ્ હું
 નેજ પુજ્જમય' તેજના સમુહ
 મય
 કૃત કરાયો
 ॥ શ્લોક ૪ ॥
 હર્મ્યાવલમ્બનમ્ મકાનને
 આશ્રયભુત
 સ્તમ્મ થાભલો છે
 ટપ્પ ઠાકડી
 ઘૃદ્ધ, અવલમ્બન વૃદ્ધને આ-
 શ્રયભુત
 દેહ અવલમ્બનમ્ દેહને આ
 શ્રયભુત
 ભાગ્યમ્ ભોજન
 મય અવલમ્બન ભવ્યને
 આશ્રયભુત

યૈ જે શ્રાવકોએ
 લબ્ધ મેળવ્યા
 વર વીરનાથ ઉત્તમ વીર
 ભગવાન
 સદાનન્દ પુરસ્કૃત સદાનન્દ
 વિગેરે
 દશ શ્રાવકૈ દશ શ્રાવકોએ
 પ્રસાદાત્ મહેરખાનીથી ।
 સ્વર્ગ સૌરયમ્ સ્વર્ગનું સુખ
 ભજન્તિ ભોગવે છે.
 માનુષ્યમ્ મનુષ્યપણાને
 ખવમ્ ભવને
 પ્રાપ્ય મેળવીને
 મુક્તિ દેશ્વરા તે તેઓ મુક્તિ
 ના સ્વામી

॥ અથ ઉત્તમ પ્રક્રમ ॥

॥ શ્લોક ૧ ॥

ઉચ્ચમેન વિના ઉત્રોગ વિના
 હે વિઠ્ઠન્ હે પહિડત
 ન, મિહ્યાન્તિ નથી, સિદ્ધ
 થતા

મનોરથા મનોરથો
 નીર્ધરુર પદમ્ તીર્થકરનુ
 સ્થાન

લંભે મેળવ્યુ
 રેવતી રેવતી
 ઉત્તમ હેતુત ઉત્રોગનાહેતુથી

॥ શ્લોક ૨ ॥

મવિષ્યતિ ઇતિ થરો એ
 પ્રમાણે
 યદ્ ભાવ્યમ્ લે થવાનુ હરો
 તે
 આલસ્ય દેહિનઃ આલસુ
 માણ્યો

જ્ઞાનિન , ચ, ઇતિ, જાનીયો
 તે એ પ્રમાણે

જલ્પન્તિ બોલે છે,
 લભેરન્ મેળવે છે.

ધર્મત ધર્મથી
 જયમ્ હતને

॥ શ્લોક ૩ ॥

તદ્રામ્ આલસને
 વિહાય છોડીને
 કુત્તેવ્ય કરવો નેહએ
 પ્રાણિભિ પ્રાણીઓએ
 મર્વથા સર્વ પ્રકારે

ઉત્તમ ઉદોગ
 દાન શીલ તપો ભાવા
 દાન, શીલ તપ તથા ભાવ
 સાર્થા સાર્થક
 મ્યુ થાય
 જિન શાસને હન શાસનમા

॥ श्लोक ४ ॥

मौनं कृतम् भौनं कथं
मल्लिनाथेन भक्षीनाथ प्रभुष्ये
अत्र अर्द्धीया
तप्तम् तपायु
तप तप
आदि जिनेन आदिनाथ प्र
भुष्ये
तीव्रम् कठिन

नाना उपमर्गा अनेक उप-
सर्गा

सहिता सहन कथं
वीरै वीर प्रभुष्ये
क' अपि डोषपयु
उद्यमम् उद्योगने
चारयितु निवारयु करवाने
समर्थं समर्थं ले

॥ इति उद्यम प्रक्रम ॥

॥ हिंशुल प्रकरण शब्दनाम अर्था संप्रर्णा ॥

अथ सिन्दूर प्रकरः

श्लोक शब्दानामर्थः प्रारभ्यते

॥ श्लोक १ ॥

सिन्दूर प्रकर. सिन्दुरेनो
समुद्ध

तप. करि तप इपी ङाथीना
शिर क्रोडे भस्तङ्कना मध्य

भागे

कपाय अटवी उपायइपी
न गतभा

दावार्चिर्निचय दावानलना
समुद्ध नेवे

प्रबोधदिवस प्रारभ शानइपी
दीवसना प्रार भे

सूर्योदय सूर्यना उदय
सरणे

मुक्ति स्त्री मुक्ति इपी स्त्रीना
कुच कुम्भ स्तनइपी उण-

गभा

कुकुमरस. कुकुना रसनेवे
श्रेयस्तरो. इत्याद्यइपी वृ-
क्षेनो

पल्लव प्रांहास अ कुरना
इथगा नेवे

क्रमघो. ये यरथुना
नखद्युतिभरः नपेनी

अन्तितनो समुद्ध

पार्श्वप्रभो पार्श्वप्रभुनो
पातु रक्षणु इरो.

व तमेने
॥ श्लोक २ ॥

सन्न सन्न पुंइपो
सन्तु हे

मम मने
प्रसन्न मनस प्रनन्न मनवाणा

वाचाम् वाणीयोना

વિચારોચતાઃ વિચારમા ત
ત્પર એવા

સૂતે ઉત્પન્ન કરે છે.

અમ્ પાણી

કમલાનિ કમળો

તત્, પરિમલમ્ તે કમળોના

મુગ ધને

વાતા' વાયરાઓ

વિતન્વાન્તિ, યત્ જે વિસ્તાર
કરે છે

કિંવા અથવા

અભ્યર્ચનયા પ્રાર્થનાથી

અનયા આવા પ્રકારની

યદિ, ગુણ', આસ્તિ જે ગુણ, છે

તત્ તે, સ્વયમ્ તો, તે,

પોતે

કર્તાર. કરરો

પ્રધનમ્ પ્રસિદ્ધીને

નચેત્ ગુણ નહિ હોય તો

યશ' પ્રત્યર્થિના યશનો શત્રુ
૩૫

તેન કિમ્ તે પ્રસિદ્ધિથી શુ ?

॥ શ્લોક ૩ ॥

ત્રિવર્ગ ધર્મ, અર્થ, ને

કામના

સસાધનમ્ ઉત્તમ સાધન

અન્તરેણ વિના

પશો' હવ પશુની પેટે

આયુ. વિફલમ્ આયુષ નિ-

ષ્ઠક છે

નરસ્ય માણસનો

તત્ર, અપિ તેમા પણ

ધર્મમ્ ધર્મને

પ્રવરમ્ શ્રેષ્ઠ

વદન્તિ બોલે છે

ન નહિ

ત, વિના તે ધર્મ વિના

યત્ શાથી કે

ખતતઃ થાય છે
અર્થકામૌ અર્થ અને કામ
॥ શ્લોક ૪ ॥

યઃ જે માણસ
પ્રાપ્ય મેળવીને
દુષ્પ્રાપ્યમ્ ન મલી શકે એવું
હૃદય, નરત્વમ્ આ મનુષ્ય
પણાને

ધર્મમ્ ધર્મને
ન, યત્નન, કરોતિ નથી,
પ્રયાસવડે કરતો
મૂઢઃ મોહ પામેલો જન
ક્લેશ પ્રવચેન દુઃખની પર-
પરાવડે

સઃ તે માણસ
લબ્ધમ્ મેળવેલો
અઘૌ સમુદ્રમા
ચિન્તામણિમ્ ચિન્તામણી
રત્નને

પાત્યતિ ગુભાવે છે
પ્રમાદાત્ આજસથી
॥ શ્લોક ૫ ॥

સ્વર્ણ સ્થાલે સોનાના સ્થા
જમા

ક્ષિપતિ નાખે છે
મ. તે માણસ
રજ ધુળ

પાન્દશાચમ્ પગની પવિત્રતા
વિષત્તે કરે છે
પીઘૃષેણ અમૃતવડે
પ્રવર કરિણા ઉત્તમ હાથી-
વડે

વાહ્યતિ વહન કરાવે છે.
એન્ધમારમ્ સાકડાના ઢગ-
સાને

ચિન્તારત્નમ્ ચિ તામાણીને
ચિકિરતિ નાખે છે
કરાત્ હાથ થકી

अर्पिताम् अरिहन्तोनी
निर्मिता करेली

॥ श्लोक १० ॥

स्वर्ग स्वर्ग
तस्य ते पुरपने
गृह अगणम् अरनु आगणु
सहचरी साथे गेनारी
साम्राज्यलक्ष्मी अठवर्तीनी
सक्ष्मी

शुभा सुदर
सौभाग्य आदि सौभाग्य
विजेरे

गुणावलि गुणोनी पक्षित
विलसति विलास कडे छे.
स्वैरम् स्वतन्त्र

घणुर्वेठमनि शरीररूपी भक्षा-
नभा

ससार सुतह ससार,
सुभ पूर्वक तराय

शिवम् मोक्ष
करतल क्रोडे हाथना तणी
याभा

लुठति आणोटे छे.

अजन्मा तुरत
य गे भाणुस
अद्धाभर भाजनम् श्रद्धातु
पात्ररूप

जिनपते. एनेश्वरनी

पूजाम् पुजने
विघत्त करे छे

जन भाणुस

॥ श्लोक ११ ॥

कदाचित्, न डोठ सभये,
नवी

आतक लय, (रोग)

कुपित इव डोपायमान
डोय तेम

पश्यति लुब्धे छे

सुगति उत्तमगति
 कुगति नरकादिगति
 मार्गो भार्गुश्च
 पुण्यपापे पुण्य तथा पापने
 व्यनक्ति स्पष्ट करे छे
 अचगमयति अतावे छे
 कृत्यअकृत्यभेदम् कृत्ये, अकृ-
 त्येनो विचार
 गुरु य ने गुरु
 भव, जलनिधि स सागरुपी
 समुद्रमा
 पोत वहायु नेवा
 तम् विना ते गुरु विना
 नास्ति नथी
 कश्चित् कोष्ठपयु
 ॥ श्लोक १५ ॥
 पिता पाप
 माता भा
 भ्राता लाठ

प्रिय सहचरी वहाली श्री
 सनुनिवह पुत्रोना समुद्ध
 सुहृद् मित्र
 स्वामी धरुणी
 माद्यत्कारिभट्टरथाश्व उ-
 न्मत्तहाथी, नभट, रथ
 तथा अश्व
 परिकर नोकर वर्ग
 निमज्जन्तम् दुःप्रता श्रेवा
 जन्तुम् प्राणीने
 नरककुहरे नरकनी गुक्षमा
 रक्षितुम् रक्षयु करवाने
 अलम् समर्थ
 गुरां गुडथप्री
 धर्माधर्म पुण्य तथा पापने
 प्रकटनपरात् प्रकाशक करवा
 भा तत्पर
 क अपि कोष्ठपयु
 नपरः पीने नथी

॥ श्लोक १६ ॥

किम्, ध्यानेन ध्यान वडे शु
भवतु हो, थाओ।
अशम विषय त्यागै स-
भय विषयो तज्वायी
तपोभिः कृतम् तपश्चर्या
वडे थयु
पूर्णं स पूर्णं थयु
भावनाया सारी भावनायी
अलम् अश छे
इन्द्रियदमैः धद्रियोने दम-
वायी।
पर्याप्तम् अश छे
आसागमै, आगमोना जानथी
मित्तु, एकम्, पणु अेक
भव नाशनम् स, सारने नाश
करु कर
गुरुप्राप्त्या गुरुभा प्रीतयी।

गुरोः शामनम् गुरेना हुकभने
सर्वे सभय
येन विना गुरेनी आशा
विना
विनाथ यलवत् नायक वि-
नातु सैन्य जेम्,
स्वार्थाय, स्व, स्व, अर्थ,
साधवाने
नअलम् नथी सभय
गुणा गुणो।

॥ श्लोक १७ ॥

न, देवम् उत्तम देवने (जे-
ता) नथी,
न, अदेवम् कुदेवने (जेता)
नथी,
न, शुभगुरुम् उत्तम गुरेने
(जेता) नथी,
न कुरुगुरुम् कु गुरेने नथी
नथी

न, धर्मम धर्मने (नलुता) नयी	लोका लोके
न, अधर्मम अर्धने न- लुता) नयी	जिनवचनचक्षु छनेश्वरना वयनरूपी यक्षुधी
न, गुण परिणदम् पुष्टि गुणुवाणाने (नलुता) नयी	विरहिता रहित एवा ॥ श्लोक १८ ॥
न, विगुणम् गुणु रहितने (नलुता) नयी	मानुष्यम् भनुष्यपणु विकलम् निष्ण
न, कृत्यम् करवा योग्य (न- लुता) नयी	वदन्ति षोले छे हृदयम् हृदय व्यथेम् व्यथ
न, अकृत्यम् न करवा योग्य (नलुता) नयी	वृथा निष्ण ओत्रयो षे काननु
न, हितम् हित (नलुता) नयी	निर्माणम् रथना गुण दोष भेद कलनाम् गु
न, अहितम् अशुल (न- लुता) नयी.	णु दोषना भेदने विथार तेषाम् ते पुष्टोनी
न, अपि, निपुणम् निपुण पणु (नलुता) नयी	असभाविनीम् न स लवे एवी
न, विलोकन्ते, जेता नयी	दुर्वारम् न रोकथ एवु

नरक अंधकूप नरकरूपी
 अध कुपभा
 पतनम् पात, पडवु ते
 मुक्तिम् भोक्षने
 बुधाः अक्षा भाष्यसो
 दुर्लभां न भली शके तेवो
 सार्वज्ञः सर्वज्ञथे कहेलो
 समयः सिद्धान्त
 दयारसमयः दयाऽपी रस
 वाणो
 येषाम् ले पुऽपाने
 न, कर्णा तिथि, काने सा-
 भाष्यो नथी

॥ श्लोक १९ ॥

पीयूषम् अभृतने
 विषवत् विष लेषु
 जलम् पाणीने
 उबलनवत् अग्निनी पेठे
 तेजः प्रकाशने

तमः स्तोमवत् अंधकार
 ना समुद्रपेठे
 मित्रम् भाष्यमधने
 शाश्रव वत् शत्रु समान
 खजम् भाष्यने
 भुजगवत् सर्पनी पेठे
 चिन्तामणिम् ते रत्नने
 लोष्टवत् पथर समान
 ज्योत्स्नाम् कामुदीने
 ग्रीष्मजघर्मवत् उष्णकालिना
 प्राप लेवी
 सः मनुते ते भाष्यसमाने
 कारुण्ये, पण्ये, आपण द-
 याऽपी, द्रव्यनी दुकान
 जैनेद्र मनम् अनश्वरना
 अन्य दर्शन समूषीम
 शास्त्रो लेषु

‘યઃ કુર્મતિઃ જો મુખ મણિ

મન્યતે માને છે

॥ શ્લોક ૨૦ ॥

‘ધર્મમ્-ધર્મને

જાગરવતિ પ્રકાશ કરે છે

અઘમ્ પાપને

વિદલયતિ દણી નાખે છે

ઉત્થાપયતિ ઉખેડી નાખે છે

ઉત્પથમ્ કુમાર્ગને

ખિત્ત ભેદી નાખે છે

મત્સરમ્ દ્વેષને

ઉચ્છિન્નસિ નાશ કરે છે

ક્રુનયમ્ અન્યાયને

મઘ્નાતિ નાશ કરે છે

મિથ્યામતિમ્ મિથ્યાત્વની

બુદ્ધિને

વૈરાગ્યમ્ વૈરાગ્યને

વિતનોતિ વિસ્તારે છે

દુષ્ટવતિ પુષ્ટ કરે છે

ક્રુપામ્ દયોને

મુળાતિ હરણુ કરે છે

તૃષ્ણામ્ તૃષ્ણાને

યત્ જો મત

તત્ જૈનં મતમ્ તે જૈનેશ્વ-

રનામતને

અર્ચતિ પુજા કરે છે

પ્રથયતિ વિસ્તારે છે

ધ્યાયતિ ધ્યાન કરે છે

અર્ધતિ અભ્યાસ કરે છે

કૃતી કાર્ય કુશલ

॥ શ્લોક ૨૧ ॥

રત્નનામ્ હવ રત્નોનો જેમ

રોહણ ક્ષિતિવર રોહણ

સ, પર્વત

શ્વમ્ આકાશ

તારકાણામ તારાઓનો

દ્ય જોમ

સ્વર્ગ સ્વર્ગ

કન્વ મહોન્વાણા કલ્પવૃ-
 ક્ષોતુ
 હૃદ્ય ભેમ
 સરઃ સરોવર
 પકેરુઠાણામ્ કમળોતુ
 પાર્થોધિ સમુદ્ર
 વયસા જલોતુ
 શશીવ દ્રુમા ભેમ
 મહસામ્ તેજુ
 સ્થાનમ્ સ્થાન
 ગુણાનામ્ ગુણોતુ
 અસૌ આ સ
 હતિ આલૌચ્ય એ પ્રમાણે
 વિચારીને
 વિરચ્યતામ રથો
 ભગવત પુણ્ય એવો
 સઘસ્ય ચાર પ્રકારનારે વની
 પૂજાવિધિ પૂજનો પ્રકાર

શ્લોક ૨૨ ગા
 યઃ જ્ઞે સઘ
 સંમારં નિરાસં સ સારેના
 ત્યાગમા
 લાલસામતિ ઇચ્છાયુક્ત
 બુદ્ધિવાળો
 મુક્ત્યર્થમ્ મુક્તિને માટે
 રત્તિષ્ઠતે સાવધાન થાય છે
 યમ્ જ્ઞે સ વને
 તીર્થમ્ તીર્થ જ્ઞેષુ
 કથયન્તિ કહે છે
 પાવનતયા પવિત્રપણાથી
 યેન જ્ઞે તીર્થની
 અસ્તિ છે
 ન, અન્યઃ બીજાં મંથી
 સમ તુલ્યે
 યસ્મૈ જ્ઞે ભ વને
 તીર્થપતિ તીર્થકર
 નમસ્યતિ નમસ્કાર કરે છે

સત્તામ્ સનજનોનું
 પસ્માત્જ સધથી
 શુભં જાયતે કલ્યાણ થાયછે
 સ્ફાર્ત્તિઃ મહિમા
 યસ્ય જે સંધનો
 પરાં વણોજ
 વસન્તિ વસે છે
 ગુણાં શુણો
 યસ્મિન્ જે સધમા
 સ સઘ તે સધ
 અર્ચ્યતામ્ પુનઃ

॥ શ્લોક ૨૩ ॥

લક્ષ્મી લક્ષ્મી
 તમ્ તે ભાણસને
 સ્વયમ્ પોતેજ
 અભ્યુપતિ પ્રાપ્ત થાય છે
 રમસા વેગવડે
 કીર્ત્તિઃ યજી

તમ્ આલિંગતિ તે ભાણસ-
 નો આશ્રય કરે છે
 પ્રીતિઃ પ્રીતિ
 ત મજતે તેને બને છે
 મતિઃ મતિ
 પ્રયતતે યત્ન કરે છે
 તમ્ લબ્ધુમ્ તેને મેળવવાને
 હત્કઠયા ઉત્સાહથી
 સ્વં શ્રીં સ્વર્ગની લક્ષ્મી
 તમ્ તે ભાણસને
 પરિલબ્ધુમ્ મેળવવાને
 હચ્છતિ ઇચ્છા કરે છે
 મુદ્ઃ વારવાર
 મુક્તિ મોક્ષ
 તમ્ આલોકતે તેને જુએ છે
 ય સઘમ જે ભાણસ સધને
 ગુણરાશિ ગુણના સમુદને
 કૈલિ મદનમ્ કીર્ત્તનુ-
 સ્થાન

श्रेयोरुचि. कल्याणनी ध-
 म्भावाणो
 सेवते सेवे छे
 ॥ श्लोक २४ ॥
 यद्भक्ते जे सधनी भक्तिनु
 फलम् इण
 अर्हत्, आदि, पदवी ती
 थंकर विगेरेनु स्थान
 मुख्यम् मुख्य
 कृपे. जेतीनु
 सस्पष्टत् धान्यनी भाइक
 चाकित्वम् यक्तिपणु
 त्रिदशईन्द्रतादि देवाभा धइ
 पणु
 तृणवत् रास जेनु
 प्रासद्रिकम् प्रस गोपात भ
 जेनु
 गीयते गवाय छे
 शक्तिम् शक्तिने

यत् महिम स्तुतां जे स'-
 धना प्रभावनी स्तुति
 न, दधते नथी, धारणु
 करती
 वाचः अपि वाणु पणु
 वाचस्मते. अहस्पतिनी पणु
 सच' सः ते सव
 अघहर' पापने हरणु करनार
 पुनातु पवित्र करे
 चरण न्यासैः यणुना मु-
 क्वा वडे
 सताम् सन्ननोनु
 मन्दिरम् स्थानने
 ॥ श्लोक २५ ॥
 श्रीडाणु. डीडानु स्थान
 सुकृतस्य पुण्यनु
 दुःकृतरज पापशपी धुणने
 सहार वात्या संहार कर-
 'वाभां वायु' जेवी

भय, उदन्वत्, नौः स-
 सार, समुद्रभा, नाव नेवी
 व्यसन जग्नि कथ इपी अ-
 गितभां
 मेव पदली भे, समुद्र नेवी
 सकेत दूती सकेत स्थानं
 भां लघु जगती दृष्टि
 श्रीयाम सपतिशाने
 निश्रेणि, नीसरणी
 त्रिदिवोकस, स्वर्गनी
 प्रिय सखी वहाली सणी
 नेवी

मुक्तेः मुक्तिनी
 कुगति, अर्गला दुर्गतिने
 रोडवाभा, परि, नेवी
 सत्वेपु प्राणीयोभा
 क्रियताम्, करे
 कृपाएव द्याव
 भवतु-पुण्यं, प्रस है

क्लेश, क्लेशोवडे
 अजोपे स पूर्ण अेवा
 परे णीज जय क्लेशादि
 ॥ लोक २६ ॥

यदिग्राचा, ने के पथर
 तोमे पाणीभा
 तरति तरे छे
 तरणिः सूर्य
 यदि, उदयति ने के-उ-
 दय पाभे छे
 प्रतिचयाम, पश्चिम दिशाभां
 सप्तार्चि अग्नि
 यदि भवति ने के थाय छे,
 शैत्यम् गीतलाने
 कथमपि कथ प्रकारे पणु,
 यदि क्षमापीठम् ने के पृथ्वी
 भ ३७

स्यात् थाय
 उपरि उपर,

संकलस्य अपि स पृथुं श्रेया
जगतः जगतनी
प्रसूते प्राप्ति करी शके छे
सत्वानाम् प्राणुथीनो
तदपि कापि डेध जग्याये
न, वधः वध, नथी [पथु
सुकृत्तम् पुण्यने

॥ श्लोक २७ ॥

सः ते भाणुस
कमलवनम् उभणोना वनने
अग्ने अग्निथी
वासर द्विवसने
भास्वद स्तात् अर्थना अस्त
अमृतम् अमृतने [थवाथी
उरगवक्रात् सर्पना भुभथी
साधुवादम् धीर्त्तिने
विवादात् इक्षेश थडी

रुग पगमम् रोगना नाशने
अजीर्णात् न पथवाथी
जीवितम् एवतने
काल कृदात् विपथडी
अभिलपति ध्विछा करे छे
वधात् य वर थडी ने
प्राणिनाम् प्राणुथीना
धर्मम् धर्मने
इच्छेत ध्विछा करे छे

॥ श्लोक २८ ॥

आयु आयुपने
दीर्घतरम् अविऽ
वपु गरीरने
चरतरम् अतिश्रेष्ठ
गोत्रम् कुलने
गरीयस्तरम् वपु भोद्ध
वित्तम् धनने
भूरितरम् अतिशय
चलम् पलने

(८८)

भव, उदन्वत्, नौः स
साग् समुद्रभा नाव वेवी
व्यसन जग्निं कथं श्पी =

मेवं पट्टली मे १२
सुकेत वृती, २
भां स०

श्रीपाम- १०४, ५-
नि ३ आधुने

अतिशय
कस्तुराग्निधिम् स
करोति क३ छे [
सुतरम् सुणे तराय
वेनः भन
हृषार्हान्तरम् ६
वयधु

॥ श्लोक ३

१ १५

प्रभाव भवनम् प्रभावतु धर
सत्यम् वच सत्य वचन
पावनम् पवित्र

॥ श्लोक ३० ॥

यशः जश
यस्मात् ने असत्य वच-
नधी
भस्मीभवति लसभ थध
नय छे

घनघहेः दावानसथी
इष नेभ

घनम् जगल

निदानम् डारणुभुन

दु.खानाम् दु.भोतु

यत् ने असत्य

अवनिरुहाणाम् वृक्षोतु

डारणु

जलम् इव जल नेभ

न, यत्र, स्यात्, ने अस
त्यमानधीथती

छाया छाये, पडछाये

आतपे इव सूर्याना तापभां
नेभ

तप संयम कथा तप स-
यमनी वात

कथचित् डोध वभत पथु

तत् मिथ्यावचन ते अस-
त्य वचनने

अभिधत्ते, न भोसतो नधी

मतिमान् डोहा भाणुस

॥ श्लोक ३१ ॥

असत्यम् लुड वचन

अप्रत्यय मूल कारण अ

विश्वाभनु भुण्य डारणु

कुवासना सद्य पापनु धर

समृद्धि चारणम् ऋद्धीतु

वारणु डरनार

बहु तरम् ॥७७८
 स्वामित्वम् प्रभुपणु
 उच्चैस्तरम् भोदु
 आरोग्यम् नीरोगीपणु
 विगतान्तरम् अन्तरविनातु
 त्रिजगति त्रणे जगतभा
 श्लाघ्यत्वम् श्लाघापणु, व-
 भाषुने

अभ्येतरम् अतिशय
 संसाराम्बुनिधिम् समार
 करोति करे छे [सागरने
 सुतरम् सुभे तराय जेवो
 वेत्त. मन

कृपार्द्रान्तरम् दयाधी ली-
 नयणु अतर

॥ श्लोक २९ ॥

विश्वासायतनम् विश्वासतु
 स्थान

विपत्तिदलनम् आपत्तीने
 दृगी नाभनार
 देवै देवताओओ
 कृताराधनम् सेवा करायणु
 मुक्ते भोक्षु
 पधि अदनम् भार्गु भाडि
 लाधु
 जल अग्नि शमन पाणु
 तथा अग्निने शान्त करनार
 व्याघ्र, उरग वाव तथा स-
 स्तभनम् अटकावनार [र्पने
 श्रेयसवननम् कल्याणु
 वशीकरणु
 समृद्धि जननम् ऋद्धिने
 कीर्त्तः प्रीर्त्तानु [आपनार
 केलिबनम् क्षीडानु स्थान-

प्रभावं भवन्म प्रभावन्नुं वर
सत्यम् वचं सत्यं वचन
पावनम् पवित्र

॥ श्लोक ३० ॥

यशः नृश

यस्मात् न असत्यं वच-
नधी

भस्मीभवति अस्मि यद्य
नय छे

वनबहेः दवानसथी
इव नृभ

वनम् नृगल

निदानम् क्षरणुभुन
दु खानाम् दु.भोतु

यत् न असत्यं

अवनिरुहणाम् वृक्षोतु
क्षरणु

जलम् इव नृस नृभ

न, यद्य, स्यात्, न अस-
त्यमानधीथती

डाया छाये, पडछाये

आतपे इव सूर्याना तापमां
नृभ

तपं संवम कथा तप सं-
यमनी वात

कथंचित् डोष्ठ वपत पथु

तत् मिथ्यावचन ते अस-
त्यं वचनने

अभिघत्ते, न ज्ञोसतो नधी
मतिमान् डाहो भाथुस

॥ श्लोक ३१ ॥

असत्यम् लुद्धं वचन

अप्रत्यय मूल कारण अ

विश्वासनु मुष्य क्षरणु

कुवासना सद्य पापनु धर

समृद्धि वारणम् नृद्धीनु

वारणु क्षरनाद

घट्ट तरम वणु ७
 स्थामित्वम् प्रभुपणु
 उच्चैस्तरम् भोदु
 आरोग्यम् नीरोगीपणु
 विगतान्तरम् अन्तर विनातु
 त्रि जगति त्रणे ७गतभा
 स्लाघ्यत्वम् श्लाघापणु, व-
 आणुने

अभ्येतरम् अतिशय
 संसाराम्बुनिधिम् समार
 करोति करे छे [सागरने
 सुतरम् सुणे तराय अवे
 चेतः मन
 कृपार्दान्तरम् दयाथी ली-
 नयतु अतर

॥ श्लोक २९ ॥

विश्वासायतनम् विश्वासतु
 स्थान

विपत्तिदलनम् आपत्तीने
 दृणी नाभनार
 देवैः देवताओअे
 कृताराघनम् सेवा करायतु
 मुक्ते' भोक्षतु
 पथि अदनम् भार्गनु आडि
 लाथु
 जल आग्नि क्षमन पाणुी
 तथा अग्निने शान्त करनार
 व्याघ, उरग वाव तथा स-
 स्तभनम् अटकावनार [र्पिने
 श्रेय'सवननम् कल्याणुनु
 वशीकरणु
 समृद्धि जननम् ऋद्धिने
 कीर्त्ते. धीर्त्तीनु [आपनार
 कैलिवनम् धीडानु, स्थान

प्रभाव भवनम् प्रभावतु वर
सत्यम् वचः सत्य वचन
पावनम् पवित्र

॥ श्लोक ३० ॥

यशः जश

यस्मात् ने असत्य वच-
नधी

भस्मीभवति लसभ थध
जय छे

वनबहेः दावानसथी
इव नेभ

वनम् जगल

निदानम् कारणुभुन

दु खानाम् दुःभोतु

यत् ने असत्य

अवनिष्ठाणाम् वृक्षोतु

कारणु

जलम् इव जल नेभ

न, यत्र, स्वात्, ने अस
त्यमानथीथती

जाया छाये, पडछाये

आतपे इव सूर्यना तापभां
नेभ

तप' संयम कथा तप स-
यमनी वात

कथञ्चित् कोष्ठ वपत पथु

तत् मिथ्यावचन ते अस-
त्य वचनने

अभिधत्ते, न बोधतो नथी

मतिमान् डाहो भाथुस

॥ श्लोक ३१ ॥

असत्यम् लुठ वचन

अप्रत्यय मूल कारण अ

विश्वासनु मुख्य कारणु

कुवासना सद्म पापनु धर

समृद्धि कारणम् ऋद्धीनु

वाग्यु करनार

વિપત્ નિદાનમ્ આપત્તિતુ

કારણ

પરચચન ઉજિતમ્ પરાયાને

છેતરવામા ચતુર

કૃતા પરાધમ્ અપરાધવાણુ

કૃતિભિ પડિતોએ

વિનર્જિતમ્ તનેહુ છે

॥ શ્લોક ૩૨ ॥

તસ્ય તે સત્ય ધોલનારને

અગ્નિ દેવતા

જલમ્ પાણી નેવો

અર્ણવ સમુદ્ર

સ્થલમ્ જમીન નેવો

અરિ શત્રુ

મિત્રમ્ ભાઈબધ નેવો

સુરા દેવતા

કિંકરા નોકરો નેવા

કાન્તારમ્ જગલ

નગરમ્ નગર નેવુ

ગિરિઃ પર્વત

ગૃહમ્ ઘર નેવો

અહિ સર્પ

માલ્યમ્ ધુધ નેવો

મૃગારિઃ સિ હ

મૃગ મૃગ નેવો

પાતાલમ્ પાતાળ

વિલમ્ ખીલ નેવુ

અન્નમ્ અન્ન

વત્પલ દલમકમળનામત્રનેવુ

વ્યાલ દુષ્ટ હાથી

શૃગાલ શિયાળ નેવો

વિપમ્ ઝેર

પીયૂષમ્ અમૃતનેવુ

વિપમમ્, સમ્ કહીન સ્થાન

પણુ શુદ્ધ કારક

સત્ય અશ્વિત્મ સત્ય યુક્ત

વચનને

વાક્તિ યઃ ને માણુસ ધોલેછે

અથ સ્તેષ પ્રક્રમઃ

॥ શ્લોક ૩૩-॥

તમ્ તે માણસને
અમિલપતિ ધૃષ્ટા કરે છે
સિદ્ધિ મુક્તિ
તમ્ ઘૃણતે તે પુરુષને વરે છે
સમૃદ્ધિ સપત્તિ
તમ્ અભિસરતિ તેની પાસે
આવે છે

કીર્તિઃ જગ
મુચ્ચતિ તલદે છે
મવાર્તિ સસારની પીડા
સ્પૃહયત્તિ સ્પૃહા કરે છે
સુગતિ ઉત્તમ ગતિ
તમ્ તે માણસને
ન, દૃક્ષતે નથી જોતી
દુર્ગતિઃ ખરાબગતિ
પરિહરતિ ત્યાગ કરે છે
ચિપત્ આપત્તિ

ય, ન જે માણસ નથી
ઘૃહ્ણતિ ગ્રહણ કરે છે
અદત્તમ્ ત આપેલું (ચોરી)

॥ શ્લોક ૩૪ ॥

અદત્તમ્ ચોરી
ન આદત્તે નથી ગ્રહણ કરતો
કૃત સુકૃત કામ પુણ્યમા
ધૃષ્ટા કરનાર

કિમપિ ક ધપણ
ય જે માણસ
શુભશ્રેણિ કલ્યાણની પર-
પરા
તદ્દિન તે પુરુષને વિષે
વસતિ વસે છે
કલહસી હવ રાજહસી
જેમ

કમલે-કમળમા
ચિપત્ આપત્તી

સમ્માત્ તે પુરુષથી
 દૂર વ્રજતિ વેગળી જતી
 રહે છે
 રજની હવ રાત્રીની પેઠે
 અમ્બર મણેઃ સૂર્ય થકી
 વિનીતમ્ વિનયવાળા મા
 યુસને

વિદ્યાહવ વિદ્યા ભેમ તેમ
 ત્રિદિવ સ્વર્ગની
 શિવ મોક્ષની
 લક્ષ્મી લક્ષ્મી જે તે
 ભજતિ ભજે છે
 તમ્ તે માણુમને

અસ્તેય પ્રકરણમ્

॥ શ્લોક ૩૫ ॥

ઘત્ત જે નહિ આપેતુ ધન
 નિર્વર્તિત કર્યુ છે
 કીર્તિધર્મ કીર્તી તથા ધર્મને
 નિધનમ્ નાશ
 સર્વાંગસામ્ સમગ્ર આપત્તી-
 થાતુ

વિરચિત્ રચ્યો છે
 ક્ષિષ્ટ, આશય દુષ્ટ અભિપ્રાય
 ઉદ્દોધનમ્ પ્રકાશ જેણે
 દૌર્ગતિ દુર્ગતીનુ
 એક ઘઘનમ્ એક કારણ
 કૃત કર્યુ છે.

સાધનમ્ કારણ
 પ્રોન્મીલત્ પ્રકટ કરનાર
 વધ ઘઘનમ્ વધ તથા બધન

સુગતિ આશ્રેપ સુગતિના
 મેલાપનુ
 સરોધન નિવારણ

प्रोत्सर्पत् प्रघनम् भरथुने
 प्राप्त करनार
 जिघृक्षति अहथु करवाने
 धृच्छे छे

न नहि

तत् ते धन

धीमान् पुद्धिमान्

अदत्तम् घनम् न आपेक्षु
 धन, योरी

॥ श्लोक ३६ ॥

परजनमन- पराया भाथु-
 सोना मनने

पीडाकीडावनम् दुःखदेवाभा
 कीडाना वन जेवु

घघ भावना, भवनम् हिसा
 ना थि तननु १२ जेभ

अवनि व्यापि पृथ्वीभा
 इलायली

व्यापत् लता आपत्तिरुपी
 वेलोभा

घन मडलम् भे१ म१ल जेवु
 कुगति गमने नरकादि ग-

तिभां

मार्गः रस्ता जेवु

स्वर्ग अपवर्गपुर स्वर्ग अ
 थवा भोक्षरुपी नगरनु

अर्गलम् पग्धि जेवु

निघतम् निश्चय

अनुपादेयम् न अहथु करवु
 जेधथे

स्तेयम् योरी

नृणाम् मनुष्योने

हित काक्षिणाम् हितनी

धृच्छावाणम्

अब्रह्म प्रक्रम.

॥ श्लोक ३७ ॥

दक्षः आध्या
 तेन ते भाषुसे
 जगति जगतमा
 अकीर्तिपटहः अर्धशरणा
 - ढोक्षणो-शब्द-
 दक्षः दीधो
 गोत्रे पोताना कुलमा
 मपी कूर्चक.३.२५.४६नो कुये।
 चारित्रस्य चारित्रने
 जलं, अजली जलनी अ-
 जली आपी; पूर्युं क्युं
 गुणगण शुभु समूहने।
 आराम भगीयो तेनो
 दाधानल.दावानलआध्या
 सूक्त. सङ्केत करनार

सकल आपदाय समग्र आ।
 पत्तायाने

शिवपुरद्वारे भोक्षद्वारमा
 रुपाट कपाट, कमाड
 द्रवः मज्जुत
 शिलम रील, अक्षय्यर्ध
 येन ते भाषुसे
 निनय पोतातु
 त्रिलसम लोभ्यु, ज्योयु
 अखिलम समग्र
 त्रैलोक्य चितामणि त्रये
 लोकमा चि ताभष्ठी जेवु

॥ श्लोक ३८ ॥

द्याध. वा।
 व्याल हाथी वा सर्प
 जल, अनल पाणी, अग्नि

આદિ વિપદઃ વિગેરે આપ-
તેષામ્, તે પુરુષોની [તીથે
વ્રજન્તિ પ્રાપ્ત થાય છે
ક્ષયમ્ નાશને

કલ્યાણાનિ કલ્યાણની પ
રપેરા

સમુદ્ધસન્તિ વૃદ્ધિને પામે છે
વિન્દુવાં દેવતાઓ

સાંનિદ્યમ્ નહકમા; પાસે
અધ્યાસતે ઘેસે છે, સહાય કરે છે

કીર્તિઃ યશ
સ્ફુર્તિમ્ વિસ્તારને

હયર્તિ પામે છે
યાતિ પામે છે

ઉપચયમ્ વૃદ્ધિને
ધર્મઃ ધર્મ

મળદ્યતિ નાશ પામે છે
અઘમ્ પાપ

સ્વ નિર્વાણ સુખાનિ સ્વ-
ર્ગ તથા મોક્ષના સુખ
સનિદઘતે પાસે આવે છે
યે શિલ આવિન્નતે જે મા
ણસો શીલને ધારણ કરે છે

॥ શ્લોક ૩૯ ॥

હરતિ હરણ કરે છે
કુલ કલકમ્ કુલના કલંકને

લપતે નાશ કરે છે
પાપ પંચમ્ પાપરૂપી કદંભને

સુકૃતમ્ પુણ્યને
ઉવચિનોતિ વધારે છે

શ્લાઘ્યતામ્ પ્રશસાને
આનનોતિ વિસ્તાર કરે છે

નમયતિ નભાવે છે
સુરવર્ગમ્ દેવતાઓના વર્ગને

હન્તિ હણે છે
દુર્ગ ઉપસર્ગમ્ ભય કર ઉ-
રચયતિ રચે છે [પદ્મવર્મે

શુચિ શીલમ્ પવિત્ર શીલને
સ્વર્ગ મોક્ષૌ સ્વર્ગ તથા મો-
સલીલમ્ વિલાસ પૂર્વક[ક્ષિને

॥ શ્લોક ૪૦ ॥

તોષતિ પાણી સમાન થાયછે
આગ્નિ અપિ અગ્નિ પણ
સૃજતિ પુષ્પની માલા જેવો
થાય છે

અહિઃ અપિ સર્પ પણ
વ્યાઘ્રઃ અપિ વાવ પણ
સારંગતિ હરિણુ જેવો થાયછે
હ્યાલ. અપિ દુષ્ટ હાથી પણ
અશ્વત્તિ અશ્વ જેવો થાય છે
પર્વતઃ અપિ પર્વત પણ
ઉપલત્તિ પથ્થર જેવો થાયછે
હ્વેદ્ઙ. અપિ વિપ પણ

પીયૂષતિ અમૃત જેવુ થાયછે
વિઘ્ન' અપિ વિઘ્ન પણ
ઉત્સવતિ ઉત્સવ જેવુ થા

યછે
પ્રિયતિ પ્રિય જેવો આચરેછે
અરિઃ અપિ શત્રુ પણ
ક્રીડા તટાગતિ ક્રીડાના
સરોવર જેવો

અપાનાયઃ અપિ સમુદ્ર પણ
સ્વગૃહતિ પોતાના ઘર જેવુ
આચરે છે

અટવી અપિ જગત્ત પણ
નૃણામ્ મનુષ્યોના
શીલ પ્રભાવાત્ શીલના પ્ર-
ધુવમ્ નિશ્ચય [ભાવથી

॥ इति शील प्रकरणम् ॥

॥ अथ परिग्रह प्रकरणम् ॥

॥ श्लोक ४१ ॥

कालुष्यम् अपराध विचार

जनघ्न उत्पन्न करनार

जडस्य ऋड भाषुसने

रचयन् रचनार

धर्मद्रुमोन्मुलनम् धर्मरूपी

वृक्षने उभेडनार

क्लिश्यन् क्लेश पभाडनार

नीति, कृपा, क्षमा, न्याय

दया ने क्षमा रूपी

कमलिनीः कमलीनीयाने

लोभाम्बुधिम् लोभरूपी स-

वर्द्धयन् वधारनार [मुद्रने

मर्यादातटम् मर्यादारूपी

तटने

उद्रजन् पीडा करतो

शुभमनोहंसप्रवास शुभ

भनरूपी हसना प्रवासने

दिशन् आपनार

किन हे गरु रो, क्लेश क-

रतो नधी

परिग्रह नदीपुरः परिग्रह

रूपी नदीनो प्रवाह

प्रवृद्धिम् वृद्धिने

गतः प्राप्त थयेलो

॥ श्लोक ४२ ॥

कलह कलभ विषय क्लेश

रूपी हाथीने विध्य पर्वत

नेवो

क्रोधगृध्र श्मशानं क्रोधरूपी

गीधने श्मशान नेवो

व्यसनभुजंग दुर्भरूपी स-

र्वने रडेवाभा

रन्ध्रः पीत नेवो

द्वेष दस्यु द्वेषरूपी श्यारने

प्रदोश प्रेश काल जेवो
 सकृत्तवन पुण्यरूपी वनने
 भाणवाभा
 दवाग्नि. दवानल जेवो
 मार्धर अभोद मृदुतारूपी
 भेने उडाडवाभा
 वायु उपवन जेवो
 नवनलिन न्यायरूपी कभ
 लने भाणवाभां
 तुषारः पररु जेवो
 अत्यर्थम् अतिशय
 अर्थानुराग. द्रव्यने विषे
 अनुराग

॥ श्लोक ४३ ॥

प्रत्यर्था शत्रु
 प्रशमय शान्तिनो
 मित्रम् मित्र
 अघ्ने अधीरतानो
 मोक्षनो

विश्रामभूः विशाभातुं स्थान
 पापानाम् पापेनी
 सनिः भाणु
 आपदाम् आपत्तीथोतुं
 पदम् स्थान
 असद्व्यानस्य रौद्रध्यानने
 लीलावनम् ठीडातुं वन
 व्याक्षेपस्य व्याकुलतातु
 निधिः लडार
 मदस्य भदने
 सचित्रः भत्री
 शोकस्य शोकने
 हेतुः कारणु
 कलेः कलेशने
 केलीवेदम् ठीडातु भकान
 परिग्रहः स्त्री धन विगेरे
 परिहृते परिहारने
 विचिक्तात्मनाम् पवित्र भन
 वाणाओने

श्लोक ४४ मो

बहिः अग्नि

तृप्यति, न वृक्ष यतो नथी

इन्धनैः लाकडाथी

इह, यथा अर्द्धी, नेम

न, नहि

अभ्योभिः नक्षत्रे

अभ्योनिधि समुद्र

तद्वत् तेनी भाङ्क

मोहघन, धया मोहवाणो

घनैः अपि वया पयु

घनैः धनवडे

जन्तु, श्व

न सतुप्यति नथी स तोष

पाभतो

॥ अथ क्रोध प्रक्रम ॥

॥ श्लोक ४५ ॥

यः ने क्रोध

मित्रम् मित्र

न तु एवं मनुते ये प्रभाणे

मथुतो नृथी

विमुञ्च्य छोडीने, नथते

विभवम् वैभवने

नि.भेषम् सभग्र

अन्यम् भवम् पीज लव

यानि नय 'छे' [प्रत्ये

तद्, अहम् तेदला भादे, छु

मुघा एव मिथ्याज

विदधामि धारणु क३ ३३

एनासि पापोने

मृयासि वया

किम् शाभाटे

मधुनः भदिरानो

धिकार करणे विकार-उ-

त्पन्न करवाभा

સંભ્રાસ સંપાદને ત્રાસ ઉ-
 ત્પન્ન કરવામાં
 સર્પસ્ય સર્પનું
 પ્રતિબિમ્બમ્ સમાન
 અગદહને શરીરનેખાળવામાં
 સત્પાર્શ્વિપઃ અગ્નિને
 સોદરઃ ભાઇ
 ચૈતન્યસ્ય જ્ઞાનના
 નિષૂદન નાશ કરવામાં
 વિપત્તરોઃ વિપરુષી વૃક્ષને
 સત્રાજ્ઞચારી સમાન
 ચિરમ્ ધણા કાતરી
 ક્રોધઃ સં તે ક્રોધ જે તે
 કુશલ શ્રેયની,
 અભિલાષ ઇચ્છામાં
 કુશલે ચતુર મોણુસોએ
 મોન્મૂલમ્ મૂલ સહિત
 ઇન્મૂલ્યતામ્ ઉચ્છેદ કર-
 વો જેઇએ

॥ શ્લોક ૪૬ ॥

ફલતિ ક્ષણે છે, ક્ષણ આપે છે
 કલિત ઉત્પન્ન કરી છે
 શ્રેયઃ શ્રેણિ કલ્યાણોની
 પ ક્ષિત, એજ
 પ્રસૂન પરપરઃ પુષ્યોની પ-
 ર પર જેણે
 પ્રશમ્ પવસા શાન્તિરૂપી
 સિક્તઃ છ ટાયેલો [જલવડે
 મુક્તિમ્ મોક્ષને
 તપશ્ચરણદ્વમ્ તપસ્ચર્યારૂપી
 યદિ પુન જે પણ [વૃક્ષ
 અસૌ એ તપરૂપી વૃક્ષ
 પ્રત્યાસત્તિ સમીપતાને
 પ્રકોપ હવિર્ધુજઃ ડોપરૂપી
 અગ્નિની
 મજનિ ભજે છે, આશ્રય
 કરે છે

ભક્તે પાને છે
 ભસ્મી ભાવમ્ ભસ્મપથ્યાને
 તદા ત્યારે
 વિફલોદય' ક્ષેના ઉદ્યથી
 રહિત એવે

॥ શ્લોક ૪૭ ॥

સતાપમ્ ચિત્તના ઉદ્વેગને
 તન્નુતે વિસ્તારે છે
 ખિનતિ નાશ કરે છે
 વિનયમ્ વિવેકને
 સૌહાર્દમ્ પ્રેમને
 વત્સાદયતિ નાશ કરે છે
 ઉદ્વેગમ્ ઉચ્ચાટને
 જનયતિ ઉત્પન્ન કરે છે
 અવશ્યવચનમ્ અસત્ય વ
 ચનને

સૂતે ઉત્પન્ન કરે છે
 વિષત્તે ધારણુ કરે છે

કલિમ્ કલ્યાને
 કીર્તિમ્ કીર્ત્તિને
 ક્રુન્તતિ નાશ કરે છે
 દુર્મતિમ્ દુષ્ટ પુદ્ધિને
 વિતરતિ વિસ્તારે છે
 વ્યાહન્તિ હણે છે
 પુષ્પોદયમ્ પુણ્યના ઉદ્યને
 દત્તે આપે છે
 યઃ ને રેણ
 ક્રુગતિમ્ નરકાદિ ગતિને
 સઃ તે રેણ
 હાતુમ્ તજવાને
 ડચિત્તઃ યોગ્ય છે
 રોષઃ ક્રોધ
 સદોષઃ દોષવાળો
 સતામ્ સન્નજનોને
 ॥ શ્લોક ૪૮ ॥

યઃ ને કોપ
 ધર્મમ્ ધર્મને

(૧૦૪)

દહતિ બાળ-છે
દ્રુમમ પ્રક્ષને
દવ ઇવ દાવાનલની પેઠે
વન્મધનાતિ ઉખેડી નાખેછે
નીતિમ્ ન્યાર્થને,
લતામ્ વેલને
દક્ષીણ ગજની પેઠે
ઈન્દુકલામ્ ઋદ્રનોકલાને
વિધુન્તુદઃ ઇવ રાહુના સમાન
ક્લિશ્નાતિ ક્લેશ આપે છે
કીર્તિમ્ કીર્તિને
નૃણામ્ મનુષ્યાની

સ્વાર્થમ સ્વાર્થને
વાયુ ઇવ વાયુ જેમ
અમ્બુદમ્ મેડને
વિઘટયતિ વિખેરી નાખેછે
વહ્યાસયતિ વિસ્તાર કરેછે
આપદમ્ આપત્તિને
તૃષ્ણામ્ તૃષ્ણાને
ઘર્મ ઇવ તાપની પેઠે
વચિત્ યોગ્ય થાય
કૃત કૃપાલોપ દયાનો લોપ
સઃ ક્રોધઃ તે ક્રોધ [કરનાર
કથમ્ કેવી રીતે

અથમાન પ્રક્રમ'

॥ શ્લોક ૪૯ ॥

યસ્માત્ જે અભિમાનથી
આવિર્ભવતિ પ્રકટ થાય છે
વિતતિઃ વિસ્તાર
દુઃખે તરી શકાયએવો

આપદ્ નદીનામ્ આપત્તિ
રૂપી નદીયાની
યસ્મિન્ જે અભિમાનમા
શિષ્ટ આશ્ચર્ય ઉત્તમ
જનોને રૂચી કરનાર

गुणग्रामं गुणना संभुद्धोऽनु
 नाम अपि नाम पंथ
 नास्ति नथी
 यः ले भानि
 व्याप्तम् युक्त
 वहति ब्रह्मं करे छे
 बधधीधुग्यया हिंसांती यु-
 छि इपी धुभाडावडे
 क्रोध दावम् क्रोधइपी दौवा-
 तम् तेवीं अकारमे। [नसने
 मानाद्रिम भानइपी पर्वतने
 परिहर त्याग करे
 दुरारोहम् दुःखे यदी शकायं
 तेवो
 औचित्यवृत्तेः शोभ्यताना
 ॥ श्लोक ५० ॥
 शम शाति
 आलीनम् पन्वनने
 भजनं भांगतो

विमलमति निर्मलपुद्धि
 नादिम् २०००ने
 विघटयन् तोडमारो
 दुर्वाक् पार्शु दुष्टविथमइपी
 उत्तरम् समुद्धनेर
 किरन् विपेरेतो
 अगणयन् नहि गायतो
 आगमशृणिव सिद्धात
 भ्रमन् अभतो
 उर्व्याम् पृथ्वीभा
 स्वैरम् पोतात्ती धरुछाभभाके
 विनयनयवीथीम् विवेकइपी
 न्याय भागने
 विदलयन् दधी नापतो
 जनः भाथुस
 कम कया अवी
 न नहि
 अनर्थम् अनेथने
 जनयति उत्पन्नं कइछागने

વિદ્યુત્વં મહં શ્રી અમ
શયેલ

શિવા શ્વ શામીની ચેઠ
[૧૧ શ્લોક ૫૧]

અભિજિત્વાચરણમ્ શ્રીશ્વ
આચરણને

વિહંગ્યતિ નામ કરે છે

વ્યોજાણ્ય મેપને

જાતકામ શ્વ પવન નેમ

બ્રહ્મસવ નાગને

વિવત્તવ વિનયને

વધતિ પમાટે છે

અદિ શ્વ સર્પ નેમ

જાગરણામ્ પ્રાણીયાતુ

જીવિત્તવ પ્રાણને
કર્તિર્નિમ્ કીર્ત્તિને
કેરવિષોપ કમલિનીને
દાપી નેમ

પ્રોત્પૂલ્યતિ, ઉખેડી નાંખે છે

અંમસા દુરેત

માન. અભિમાન ને ને

ક્રીણઃ શ્વ નીચ માથુસની
ચેઠ

ઉપકાર નિફરમ્ ઉપકારના
હન્તિ દાયે છે [સમુદને

શ્રિયગમ્ સર્મ અર્થ

નૃણામ પ્રાણસોન

|| શ્લોક

પુણ્યામિ

ય ને માન

કૃમ કયુ

મમમ

મમીદિ

નિ

जात्यादि भक्ति विगरे
 मान विषजम् मानरूपी जे-
 रथी नीपनेषु
 विषमम् धार
 विकारम् उपद्रवने

॥ अथ माया प्रक्रमः ॥

॥ श्लोक ५३ ॥

कुशल क्षेम
 जनन उत्पन्न करवाभा
 वन्ध्याम् वाञ्छणी स्त्री जेवी
 कुगति युवति कुगति रूपी
 श्री विषे
 मालाम् परमासा जेवी
 मोह मातङ्ग भोडरूपी हीथी
 विषे
 शालाम् रडेवाना स्थानजेवी
 शम कमल शातिरूपी डम
 सने पाणवाभा

मादव मृदुतारूपी
 अमृतरसेन अतम् रसवडे
 नयस्व पभाड, प्राप्त कर
 शान्तिम् शान्तिने

हिमानी हिमना समुहजेवी
 दुर्गताः पराप् यशनी
 राजधानी राजधानीतम्
 व्यसनशत से डडा दुःखेनी
 सहायाम् सहायवाणीम् छे
 दूरत दुरथत्री
 मुख छोडी दे
 मायाम् भायाने
 ॥ श्लोक ५४ ॥
 विधाय करीने
 मायाम् भायाने
 विविधे अनेक प्रकारना

उपायैः उपायोवडे
 परस्य भीम भायुसने
 चिन्ते भायुसो
 चचनम् उगवापणु
 आचरन्ति आचरे छे
 ते वचयन्ति ते उगे छे
 त्रिदिव स्वर्गानु
 अमर्षासुखात् मोक्षना सु-
 भीमो मन्त्रो भूथी
 महामोहः सखाः मोटा मो-
 नाः उः उः उः उः उः उः उः उः उः उः
 स्वर्गः एव मोताना आत्माने
 ॥ श्लोकः ५५ ॥
 मायाम् कपटेने
 अविश्वासं अपतितने
 विलास मन्दिरम् क्रीडातु
 दुराशयः दुष्ट दुष्टयवाणो
 मः कुरुते ने भायुस करेछे

घनाशया धनूनी आशाथी
 सः ते भायुस ही नाम
 अनर्थ सार्थम् कष्टेना स-
 पतन्तम् भडता मुहने
 न ईक्षते नथी नेतो
 यथा ने प्रभाणे
 विडालः भीलाडे
 लकुटम् लाशिनो भडार
 पयः पिपन दुधने पीतो
 ॥ श्लोकः ५६ ॥
 सुगधप्रतारण मोणायेने
 एतरवाभा
 परायणम् तत्पर
 उज्जिहीते उल्लास पाभे छे
 यत् पाटवम् ने पुरुषुनी
 कपट लपट कपटमा लपटछे

વિજ્ઞાતૃભ્યઃ ચિત્તની વૃત્તિ
 જીર્યતિ, અર્થ થાય છે [વાળે
 વપ્સવમ્ ઉપદ્રવને
 અવશ્યમ્ નિશ્ચય
 હાપિ અહીં અર્થ
 અકૃત્વા કર્યા વિના
 ન પ્રક્રિયા

શ્લોક ૫૭ ॥
 યત્ કુર્ગમ્ કઠીન
 અટવીમ્ જ ગતપ્રત્યે
 અટન્તિ ભટકે છે
 વિકટમ્ ભય કરે
 ક્રામન્તિ કરે છે
 દેશાન્તરમ્ ખીન દેશ પ્રત્યે
 ગાહન્તે પ્રવેશ કરે છે
 ગહનમ્ ધાઠ એવો
 સમુદ્રમ્ સમુદ્ર પ્રત્યે

અપદ્યમ્ જોજનમ્ અર્થ
 થાય છે તેવું જોજન
 હવે જેમ નો જોજન
 આમયમ્ રોગને
 આપતૌ ઉત્તર કાલમાં
 તત્ તે અર્થુરોધ

પ્રક્રમ્ ॥
 અતનુક્લેગમ્ ધર્મ્યાં કષ્ટવાળ
 કૃષિમ્ ખેતીને ગાંધાર
 કુર્યતે કરે છે
 સેવન્તે શેવે છે
 કૃપણમ્ કષ્ટુસ-એવા
 પતિમ્ સ્વામીને
 ગજઘટાહાથીયોના સમુદન
 સઘટ સઘથી
 દુઃસંચરમ્ દુઃખથી સચાર
 થાય એવો

तर्पन्ति पाभोऽथ
 मघनमनाशने
 घनाधितधियाः धनभा अध
 तत् द्रष्टिवाणा
 लोभ विस्फूर्जितम् लोभ-
 नुञ्ज येष्टितं छे

॥ श्लोक ५८ ॥

मूलम् कार्थु
 मोहविषभोऽक्षपी विशनु
 द्रुमस्य वृक्षनु
 सुकृत पुष्टयने
 अंभोराशी समुद्रने रोष-
 वाभा
 कुंभोद्भव अगस्त्यमुनीनेवे
 क्राघ अग्ने क्राधक्षपी अ-
 गितने
 अरणिः अरणी नेवे

प्रतोपतराणि प्रतोपक्षपी सु
 प्रच्छादने ढाकवाभां यने
 तोयद् भेव नेवे
 क्रीडा सद्यो लीलातु धर
 कलेः कुल्याने
 विवेक शशिनः विवेक्षपी
 स्वर्माणु राहु नेवे
 आपद्नदी आपत्तिक्षपी
 सिन्धु समुद्र नेवे
 कीर्तिलता धीर्ताक्षपीवक्षने
 कलाप समुद्रने उभेऽवाभा
 कलमः हाथी नेवे
 लोभ लोभ ने ते
 पराभूयताम् नाश करे
 ॥ श्लोक ५९ ॥
 निशेषः सभत्र
 धर्मवनधर्मक्षपीनेवनतेना

શાહ વિજ્ઞાતમાણે દાહથી,

વિસ્તાર પામેસો

દુઃખ ઓઘ દુઃખનો સમુદ્ધે

ખસનિ ભસ્મ જે થકી

વિસર્પત્ ક્ષેલાતી છે

અકીર્તિ ખરાબ કીર્તિ

ધૂમે ધુમાડો

વાદે અતિશય

ધન દન્ધન ધનરૂપી લાકડાનો

સમાગમ પ્રાપ્તિથકી

દીપ્યમાને પ્રજ્વલીત, સ

જગતો

લોમ અનલે લોભરૂપી અ-

ગ્નિમા

શલભતામ પતંગીયાને

લભતે પામે છે

ગુણોઘ ગુણુને સમુદ્ધે

જાત. ઉત્પન્ન થયો

જાત. ઉત્પન્ન થયો

જાત. ઉત્પન્ન થયો

કલ્પતરુઃ કલ્પવૃક્ષ

પુરઃ આગળજ

સુરગવી કામવેનુ

તેપામ્ તે પુરૂષોના

અવિષ્ટા પેઠી

ગૃહમ ધરપ્રત્યે

ચિતારત્નમ્ ચિતામણીરત્ન

ઉપસ્યિતમ્ પ્રાપ્ત થયુ

કરતલે હાથના તળીયામાં

પ્રાપ્તઃ પ્રાપ્ત થયો

નિધિઃ ભંડર

સંનિધિમ્ નજીકપણાને

વિશ્વમ્ જગત

વશ્યમ્ વશ્ય થાય છે

અવશ્યમ્ તિશ્ય

સુલભાઃ સુખથી મળવા યોગ્ય

સ્વર્ગ અપવર્ગ ત્રિવર્ગ સ્વર્ગ

તથા મોક્ષની લક્ષ્મી

યે જે માણસો

ततोपम् सतोपने
तशेष सपुष्प
शेषदहन दोषरूपी अग्निना

द्वंस नाश करवाभां
अम्युदम् भेव नवे
विघ्नते धारण करे छे

श्लोक ॥६१॥ अथ स्वजन प्रक्रम ॥

वर उत्तम श्रेष्ठ
क्षिप्तः मांभवे
पाणिः हाथ
क्रुपितः कधीयमान
फणिनः सर्पना
वक्त कुहरे भुषना छिद्रभा
जपापातः कुदडो भारीने
पडवु

विनिहिताः नापेक्षो
न जन्यम् न कर्तुः नोपये
दौर्जन्यम् दुर्जनपथुः
तदपि तोपथु
विपदाम् विपत्तीथानु
सद्य धर
विदुषा पडित भाषुसे
॥ श्लोक ६२ ॥

ज्वलदनेल कुण्डे सजगता
अग्निना कुडमां
विरचित रथेलो
प्राश प्रान्तः शतानी अष्टी
सपदि तुरन्ते
जठरान्ता पेटनी अदर

सौजन्यम् सुजनता
विदधाति करे छे
यशश्चयम् यशना संभुद्धने
स्वः अयसम् स्वर्ग स जधी
कल्याणने
विभवम् धनने

भवक्षयम् स सारना क्षयने
 (भोक्ष)
 दार्जन्यम् दुष्टं नृपिणु
 आवहसि धारयि करे छे
 यत् न्ने
 हे कुमते दुष्टं बुद्धिवाणा
 तदधम्।ते वेस्तुयोने साटे
 घान्ये धान्प्रनाक्षेत्रमा
 अनलम् अग्निते म। मन्त
 दिशसि आपे छे। म्। म्।
 तत्।ते। म्। म्। म्।
 जलसेकसाद्ये पाणीमासि

भृथी इथनार

॥ श्लोक ६३ ॥

वरम् श्रेष्ठ छे। म्। म्।
 विभ्रव विन्प्रता धननु वन
 न्धपथु (होषिद्र)
 सुजुतभाव भाजाम् साज्य
 न्यतावाणा

नृणाम् अनुष्योनु
 असाधु चरितात्मनाम् अ-
 साधु वत्त नीरायोनी
 नपुन नरी
 उर्दिजता संपोदन करेलीया
 संपदः स पत्तीया
 कृशत्वम् अपि दुर्लभपथु
 शोभते रोभि छे [पथु
 मूहजम् स्त्रामाविक
 आयतो उतः कलिभा
 सुन्दरम् सुन्दर
 विपाक विरंसा परिणामभाः

स्वपथु सभव सोअथा उ-

पन्न थयेली

स्थूलता मडापथु

॥ श्लोक ६४ ॥

न बुते नृथी धोलते
 परदूषणम् परायाना द्वापत

परगुणम् परीधानां गुणने
 वक्ति ज्योतिषे छे
 अल्पम् अपि योडा पथु
 अन्वहम् निरतर
 संतोषम् स तोष
 बहते वा लुं करे छे
 पर कृद्विपु भीजनी स प-
 तीभा
 परबाधासु भीजनी दुःखभा
 घत्ते धारथुं करे छे
 शुचम् शोकने
 स्वस्थाधाम पेतानां वभाथु
 न करोति नथी करतो
 न, उज्जयति नथीतजतो
 नयम् नीतिने
 औचित्यम् योध्यताने
 उलघयति ज्योतिषे छे
 उक्तं अपि ज्योतिषेयो पथु
 अग्निघम् भीष्म नदि

अक्षमाम् कौधने
 नरचयति नथी करतो
 एतत् अ सर्वे
 चरित्रम् येषित
 सताम् सज्जन पुत्रोत्तु
 ॥ श्लोक ६५ ॥
 ध्वस्तदयः निर्दयः
 धर्मम् धर्माने
 यशः यशने
 सुतनयः न्याय विनामो
 विस्रम् धनने
 प्रमत्तः उन्मत्त
 पुमान् पुत्र्य
 काव्यम् काव्यने
 निः प्रतिम शान-विनामो
 तपः तपने
 शर्मदेयांशुन्यः शर्म दृष्ट्या
 विनामो

અહ્યમેષાઃ અહ્ય બુદ્ધિ-
 શ્રુતમ્ શાસ્ત્રને [વાણી
 વસ્તુ આલોકમ્ વસ્તુ-પ-
 દાર્યનું દર્શનને
 અલોચનઃ નેત્ર વિનાના
 ચલમનાઃ ચલાયમાન મન-
 ધ્યાનમ્ ધ્યાનને [વાણી
 ઘાંછતિ ધ્વજા કરે છે
 અસૌ આ માણસ
 સગમ્ સોખતને નામ
 ગુણિનામ્ ગુણી પુરુષોને
 વિમુચ્ય છેડીને
 ત્રિમતિઃ ત્રિવિતાને
 કલ્યાણમ્ કલ્યાણને [માણસ
 આક્રાહતિ ધ્વજા કરે છે
 ॥ શ્લોક ૬૬ ॥
 હરતિ હરણ કરે છે
 કુમતિમ્ ખરાબ બુદ્ધિને

મિત્તે નાશ કરે છે.
 મોહમ્ અજ્ઞાનને
 કરોતિ કરે છે
 વિવેકિતામ્ વિવેકીપણાને
 વિતરતિ વિસ્તાર કરે છે
 રતિમ્ પ્રેમને
 સૂતે ઉત્પન્ન કરે છે
 નીતિમ્ નીતિને
 જનોતિ વિસ્તારે છે
 ગુર્ણાવલીમ્ ગુણોત્તી પંક્તિ
 પ્રથયતિ વિસ્તારે છે
 યશઃ જશને
 ઘત્તે ધારણ કરે છે
 ધર્મમ્ ધર્મને
 વ્યપોતિ નાશ કરે છે
 દુર્ગતિમ્ નરકાદિ ગતિને
 જનયતિ ઉત્પન્ન કરે છે
 નૃણામ્ મનુષ્યોને
 કિં શું

न अतीतम् धृतिवत् न हि
 गुण उत्तम गुणोपदे
 सगताः से भू धृतिवत् नो
 लब्धुम् मेणुपवाने
 बुद्धि कलापम् सुद्विधा से
 आपदम् आपत्तिने
 अपाकम् दुःकरवाने
 विहर्षम् विहारकरवाने
 पथि मार्गमा
 प्राप्नुम् मेणुपवाने
 कीर्षिम् हीर्षानि
 असाधुताम् दुःखाने
 विधुवितुम् धोवाने
 धर्मम् धर्मने
 समासेवितुम् सेववाने
 रोधुम् रोक्वाने
 पाप विपाकम् पापना क्षने

आकलयितुम् अनुभव ६
 स्थाने
 स्वर्गापिवगश्रियम् स्वर्ग
 तथा मोक्षनी सक्षमीने
 ह्वम् पु
 हे विस्तु दे भक्त्या
 समीक्षसे धरे धे तो
 गुणवताम् शुष्णी पुष्पाणा
 सगम् सोभतने प्राण
 अही कुहतो अहीकार
 म्हाक म्हाक [क
 हिमति हिम सेभामि आ-
 धरशु करे छे
 मेहिमा अमेजि महस्वर्ष
 ॥ २५ ना ॥ कभलमा
 अह अनिलाति प्रिये ३ वा
 नेवा वसे छे

वदय अम्बुके उदय इपीम ५भा
द्विरे न दाथी लेवो वत्तं
दयो आरामे द्युकापी ५

सम-क्षमासृति उदयाणुपी
वचति वत्तं लेवो वत्तं
समिधति धवनं लेवो
कुमती अग्नो इधु-सुद्धि-
उपी अग्निभा

दम-क्षमकमःगी

॥ श्लोक ॥ ६९ ॥
आत्मीनम् आत्मानो
कूपथेन शिराभ भागे
निर्गमयितुं सध कथाने
अशुक्लं दुर्विनीतं
अश्वायते र्थेऽग्नी र्थे वत्तं

कृदति, इदं लेवो वत्तं
अनिति, लतासुः अन्याय
किम शा भाटेऽपी मेलोभा

अभिलषिता धुच्छेदरे
अय- उदयाणुने
श्रेयः अश्रय इवो लोधये
निर्गुण सगुणः निर्गुणीयोनी
सो त
हृणः महनीइ

दम-क्षमकमःगी

कृत्याकृत्य-कश्वा तथा न
॥ ०७ ॥ ॥ इरवानो
विवेक जीवित, विवेकऽपी
हृणो शिरषु-इरवाभा
यः न इद्रियोनोऽसुध

पूष्पात्प्राणानां इत्या मर्ष
 नेवो वने छे
 पुष्पाद्भव पुष्पवृक्षी वृक्षानुं
 जेह वननी
 जेहन विषो नाश इत्यामा
 कुरुजन् म्पुसापमान
 कुटारापते श्लाघनेवो वने छे
 तप तेवा प्रकाशने
 सुप्तायन मृगव जलनी म
 योहा सोपनाम
 इन्द्रिय गणप इन्द्रियाना
 जिआबा इत्ताने [रम्युदने
 श्वाभ्युः शुभवागि
 मय या

॥ श्लोक ७० ॥

प्रतिष्ठाप भद्रन्वने
 यत् नो द्द्रीय मणु
 तिष्ठाप अन्तने
 जयति मास इरे छे

मातृनिहाय श्वाभ्य अमन्वे
 विषदयति न. ११ इरे छे
 म्पुसाप न इत्या सोभ
 शिभिर्मां
 भाषणे प. २१ इरे छे
 मणिप पुद्धने
 प्रेम प्रेमने
 म्पुते विस्तारे छे
 विवेकाप विवेकने
 जगत्कस उमतिने
 विद्वत्पति इपी नांजे छे
 इरे आपे छे
 विषदय आपनिने
 इदय स्थानने
 मत् ते अंगु
 मरुज निपुसंघप इन्द्रियाना
 पुन इरे [म्पुदने
 यज्ञे वराभां

॥ श्लोक ७१ ॥
 घत्ताम धारणु करे।
 मौनम् भौनपणु
 अगाहम् स्थानने
 उज्ज्वलु त्याग करे।
 विधि प्रोक्तस्त्वयम् आचारनी
 अतुराध
 अभ्यस्यताम् अस्थास करे।
 अस्तु हो।
 अन्तर्गणम् गच्छनी अ हर
 आगम भ्रमम् सिद्धान्तोना
 परिश्रमने
 उपादत्ताम् अ गिकार करे।
 तपः तपने ते
 तप्यताम् तपे।
 भयः युज्ज्वलु कल्याणुना स-
 मुह अने

निकृष्टज भजन गुहने ला-
 गवामां
 महावातम् मोटा पवन नेवे।
 इन्द्रिय वातम् ध द्रियेनो।
 जेतुम् छतवाने (समुहने
 न, चेत्, अथैति ने नथु-
 ता नथी-तो
 भस्मनि लक्ष्मभा
 हुतम्-होमेधु
 जानीत, नथु।
 सर्वम् अधु
 ततः त्पारपछी

॥ श्लोक ७२ ॥

धर्मध्वसधुरीणम् धर्मने।
 ध्वस करेवाभां मुप्ये।
 अभ्रमरस शिल्पा शानने

(१२०१)

आचारीणम् आच्छादितं करे-

नारि

आपत्तं यथा आपत्तानि विनि-

॥१॥१॥

स्ता-वामा

अलं कर्मिणम् । मुद्घायै धापोः

अशर्मनिर्मोति दुःशोने नि-

॥१॥१॥ भाषु । इरुधाभात्

कलापारीणम् अतुर इत्येवो-

पर्कान्ततः निश्चययथी

सर्वास्त्रीणम् ॥ सर्वेण अधिनेः

॥१॥१॥ नारि

अनात्मनीनम् । आत्मानुत्तरे

॥१॥१॥ डीत करेनारि

॥ लक्ष्मी

॥ श्लोक ७३ ॥

निम्न नीत्या प्रत्ये

गच्छति अथ छे

अनयाः अत्यायमां

अत्यतीनम् अत्य तगमन क

॥ १७ ॥ करेनारि

इष्टे षष्ठ वेदेषु भा

यथाकामिनम् इच्छेत् प्रभा-

॥ १७ ॥ वत नारि

कुसुतं पुराणं अतीमा

अह्वनीनम् वटेभागुं

अजयम् ॥ स हि छत नारि ॥ १७ ॥

अक्षओघम् धाद्रियोना संभुक्षने

अक्षेममग्निं पुद्ग्याः सुप्रदितम्

॥१॥१॥ ॥ १७ ॥ ॥ १७ ॥ ॥ १७ ॥

मक्रम ॥

निम्नगा, इव नदीनी, पेठे

नितराम् अत्यन्तं, माहात्म्यं

निद्रा, इव, निद्रा नी-पेठे ॥ १७ ॥

विष्कमते, नारा करे छे

ચૈતન્યમ્ શાન્તને
 મદિરા ઇવ મદિરાની પેઠે
 પુષ્યતિ પુષ્ટ કરે છે
 મદમ્ અહ કારને
 ધુમ્વા ઇવ ધુમાડાના સમુહની
 દત્તે આપે છે [પેઠે
 અન્ધતામ્ અધપણાને
 ચાપલ્યમ્ અપનાતાને
 ચપલા ઇવ વીજળીની પેઠે
 શુભતિ ભજે છે જ્વાલાની પેઠે
 દવ જ્વાલા ઇવ દાવાલક્ષ્મીની
 તૃષ્ણામ્ લોભને
 નયતિ પ્રાપ્ત કરે છે
 ઉદ્ઘાસમ્ આનંદસ્ત્રીની પેઠે
 કુલદા અગના ઇવ ખરાબ
 કમલા લક્ષ્મી
 સ્વૈરમ્ ઇચ્છા પ્રભાણે
 પરિભ્રામ્યતિ ભટકે છે

॥ શ્લોક ૭૪ ॥
 દાયાદા. ગોત્રીયો
 સ્પૃહ્યન્તિ સ્પૃહા કરે છે
 તસ્કરગણા ચોરોના સમુહ
 મુષ્ણન્તિ ચોરે છે
 મૃમિષ્ટુજઃ રાગચો
 ગૃહ્ણન્તિ ગૃહ્ય કરે છે
 છલમ્ કપટને
 આકલરય ખતાવીને
 દુનમ્બુક અગ્નિ
 ભસ્મી કરોતિ ભસ્મ કરે છે
 ક્ષણાત્ ક્ષણવારમા
 અમ્મ. પાણી
 પ્લાવયતી પલાળે છે
 ક્ષિતૌ પૃથ્વીમા
 વિનિહિતમ્ નાખેલું
 યક્ષા જક્ષો
 હરન્તિ હરણ કરે છે
 હઠાત્ હઠથી

દુર્વૃત્તા' ખરાબ આચારુર ક
 તનવા: પુત્રો [૨નારા
 નયન્તિ પ્રાપ્ત કરે છે
 નિઘનમ્ નાશને
 ધિક વિકકાર છે આધીનતા
 ઘહુ અંધિનમ્ ખહુ વસ્તુની
 ધનમ્ દ્રવ્ય છે

॥ શ્લોક ૭૫ ॥

નિંચસ્ય અપિ નીચના આ-
 ચિરમ્ વણીવાર [ગણ પણ
 ઘટ્ટનિ મીઠા વચનોને
 રચયન્તિ ખોલે છે
 આયાન્તિ પ્રાપ્ત થાય છે
 નીચે નીચ માણસો સાથે
 નતિમ્ નમસ્કારને
 શત્રો અપિ શત્રુતુ પણ
 અગુણાત્મન અપિ નિર્ગુણ
 ધિદઘતિ કરે છે [એવો પણ

ઉચૈ: ઉચે સ્વરે
 ગુણોત્કીર્તનમ્ ગુણોતુ વ
 નિર્વેદમ્ ખેદને [ણું
 ન વિદન્તિ નથી પ્રાપ્તથતા
 કિંચિદ્ જરાપણુ
 અકૃતજ્ઞસ્ય અપિ કાર્યને
 નહિ જાણનાર
 સેવાક્રમે સેવા કરવામા
 કષ્ટમ્ દુ:ખ
 કિમ્ ન, શુ નથી
 મનસ્વિન. માની પુરૂષો પણ
 મનુજા મનુષ્યો
 કુર્વન્તિ કરે છે
 વિત્તાર્થિન: ધનની ઇચ્છા

॥ શ્લોક ૭૬ ॥ [વાળા

લક્ષ્મી ધન
 સર્પતિ જાય છે
 નીચમ્ નીચ પ્રત્યે

अर्णव समुद्रना
 पयः सगात् इव पाणीना
 स गयी जेम
 अभोजिनी कभलिनीना
 अससर्गात् इव सोपतथी
 कटक काटावडे [जले
 आकुल पदा युक्त यरथु-
 वाणी
 कापि डोध जग्याये पथु
 नघत्ते नथी वारथु करती
 पदम् पगने
 चैतन्यम् ज्ञानने

विप सन्निधे' इव विपना
 नञ्क पथ्याथी जेम
 नृणाम् मनुष्याना
 उज्जासयति नाश करे छे
 अजसा तुरत
 धर्मस्थान धर्मना स्थानभा
 निपोजनेन योजना करवाथी
 गुणिभि गुणी उपाये
 ग्राह्यम् ग्रह उपाये
 तव

॥

તપ માસ ક્ષમણાદિ તપને
 પ્રપલયતિ મ ભુત રે છે
 ઉદ્ધાસયતિ આનદ પમાડે છે
 આગમમ્ સિદ્ધાન્તને
 પુણ્યમ્ પુણ્યને
 કદલયતિ પ્રપુલ્કિત કરે છે
 અઘમ્ પાપને
 દલયતિ નાશ કરે છે
 સ્વર્ગમ્ સ્વર્ગને
 દદાતિ આપે છે
 ક્રમાત્ અનુક્રમથી
 નિર્ધાણાશ્રયમ મોક્ષની લ-
 ક્ષમીને

આતનોતિ વિસ્તારે છે
 નિરિક્ષમ નાખે છે
 પાત્રે પાત્રને વિષ
 પવિત્રમ પવિત્રને
 ઘનમ્ ઘનને

॥ શ્લોક ૭૮ ॥
 દારિદ્ર્યમ દરિદ્રપણુ
 નતમ્ શક્તે તે પુરપને બેતુ
 નથી
 નમજ્જતે નથી સેવતુ
 દૌર્ભાગ્યમ દુભ ગ્યપણુ
 આલમ્બ્યતે આશ્રય કરે છે
 ન નહિ
 અકીર્ત્તિઃ દુષ્ટીર્તિ
 પરાભવ હારે [કરતુ
 ન, અભિલપતે નથી ઇચ્છા
 વ્યાધિ રોગ
 ન, આસ્કન્દન્તિ નથી પીડા
 કરતો

દૈન્યમ હીનતા, ગરીબાઇ
 ન આદ્રિયતે નથી આદર
 કરેતુ
 કુનાર્તિ ન સુથી પીડતો
 દરિદ્ર પીડક
 ॥ ૭૯ ॥

ક્ષિપ્યન્તિ ન એવ નથી કલે

શ કરતી

આપદઃ આપત્તિયો

પાત્રે સુપાત્રને વિપે

ય. વિતરન્તિ જે આપે છે

અનર્થ દલનમ્ ઉપદ્રવતુ ના

શ ક નાર

દાનમ્ દાનને

નિદાનમ્ કાન્થુભુત એવુ

શ્રિયઃ લક્ષ્મીનુ

॥ શ્લોક ૭૯ ॥

લક્ષ્મી લક્ષ્મી જે તે

કામયતે ઇચ્છા કરે છે

મતિ યુદ્ધિ

ભૃગયતે રોપે છે

કીર્તિ યશ

તમ તેને (દાનકરનારને)

આલોકતે જુવે છે

મીતિ આનંદ

સુમ્યતિ પ્રાપ્ત થાય છે

સેવને સેવા કરે છે

સુભગતા સોભાગ્ય

નીરોગતા નીરોગીપણું

આર્ઙ્ગિદ્રતિ આલિંગન કરે છે

શ્રેય સહતિ કલ્યાણોની

પર પરા

અભ્યર્ષતિ પ્રાપ્ત થાય છે

વૃણુને વરે છે

સ્વગ ભવર્ગની

ઉપભોગસ્થિતિ ભોગ પદ્ધતિ

મુક્તિ મોક્ષ

વાન્ડતિ ઇચ્છા કરે છે

ય પુમાન્ જે માણસ

પ્રયચ્છતિ આપે છે

પુણ્યાર્થમ્ પુણ્યને માટે

અર્થમ્ ડોચને

નિજમ્ પોતાનું

॥ શ્લોક ૮૦ ॥

તસ્ય તે પુરુષને
 રતિ. સમાધિ
 આસન્ના નશ્ક રહેનારી
 અનુચરી સેવા કરનારી
 ઉત્કણ્ઠતા ઉત્સાહવાળી
 શ્રેઃ લક્ષ્મી
 સ્નિગ્ધા સ્નેહવાળી
 ગુહ્યિ ભતિ
 પરિચયપરા અતિ પરિચય
 વાળી
 ચત્રવર્તિત્વચક્રવર્તિ પાણી
 ક્રાદિ સ પત્તિ

પાળૌ હાથને વિષે
 પ્રાપ્તા - પ્રાપ્ત થાય છે
 ત્રિદિગ્ગ કમલા સ્વર્ગની
 લક્ષ્મી
 કામુકી ઇચ્છા કરનારી
 મુક્તિ મપત્ મોક્ષરૂપીલક્ષ્મી
 સપ્તક્ષેત્ર્યામ સાતક્ષેત્રનેવિષે
 વપતિ વાવે છે
 ત્રિપુલમ્ વધુ
 ચિત્ત ઘાતમ્ ધનરૂપી ણીજને
 નિજમ્ પોતાનું
 ય જે માથુસં

॥ અથ તપ પ્રમમ ॥

॥ શ્લોક ૮૧ ॥

યત્ જે તપ
 પૂર્વાર્જિત પ્રથમ ભવમા
 સ પાદન કરેલા

કર્મશૈલ કર્મરૂપી પવ તોમા
 કુલિશમ્ વજ જેવું
 યત્ જે તપ

કામ દાવાનલ કામરૂપી
 દાવાનલની
 જ્વાલા જાલ જ્વાલાઓ
 ના સમુહમાં
 જલમ્ જલ જેવું
 ઉચ્ચ ભય કરે એવો
 કરણગ્રામ અહિ ઇદ્રિયોના
 સમુહરૂપી સર્પનો
 મગ્નાક્ષરમ્ મગ્નોના અક્ષર
 યત્ જે તપ [જેવો
 પ્રત્યુહ વિદ્યારૂપી
 તમ. સમૂહ અધિકારના
 સમુહમાં
 દિવસમ્ દિવસ જેવું
 લલિત લક્ષ્મી વૃન્ધીની
 લક્ષ્મી રૂપી
 લતામૂલમ્ લતાના મુળજેવું
 તત્ વિવિધમ્ તે અનેક પ્ર-
 કારનું તપ

યથા વિધિ વિવિ પ્રમાણે
 તપ તપને
 કુર્વતિ કરવું ભેદથી
 વીતસ્પૃહ સ્પૃહા વિનાનો
 ॥ શ્લોક ૮૨ ॥

યસ્માત્ જે તપ થકી
 વિદ્ય પરપરા વિધોની પકિત
 વિઘટતે નાશ પામે છે
 દાસ્યમ્ દાસપણને
 સુરા દેવતાઓ
 કુર્વતે કરે છે
 કામ કામ
 શામ્યતિ શાન્તિને પામે છે
 દમ્યતિ દમન કરે છે
 હાન્દ્રિયગણ. ઇદ્રિયોનો સમુહ
 કલ્યાણમ્ કલ્યાણ
 ઉત્સર્પતિ પ્રસાર પામે છે
 વન્મીલાન્તિ વિકાસ પામે છે

त्याग व्यपेतः दानभा कृप	निःफलम्	निष्कृतं छे.
प्रभो' शु अवे	अनुष्ठानम्	अनुष्ठान
सेवा कष्ट मिव सेवानु क-	भायना विना शुभ लाव-	ना विना
७८ लेभ	॥ श्लोक ८६ ॥	
उपरोपणम् इव वावेतर लेभ	क्रोधम्	क्रोधने
अभोजनमनाम् कभक्षोनु	सर्वम्	सर्वं वस्तुने
अडमनि पथ्यरने विपे	जीप्सति	नाशुवाने धृच्छे तो
विश्वग वर्णम् इव आरे त	पुण्यम्	पुण्यने
२३ पृष्टि लेभ	ईप्सति	भेजववा धृच्छे छे
उपर आरवाणु	दयाम्	दयाने (तो
क्षितितले लभीनभा	धित्सति	वारणु करवाने
दान दान		धृच्छे छे तो
अहर्दर्चा लन पुन	अद्यम्	पापने
तप तप	मित्सति	भापवाने धृच्छे
स्वाध्याय ग्रन्थोनु	क्रोधम्	क्रोधने (तो
अध्ययनादि अक्षयन वि-	दित्सति	नाशने धृच्छे छे तो
गेरे		

દાન શીલ તપસામ્ દાન
 શીલ તથા તપનુ
 સાફલ્યમ્ સકળપથુ
 આદિત્સતિ ગ્રહણની ઇ-
 ઋણ છે તે
 કલ્યાણ ઉપચયમ્ કલ્યા-
 ણોની વૃદ્ધિને
 ચિકીર્ષતિ કરવાની ઇચ્છા
 છે તે
 ભવઅમ્બોધે સ સારૂપી
 સમુદ્રના
 તટમ્ તટને
 લીપ્સતે મેળવવા ઇચ્છે
 છે તે
 મુક્તિ સ્ત્રીમ્ મુક્તિરૂપીસ્ત્રીને
 પરિરિપ્સતે આલિંગનની
 ઇચ્છા છે તે
 યદિ જનઃ જ્ઞે, માણસ

તદ્ તેટલા મટે
 ભાવયેત્ ભાવના કરવી
 જોઈએ
 ભાવનામ્ ગુભ ભાવનાને
 ॥ શ્લોક ૮૭ ॥
 વિવેકવન વિવેકરૂપીવનમા
 સારણીમ્ નદી જેવી
 પ્રશમશર્મ શાન્તિરૂપી મુ-
 ખની
 સર્જીવનીમ્ જીવન કરનારી
 ભવઞ્જર્ણવ સ સારૂપી સ
 મુદ્રમા
 મહાણપતરીમઃ મોટા નાવ
 જેવી
 મદનદાવ કામરૂપી દાવા-
 નસમા
 મેઘાવલીમ્ મેઘની પ કિત્તિ
 જેવી
 ચલ ચલાયમાન

अक्षमृग धद्रियोऽपी भगने	अग्विलम्	समग्र
वागुराम पाशमन्धन लेनी	क्रिपा काण्डम्	कर्मकाण्ड
गुम्कपाय भोटा कपायऽपी	चण्डम्	लय कर
शैलअजनीम् पर्वतऽपी	रचितम्	कये होय
वज्रभा	अग्नौ	पृथ्वीभा
विमुक्तिपथ मुक्तिना भा	सुप्तम् शयन कर्तुं होय तो	
गर्भा	अमकृत्	निरन्तर
वेसरीम् अश्वतरी लेवी	तप	तप
भजत सेवाभरे	तीव्रम्	कुर
भावनाम् शुभ लावनाने	तप्तम्	तपायु
किम् परं भीमवडे गु	चरणमपि	परित्रपणु
॥ श्लोक ८८ ॥	चर्णम्	सेव्यु होय
घनम् प्रच्युर	चिरतरम्	लाभाकात सुधी
दत्तम् आपेक्षु	नचेत्	न होय तो
वित्तम् धन	रिते	भनभा
जिनयचनम् अनराश्र	भाव	शुभ लावना
अभ्यस्त अभ्यास कर्त्यो हो	तुष	ज्ञातराना
य तो	वपनवत्	वावेतर नेषु

सर्वम्

दरेक कुर्म | अ-ग्म

निष्कृत छे

॥ वैराग्य प्रथमः ॥ श्लोक ८९ ॥

यद्	ते वैराग्य	विरति रमणी	विरतीउपी
अशुभ	पापउपी		रमणीनु
रजः	धुक्षेमा	लीला वेडम	कीडाना स्थान
पाथ	जल जेवु		जेवो
दृष्ट	अह कारवाणी	स्मर जर	कामउपी नृवरने
इन्द्रिय	उद्विधेउपी	भेषजम्	ओपधि जेवो
द्विरद	हाथीथाने विपे	शिवपथ	भोक्षभार्गभा
अकुशम्	अ कुश जेवु	रथ.	अथ जेवो
कुशल	कुशलताउपी	तत् वैराग्यम्	ते वैराग्यने
कुमुम	पुष्पोने	विमृडय	वित्यारीने
उग्रानम्	अगीत्या जेवो	भव	था
माद्यत्	उन्मत्त जेवो	अमय	निर्लय
मनः कपि	भनउपी वा-		॥ श्लोक ९० ॥
	रा विपे	चडानील	प्रय ड। वयुनु
शृग्वलम्	साकण जेवो	स्फुरितम्	स्फुरणु

अद्दचयम् भेदना समुहने
 द्वाचि दवानल
 घृक्षत्रजम् ओडोना समुहने
 तिमिरमण्डलम् अकार
 ना समुहने
 अर्कबिम्बम् सुर्यनामि अने
 वज्रम् वज्र—
 महीत्र निवहम् पर्वतोना
 समुहने
 नयते प्राप्त करे छे
 यथा जेभ
 अन्तम् नाशने
 वैराग्यम् वैराग्य जेते
 एकम् अपि अेक पणु
 कर्म कर्मेनि
 तथा ते प्रभाणु
 समग्रम् स पुणु अेवा
 ॥ श्लोक ९१ ॥

नमस्या नमस्कार
 देवानाम् देवताओने
 चरणवरिवस्या यरणुनी
 मेवा
 शुभगुरो सुन्दर गुरनी
 तपस्या तपश्चर्या
 नि सीम अत्यन्त
 श्रमपदम् परिश्रमनु स्थान
 उपास्या सेवा
 गुणवताम् गुणी पुणुनी
 निपद्या स्थिति, रड्डाणु
 अरण्ये ज गलभा
 स्यात् थाय
 करण उद्वियेने
 दमविद्या दमवानी विधि
 जिवदा कल्याणु कनारी
 विराग वैराग्य
 कुर धार

आगः	अपराध	उपमम्	उपभावाणो
क्षयण निपूण	नाश करवा-	श्रुतिम्	संपत्तिने
	मा कुशल	श्रुति सहोदराम्	लश्मना
अन्तः	अन्दरे, मनमा		नेवी
स्फुरतिचेत्	वत्त तो होयतो	तृणम् इव	वास सभान
॥ श्लोक ९२ ॥		स्त्रैणम्	स्त्री समुहने
भोगान् शब्दादि भोगोने		विदित्वा	जलणीने
कृदण भुजङ्ग काणा सर्पना		त्यजन्	त्याग करतो
भोग विषमान् शरीरने-		न	नहि
वा लय कर		एषु	येभने विषे
राज्यम्	राज्यने	आसक्तिम्	अभिस्थापने
रज सन्निभम् धृण सदश		अनाविल.	रागादि रहित
षधून्	सगाथोने	विलभते	प्राप्त थाय छे
वर्धनिबन्धनानि कर्मा अ-		मुक्तिम्	भोक्षने
धनना करणुश्च		विरक्त.	राग विनानो
विषय ग्रामम् विषय समू-		पुमान्	पुरुष
हने		॥ श्लोक ९३ ॥	
विषय अन्न अरेना अन्ननी		जिनेन्द्रपूजा	

गुरुपर्युपास्ति गुरुरनी सेवा
सत्यअनुकम्पा प्राणीयो-
मा दया
शुभ पात्र दानम् सारा पा
त्रने दान करतु
गुणानुराग गुणोने विषे प्रेम
श्रुति श्रवण, साभणतु
आगमस्य सिद्धान्ततु
नृजन्म मनुष्यना जन्मरूपी
वृक्षस्य वृक्षना
फलानि क्षणे
अभ्रनि आ क्षे

॥ श्लोक ९४ ॥

त्रिमन्धम् त्रणे कान
देवार्चाम् देवोना पूज
विरचय कर, रथ,
चघम् समुद्ध
मापय भाप्तकर

श्रियः लक्ष्मीनी
पात्रे पात्रने विषे
घापम् वावेतरने
जनय उत्पन्न कर
नय मार्गम् नीतिना मार्ग
नय लज्ज (प्रत्ये
मन. मनने
स्मरत्रोध काम कंध
जाद्य विगेरे
अरीन् शत्रुने
दलय नाशकर
फल्य कर
प्राणिषु प्राणीयोभा
दयाम् दयाने
जिनोक्तम् एनेश्वरोय्ये
मिद्धान्त निष्पृथने [कहेतो
श्रुणु साभण
वृणु स्वीकार कर

जवात् वेगं थपी
मुक्ति कमलाम् भोक्ष्णी
सक्ष्मीने

॥ श्लोक ९५ ॥

कृत्वा करीने
अर्हत् पदपूजनम् एनेश्वरना
अरथुनु पूजन
यति जनम् साधु जनने
नत्वा नमस्कार करी
विदित्वा ज्ञानीने
आगमप्राप्तिद्वान्तने
द्वित्वा तथने
संक्रमं स सर्गने
अधर्म पापभा
कर्मठधियाम् आसक्त बुद्धि
वाणाने
पात्रेषु सत्पात्रने विषे
वृत्त्वा आपीने

घनम् वनने
गत्वा जघने
पद्धतिम् भार्गो
उत्तम क्रम जुषाम् उत्तम
भार्गने सेवनाशनो
जित्वा एतीने
अन्तर अदरना
अरि व्रजम् शत्रुना समुद्धने
स्मृत्वा स्मरथु करीने
पञ्च नमस्क्रियाम् पथ पद
नमस्कार भत्रने
कुरु कर
कर क्रोडस्थम् हाथना भ-
ध्यभां रडेनाइ
इष्टम् अनुकुल
सुखम् सुख
॥ श्लोक ९६ ॥
प्रसरति विस्तार पात्रे

यथा ले प्रभाणे,
 कीर्ति यश
 दिक्षु दिशाभ्यां
 क्षपाकर सोदराय द्रमानेवी
 अभ्युदय जननी उदयने
 उत्पन्न करनारी

याति प्राप्त थाय
 स्फातिम् विस्तारने
 यथा ले प्रभाणे
 गुण सतति, गुणोनी श्रेणी
 कलयति प्राप्त थाय
 यथा ले प्रभाणे
 वृद्धिम् वृद्धीने
 धर्म, धर्म
 कुकर्म पापने
 हति क्षम, ह्युवाने सभर्थ
 कुशल सुलेभे यतुर पुत्र-
 धाने सुतल

न्याये न्यय युज्यते
 कार्यम् करतु ज्येष्ठ्ये-
 पधि भार्गवा
 वर्तनम् वर्तयुक्त
 ॥ श्लोक १७ ॥

करे क्षाधर्मा-
 श्लाघ्यं वभाणुवा योग्य
 त्याग दानरूपी लुपयु-
 शिरसि भस्तकभा-
 गुरूपाद गुरुरना यरण्यभां
 प्रणमनम् नभस्कार,
 सुखे मुष्णभां,
 सत्या वाणी सत्य वचनं
 श्रुतम् शास्त्र
 अधिगतम् ज्ञानेषु
 श्रवणयो धन्ने दानभां
 हृदि, हृदयभां
 स्वच्छावृत्ति, निर्मल वृत्ति

विज्ञपि विज्ञय करुना३
 भुञ्जयो अन्ते बुद्धिभोभा
 पौरुषम् पुरुषार्थं
 अहो आश्चर्यं

विनाअग्नि तेना विना पशु
 ऐश्वर्येण ऐश्वर्यनेते
 प्रकृति स्वभावथी
 महताम् भोटा पुरुषोनु
 मण्डनम् इदम् आटला लू
 पशु छे

॥ श्लोक ९८ ॥

भव अरुणम् स सार३पी
 मुक्त्वा तल्लने [अगलने
 यदि ने [अगलने
 जिगमिषुः न्वानी छुच्छा
 वाणोः

मुक्ति नगरीम् भोक्ष नग-
 तदानाम् तो [रीभा

मा, कार्पाः न करीश
 विषय विषय३पी
 विष वृक्षेषु विपनां आडभा
 वसतिम् स्थानने
 घंते शायी के
 छाया अपि छाया पशु
 एषाम् ऐ विषय वृक्षोनी
 प्रथयति विस्तार करे छे
 महा मोहम् भोटी मुर्छाने
 अचिरात् तुरत

अय जन्तु आ छे
 यस्मात् ने महाभोहथी
 पदम् अपि ऐक पगलु पशु
 गन्तुम् न्वाने
 न, प्रभवति समर्थ थतो नथी
 ॥ श्लोक ९९ ॥

सोमप्रभा थ
 अर्यमभा

यत् के अन्धकारने
 न, नथी
 पुसाण पुउपोनु [वने
 तम पद्मम् अन्वकाररूपी काद-
 अपाकरोति ह्रर करे छे
 तदपि ते अधकार पणु
 अमुस्मिन् आ सिन्दूर प्र-
 हरेणु नामनो
 उपदेश लेशे जरापणु उ
 पदेश
 निशम्यमाने शम्भुजातो
 अनिशम निरन्तर [होय
 एति पाभे छे
 नाशम् नाशने
 ॥ श्लोक १०० ॥
 अभजत् सेवता हवा
 अजित देवाचार्य अलन्तदेव
 नामे आचार्य

पट्ट पट्ट अथ
 उदगात्रि उदयायतनेवि
 शुभणि सूर्य जेवा
 विजयनिहाचार्य ते नामन
 आचार्यना
 पादारविन्दे अणुकभक्तमा
 मधुकर समताम् भ्रमरनी
 तुल्यताने
 यः सोम प्रभाचार्य
 तेन ते जेवा
 सोमप्रभेण ते नामना आ-
 न्यरथि - आर्थ - [आर्थ -
 मुनिव मुनीश्वरेनो
 राजा धश्वर तेणु
 सृक्त सुन्दर काव्य अथ
 मुक्तायली मोतीनीभाणा
 इयम् आ

सिन्दूर प्रकरणना श्लोकोना शब्दार्थ संपूर्ण.

कर्पूर प्रकरना शब्दार्थ.

श्लोक (१) ले।

कर्पूर प्रकरं कर्पूना ममुद्ध
संग्रभे।
गमासृतरसे शमताइपी अभृत
सने विघे
वनेन्दु मुष्पइपी यद्रने विभे
चद्रा तप यद्रनी ज्योत्स्ना
सरभे।
शुक्ल ध्यान डेवग ज्ञान
तरु वृक्ष प्रसुन पु'प
निचय ममुद्ध संग्रभे।
पुण्याच्चि पुण्यइपी ममुद्रनेविघे
केनोदय ड्रीलुना उदय संग्रभे।
मुक्तिग्री मुक्तिइपी वक्ष्मीना
करपीडने विवाहभा
अच्छसिचय निर्भण वस्त्रममान

वाकाम धेनो वाणीइपी काम-
रेनुना
पय हुन ममान
व्यारया व्याप्यान वप्पते
लक्ष्य देभातो
चिनेश छनेश्वर भगवानतो
पेशल मनोहृद रद दाततो
ज्योतिगु तेजतो चय ममुद्ध
पातु रक्षल करे
व तभोने ॥ १ ॥

श्लोक (२) ले

भव्या हे भव्य प्राणीओ
लघ्वा पाभीने
आयदेश आर्थ देशने
कथमपि डा १५सु प्रकारे

नृपमय मनुष्य भवने
 सत्कुल भारा कुवने
 माघुसग सा पुना मभागमने
 बोध उपदेश वचनने
 देवादिशक्ती देव, गुरु, अने
 धर्मने विषे शक्तिने
 कुरुत कशे शम उपशम
 षति भावुपाहु अने
 श्रावकत्वप्रतानि श्रावकना १२
 प्रताने
 सप्तश्रेणी भात श्रेत्र
 जिनार्चा शून पूजन
 नय न्याय विनय विनय
 सुवैराग्य भागे वैराग्य
 दानादि दान विगेरे (शी-तप)नी
 पुष्टिम् पुष्टिने
 शब्द शब्द (स्पर्श उप २२ ग व)
 द्रुत द्रुत(जुगट्ट) भास, सु । पान
 कृधादे क्षेत्र, भान, भाया, दोष
 विगेरे

जय जयने अपि पान
 सुहृतादिषु पुण्य दिवसेने विषे
 मत्कम भारा कार्यने
 मुक्त्यै मोक्षने भाटे ॥ २ ॥

श्लोक (३) ले

फोडपि डाध पणु स्याद् दोष
 लघुकमक ह्यका कर्मवाणे।
 सुकृतधी पुण्य युद्धिवाणे।
 देशेऽपि देशमा पणु
 अनार्ये अनार्य जेवा
 स्वत पोतानी भेजे
 तस्य तेने अपि पणु
 आर्द्रकुमारवत् आर्द्र कुमारनी पेठ
 गुणचय जुष्टुने। मभुद्ध
 किन्तु परतु
 आर्यदेशाश्रयान् आय देशना
 आश्रयथी
 क्षाराथौ भारा समुद्रमा
 शशिनः यद्रनी नद्य अने

कौस्तुभमणे कैस्तुभमणिनी
 मा ते श्री गोष्ठा
 कुत प्रथाथी या न
 अमवन होय
 गंगाशालिनि गंगावडे रोषता
 शमुमूर्ध्नि महादेवना भस्तक उपर
 कमलागारे लक्ष्मीना स्थानरूपयेवा
 हरे विष्णुना च अने
 उरसि छातिने विषे ॥ ३ ॥

श्लोक (४) ये

आर्य आर्य देश देशने
 अवाप्य पाभीने
 धम रहित धर्म विनाने
 अपि पशु अन्यस्य भीमनी
 धर्मक्रिया धर्म क्रियाने (अने)
 धमस्थान धर्मना स्थानना
 महान् उत्सवेने च अने
 वीक्ष्य ज्ञेधने (अने)
 सुगुरो सारा गुड पासेथी

श्रुत्वा आभङ्गीने
 च अने धर्म धर्मने
 क्वचिन् डोष वप्यते
 बोध मोधने याति पाभे ३
 कुलोत्थ कुप पगपराथी
 नास्तिकमत नास्तिक मतवाणे
 मूप राज प्रदेशी प्रदेशी (नाभे)
 यथा नवी गीते सत्य सायु ३
 चदन सगिन यदनना

अभागभवाणा

क्षितिरुह वृक्षे न नर्ही
 अन्येऽपि भीमये पशु
 किम् शु
 चदना यदन वृक्षे ॥ ४ ॥

श्लोक (५) मे

उत्सर्पिणी उत्सर्पिणी अने
 अवसर्पिणी अवसर्पिणी अने
 क्षिति पृथ्वीकाय
 मरत् वायुकाय तेजस् तेजकाय

अनु अङ्काने विषे
 असत्या अगणीत
 नयत् पात्रे (अत्रे)
 सत्ताष्टौ गत आऽ
 तु वर्णा मवान् अवाने
 विरश्चि तिर्य्यने विषे
 मनुजे मनुष्यने विषे
 जीव एव अतरे समथे
 अत्र आ अस्य आनु (एवतु)
 चेत् ओ धर्मं वर्धे होय तत् तो
 घरणेद्रवत्स वरथे द्रवत्स (नामे)
 मुगतिं सागी गतिने
 प्राप्नोति पात्रे ठे
 तिर्य्यत् तिर्य्य
 अपि पण् ॥ ५ ॥

श्लोक (६) ठे

काल वषत् प्राणि एव
 मवा अव (अवतार ससार)
 अनादिनिघना आदि अत र्हीत

(ठे) नन्म मन्तु ग्हीत
 तत् ते काग्ल भाटे
 संजातौ सर्वे अतिमा
 सदा नि- तः जीवन् एने
 भ्रमता लभता
 मुद्वं मे धडीवार अपि पण्
 दि निश्चे प्राप्त पमायु
 न नर्ही किञ्चित् कथक
 हितम् हित (नर्भउप सुप्य)
 मुत्ता मोतीनी
 मुक्तिकया छीपथी
 इव न्म वारि पाण्ठी
 मणिश्रुत् भपि कुनाउ
 वाधौ समुद्रमा
 ऋचित् डोध वषत्ते
 दैवत दैव योगे
 तत् ते कारण् भाटे
 प्राप्य पात्रीने अथ हुवे
 सखलेन सकथव नामे (अने)
 सखलेन शपन नामे

सम्पन्ना अश्विनी इव पेठे
 धार्यं धारण करतु
 भ्रिये (भोक्ष) लक्ष्मीन भाटे ॥६॥

श्लोक (७) भो

क्षेत्रे भेतग्भा न नदीं
 अमल बालुके निर्भण ग्तीवाणा
 च अने

लवणा वीणें भारानवाणा
 च अने रोहेन उगे
 यथा नभ बीज पीण

किंचित् कर्षण इह आ
 अस्तिले समग्र (नदीं भेटेवाभा)
 च अने फलति इवे ७

क्षात्रे भेटेवा भेतग्भा च अने
 नानाफलै धणा इवेवडे
 देवे देव लवभा

नैरयिके नारदी लवभा
 निरश्चि पशु योनिभा
 मनुजे मनुष्य लवभा

श्रेय प्रसूति. कल्याणनी उत्पत्ति
 तथा तेवी रीते

तस्मान् ते कारण भाटे
 मघकुमारवत मेघकुमारनी पेठे
 नरभये मनुष्य लवभा
 अनतभ्रिये भोक्ष लक्ष्मीने भाटे
 स्वयंता उतावण ७ ॥ ७ ॥

श्लोक (८) भो

बैलाकूले समुद्र गमान
 महति भोटा
 नृभव मनुष्य लवभा
 प्राक पृथे

प्रसन्नैदुगन् प्रगनयद्र अननी पेठे
 तत् ते कारण भाटे
 जीया लवे।

मृदस्थ दृढधिय मृद, मृत्, मृत्,
 दृढ, शुद्धिवाणा
 वीणते प्राप्त ७ ७ ७
 कर्मस्तु कर्म वन्तुने

कुरा कुर अेवी गुप्ति गुप्ति |
 वृगति युगलोवर्णन नरक तिर्यकउप
 न गतिनु युगन तेनो छे
 स्व -वर्ग [वर्षक नभा
 दुरत दु अे क्रीने अनआवे अेवे।
 यन लेनावटे अते मतगाने
 स्यान दोष शिवपुर भोक्षपु
 उर स्फूर्ति भोटा प्रकाशरूप वाशु
 वेपा तेभने
 क्रमेण अनुक्रमे ॥ ८ ॥

श्लोक (८) भे

तत्र ते कारण भाटे
 नादश तेवा प्रकाशने।
 अमव्यवितु अमन छे आप
 लेनो अेवे।
 सुत पुत्र अवि पल
 धर्मालस र्भनेविपे आनभवागे।
 य न सुखमः सुनन नामे
 भयवन दोनो दोनो न नदी

स ते किम् शु
 विपाहे अेरी सापथी
 विषहन अेर दरलु करनार
 मणि मणि तत्र ते परान् कादवथमी
 न नदी वा अथवा
 श्रीमदन वक्षमीना धरुश
 मगोज कभव ॥ ९ ॥

श्लोक (१०), भे

बोधाय बोधने भाटे
 मद्धमं कुलोद्भवा साग धर्मवागा
 दुगमा उपन यअेदीअे
 स्त्रिय स्त्रियो अपि पा।
 उशयनस्य उदायन राजनी
 इव पेठे पुरा पदेवा
 प्रमायती प्रवापती (राखीनीपेठे)
 मर्त्तीयता भाइ तीर्थपलु
 किम् शु जल्पेः मभुद्रनु
 न नथी गगया गगावटे
 सदृष्टता मपूर्ता गोशाशपलु

वा अथवा

शशिन यद्रु न नथी

राक्या पुनभवते ॥ १० ॥

श्लोक (१५) मे।

जीवादितत्वविक्रै उवादि तत्वथी

विपुलै विस्ताग्वाणा [गृहीत

तपोमि तपोवडे

मुक्त मुक्त न नथी

तामलि तामली नामे

अजात नथी थये।

मुसाघुमग साग साधुने भभा-

क भाल [गम नेने

स्वर्णसिद्धि सोनानी सिद्धिने

अधिगच्छति भेजवे उ

कूटपल्लै मिथ्या औपविश्यावडे

क डोपु वा अथवा

अबुधिम् समुद्रने तरति तरे उ

जंजरयानपात्रे भागेवा वहाएथी

एषा ॥ ११ ॥

श्लोक (१२) मे।

गिरिपुष्प गिग्नाभेअनेपुष्पनाभे

शुकौ मे पोपट इव नम

अमल निर्भण अगी प्राणी

गुण गु।ने।

नाशोदय नाश अने उदय तेने

भाग् भगनाग

जड भूर्ध (अने)

अ शानी (ना)

सगात् अभागमथी

जलद भेधनु अबु पाणी

विप जे सुधा अभृत

च अने न नर्दी

स्यात् थाय कनकद्रौ तुगभा

च अने किम् शु

इमुकानने शैवडीना वनने विपे

च अने ॥ १२ ॥

श्लोक (१३) मे।

प्राय पाभीने अल्पम्

अपि पाप अमर निर्भण
 बौधवच भोऽनु वयन
 चित्ताती पुत्र शिवाती पुत्र
 यथा कवी रीने
 अघमलीन पापथी भक्षीन भोवे
 अपि पाप विमर्त्ति रागः कडे
 शुद्धिम् शुद्धिने किम् शु
 कोटिवेधिरस उडो नः तपावे
 वा लोढाने सोऽनु धनावना
 चदनरत्नरिदु य दनरत्नना टीपाना
 स्पशोऽपि अडकवाथी पाप
 इम सोऽनु शिगिर उडु
 च अने न नथी
 तस लोह तपेलु लोडु ॥ १३ ॥

श्लोक (१४) भो

द्वेषे अप्रीयने विषे अपि पाप
 बोधकवच भोऽकारी वयननु
 श्रवणम् श्रवण विधाय कर्त्तने
 म्यान् द्वाय

रौहिणेय गैरिण्येय (नाभेयोग) नी
 इर पेठे जनु प्राणु
 उदारलामः अत्यत लार्थ
 काय उजाणो
 अप्रिय अप्रिय अपि पाप
 सरुजा शैगीञ्जाने
 सुखद सुभ आपनागे
 रवि न्यर्था वा अथरा
 सतापर तापकारी अपि पाप
 जगदगमृता नगतना प्राणुञ्जाने
 हिताय हितने भाटे ॥ १४ ॥

श्लोक (१५) भो

क डाल (डाल)
 अपि पाप अन्य भीजे
 एव निश्चये (नकी)
 महिमा प्रभाव ननु निश्चये
 शुद्ध दृष्टे शुद्ध दृष्टिवाणाने
 (निर्भण समकितवाणाने)
 यत् न कारणु भाटे

श्रेणिक* श्रेणिक गन्
 हि निश्च्ये
 अविस्त नहि विरतीवाणो
 अपि पल जिन छन
 अत्र अर्ही भावी थगे
 पुण्यागल अविक्त पुण्यवाणो
 किम् शु इतर सामान्य (जन)
 अपि पल न नहि
 मार्वभौम अक्षवर्ति
 रुपन्वुत ३५ रदित
 अपि पल
 अधिगुण अविक्त गुणवान
 त्रिपगत त्रलु जगतथी
 नत नभायेनो
 च अने ॥ १५ ॥

श्लोक (१६) भो

सन् ते दर्शनम् दर्शन
 किमपि द्वाधपल (अपूर्व) सा ते
 मुलसा सुलगा (नामे त्राविका)

आप पाभी
 येन केनावडे (के दर्शनवडे)
 प्रादान् आपता हवा (प्रशसा
 जिन* छन [कन्ता हवा)
 अपि पल महिमान भडिमाने
 अमान भाप रदित (धला)
 अस्यै आने (सुधगाने)
 नैर्मल्यत निर्मलपलाथी
 शशिकला यद्रनी कथा
 न नहि च अने
 वेत्तमीत्व कुतडी (डेवडानु पुष्प)
 पलाने
 मालातुला भागापलाने च अने
 हरमूर्ध्नि भादादेवना भस्तक उपर
 वमार सारल करती हधी
 गगा गगा ॥ १६ ॥

श्लोक (१७) भो

दूरे दुर अहंत अरिदत
 अस्तु ग्दो इ[बोगवाननी

महनाति पूज विगे
 नति नभस्कारनी
 इच्छया स्थावरे अपि पल
 श्रेय सुर श्रेष्ठ देव
 अजनि थयो न नर्ही
 सेडुक सेडुक (नामे ब्राह्मण)
 ददुर देडका किम् शु
 कल्पद्रुम कल्पवृक्ष
 स्मरणत स्मरण करवाथी
 अपि पाण न नहि किम् शु
 फलाय इवने भाटे
 पार्श्वे पासे (अभीपमा)
 अपि पल वा अथवा
 मृगमद कस्तुरी न नहि
 हि निश्चे
 मौरमाय सुगवने भाटे ॥१७॥

श्लोक (१८) भो

ध्यात ध्यान करायेवा
 परोक्षे परोक्षमा अपि पल

निन छन (लगवान)
 त्रिशुद्धया त्रय शुद्धि वटे
 (मन वचन काया)
 जोर्णाभिघ छर्णाभिन (नामे)
 श्रेष्ठिवत् शेठनी पेठे
 इष्टसिद्धयै धृ ग्रीतनी निद्धिभाटे
 मिषुप्रशुद्धयै समुद्रनी वृद्धि भाटे
 कुमुद पोयथा (अेकअतनापुष्प)
 ओष भमुद्धनी [ना
 लक्ष्मै रोषा भाटे
 चकोर अकार (अेकअतनुपक्षि) ना
 तुष्टै सतोप भाटे मिषु यद्र
 अभग आकाशमा रडेयो
 अपि पल ॥ १८ ॥

श्लोक (१९) भो

नय नयो गुरु शुद्ध
 सुरतर कल्पवृक्ष
 विद्वितामिवादि करीठे अभाप
 यन् न काण्णु भाटे [ममृद्धिने

કેવલાય એવય જ્ઞાનને માટે
 કવલાધિપુટ્ટાળીઆનાઅર્થિઓને
 ગૌતમ ગૌતમ રૂપિ
 અમૃત થયા
 તાપાતુરે તાપથી આ યા થયેનાને
 અમૃતરસ અમૃત રંગ વિમુ થુ
 શૈલ્યમ્ ઠ ઠકને ણ્વ જ (નિશ્ચય)
 ન નહીં પ્રાર્થિત પ્રાર્થનાકરાએલે
 અપિ પા નિતરતિ આપે ા
 અજરામરત્વ અજરામગપથુ ૧૧૯

શ્લોક (૨૦) મે

કુબોધમતય* કુત્સિત જ્ઞાનવાળા
 અભિત મન્નગપલાથી
 કુગુરવ* કુત્સિત ગુરુઓ
 જમાન્યાદિવન્ જમાન્યાદિની પેઠે
 પુત્ર ક્રીથી
 કચન કોઈપણ જગ્યાએ
 વચ્ચન્ વચ્ચ રવામીની પેઠે
 મુગુરવ સારા ગુરુઓ

અમલા નિર્મલ (પાપરહીત)
 જન્મત જન્મથી આરભીને
 કરીત કેરડો (અને)
 પિચુમલ્લવન્ લીંબડાની પેઠે
 ઘનમારમલ્લદના કપૂર અને શ્રેષ્ઠ
 ઘના ધણા [ચક્રન
 ન નહીં ચ અને
 સગેષ્ઠવન્ ગરેડા અને હટની પેઠે
 જયતુરગ શ્રેષ્ઠ ઘોડો
 મદ્રદ્વિપા શ્રેષ્ઠ હાથી ॥ ૨૦ ॥

શ્લોક (૨૧) મે

વિજ્ઞાય બ્રહ્મીને
 ઘન્યા રન્ય પુરુષો
 જિનધર્મમર્મ જન ધર્મના મર્મને
 રચ્યતિ રાજી થાય છે
 શય્યભવન્ શય્ય ભવની પેઠે
 ન નહીં જાહ્યે મૂર્ખતાને વિષે
 પીત્વા પીડને સિત્તા સાકરવડે
 ભાવિત મિશ્રિત

धेनुदुग्ध गायना दुधने
 क टाल वा अथवा
 आम्लतत्र भाटी छश
 अकपयासि आकडाना दुधने
 पश्येत् शुभे ॥ २१ ॥

श्लोक (२२) भो

लघे भेणवे सते (पाभे सते)
 जड भूर्ध क अपि डोष्ठ पाल
 हिते हितकारक ज्येवाय अपि पा॥
 धर्मे वर्भ (पाभे सते)
 स्तौति वभाष्ये उ
 अक्षसौग्यानि मद्रिज्याना सुभेने
 शशो शनी (शशनी पेठे)
 इव पेठे राजा राज (शशी) नामे
 न नदी पकज कभवने
 मेक देडोडा उपैति पाभे उ
 पत्र कादवने क्रमेण छट न नदी
 आप्र व्यापाने इयति पाभे उ
 निम् लीजाने ॥ २२ ॥

श्लोक (२३) भो

अष्टात्र आठ वर्षना
 अपि पा॥
 तथाविध तेवा प्रकारना (दु' २)
 धत्ततप अदिभादिवृत, [जेवा)
 अने पा० प्रकारना तप
 स्वाध्याय न्वाध्याय (भालवु) जेवा
 कृत्य कार्यमा
 असह अशक्त ज्येवाय
 अपि पाणु उच्च श्रेष्ठ
 ध्यानरत्न व्यानउपी अथवडे
 कर्मरिपुमि उर्भेउपी शनुज्योथी
 मुक्त रहित (मुजा ज्येवा)
 अतिमुक्त अति मुक्त नामे
 मुनि इपि शक्या शक्तिवडे
 गच्छत तमे जता (डेम नवी)
 तत् ते नारणु भारे
 न नदी कि डेम (शु)
 हितपथ वर्भ मार्ग प्रत्ये
 मुक्त्वा मुदीने

प्रमाणत्तर उरुकेट प्रभादने
भूयन्ते सखणाय डे च न्यने
मन्त्रसा मदाससाना वनुभुज पृथे

(शरीरथी उत्पन्न थयेवा)

वाच्येऽपि ध्यास्य अवस्थाभा पप
योगोज्ज्वला ध्यानथी निर्भल
थयेवा ॥ २३ ॥

श्लोक (२४) मे

शील शीव ने तप तप ने
च न्यने बलदेवमुनि पवदेवमुनि
(इष्टुवास्तुदेवना मोटाभाध)
चरित्वा आथगीने दान दानने
प्रदाय आपीने रयकृन् सुथार
त्रितये त्रपानेविपे(शीव, तप, दान)
अपि पल अशक्त असभर्य
गण भृग मुद्रा हर्षवडे
तदनुमोत्तनया तेनी अनुमोदनात्री

पवदेवना शीन तप दानने
सुर देव [वभाषवाधी

अभूत यथो योगान सभाधीथी
हि ने कारणु माटे
सिद्धिम् सिद्धिने अगमत् पाभ्ये
चतुरगिताङ्गि चतुरगीपुत्रय ॥२४

श्लोक (२५) मे

अमेन शमताथी
सिध्यन्ति निद्र याय छे
मतानि वा गीतो
वृष्णानुर्षिपत् कृष्णना
तीव्रतप आकड तप
मस्तु हो वा अथवा मा ना
दिनारिनाथेन मर्षथी
कृते करे मते
अत्रपाके अन् पाकवाभा
सधुष्मण नथगावधाने
व डोप कुरुते करे छे
अनलस्य अग्निना ॥ २५ ॥

श्लोक (२६) मे

श्रीलै प्रीतिने माटे

शमी गभतावागो
 स्वपरयो पोताने विधे तथा पा
 अपि पण [-काने विधे
 चहरद्रगिष्य य उरुद्रनो गिष्य
 यथा नभ आत्मनि पोताने विधे
 गुरौ गुडने विधे अपि पण
 केवलद्वया देवगज्ञाननीमभृद्धिवडे
 मत्तपिमगातिम् मत्तपिनासभागभने
 अवाप्य पाभीने
 विशाखनामा विशाख नामे
 चौर शेर अपि पण
 अभूथयो
 विलसत्त पिनास पाभती छे
 उज्वलदिव्यशक्ति उगणी दिव्य
 शक्ति ननी ॥ २६ ॥

श्लोक (२७) भो

व्रतम् व्रत अपि पण
 बहुर्चीर्णम् अहु काय सुवी करेसु
 सातिचारम् अतियार सहीत

बुगयै बुगतिने भाटे
 दिन अेक -हाटे
 अपि पण शुचि निर्भव
 मुक्त्यै भुम्निने भाटे
 कुटरीकादिवन कुटगीक अने
 वन ते (वृत्त) [पुटगीकनी येडे
 अहह भेदे दहति पाणे छे
 चित्रावारिपूर यित्रा नभत्रना
 अपि पण [पाणीना मभुद्ध
 शय्यम् धान्यने भृशम् अत्यत
 अपि पण कृष्णपाथ शोडु पाणी
 स्वातिजम् स्वातिनक्षत्रभा परेसु
 पाति रक्षसु करे छे
 जतुन प्राणीअेने ॥ २७ ॥

श्लोक (२८) भो.

व्रतेन व्रतवडे शुचिना पवित्र
 अपि पण किम् शु अथ हवे
 सद्गुरुपासनै मारा गुडनी उपा
 मना वडे

उदायिचुप Cदायी राजना
 मारक भाग्ना
 श्रमणवन साधुनी पेंटे
 मपापात्मन पापीछे आत्माज्जे
 शिरस्थविषइन् माथा ઉપગ્ગહેયો
 મણિ મણિ જે તે [વિષહારી
 ફણિગણ મપોનો મમુહ
 ક્ષિમ્ શુ આનન્ન હર્ષકારી મ તે
 ચદનવનસ્થિત ચદનના વનમા
 ક્ષિમ્ શુ અથવા અથવા [રહેયો
 જગતાપહન જગત્ના તાપને ડગ
 કગ્નારો ॥ ૨૮ ॥

શ્લોક (૨૯) મો

માધો સાધુને અહાય જવદી
 સિદ્ધિ સિદ્ધિ (મોક્ષ)
 મુચરણકરણે મારા આચરણોવડે
 શ્રાવકસ્ય શ્રાવકને અપિ પશુ
 હિ જે કાગણ માટે સ્વાનુ હોય
 મધ્યે મધ્યમા

અષ્ટાના આઠ (ભવોની મધ્યે)
 ભવાના ભવો
 શશિ ચ દ્રમા સન્ધ્યા
 ત્રિપદ ઉન્વન ગુણ ગુણો વડે
 આનદન હર્ષકારી
 આનદ આનદ (નામે) ના
 વૃત્તે પ્રતો વડે જેન્ બે
 નૌમિ નાવો વડ
 શાંઘગામિ જવદી જનાગ
 જલધિ મમુદ્રના
 જલપયૈ જવ રસ્તેથી
 તૌરદેગેષુ કાઠાના ન્યાનને (કાઠે)
 પાયા મુમાકરો
 કેચિન્ કેટલાક
 યાતિ જય છે આગુ જલદી
 ન નહીં અન્યે બીજાઓ
 હ્ય અશ્વ (મોટા) કરમ ભીટ
 રથે રયોવડે મૂપયૈ જમીનમાર્ગે
 ક્ષિમ્ શુ ક્રમેણ અનુક્રમે ॥૨૯॥

श्लोक (३०) मे

सम्यक्त्व सम्यक्त्वज्ञ
 नदारतेजा, उदात्त तेजवाणो
 नमनव नवीन नवीन
 फलद कवचायक
 आर्तारूप दुःखाणाञ्च
 प्रतालि (पार) नतनी पक्ति
 वाणो (अने)
 सिद्धातोत्त निद्धातमा कहेता
 एवदिशति ऐकनीश
 अमल निर्भय
 गुणगति गुण इप गति छे
 जनी (ऐवो)
 श्राद्ध धर्म श्रावक र्भ इप
 तुरग घोडो प्राणव पमाप्तिने
 अत पारने
 मयाधै सभा उधी ममुद्रना
 तपति लेश नय छे
 शिवपुर मोक्षनगर प्रत्ये

कामदेवाण्विवा कामदेवादि (श्रा
 वडानी) येडे
 तन् ते काग्य भाटे
 मिथ्यात्वाधीश मिथ्यात्वज्ञ ग-
 जना (प्रणा विगेरेना)
 शकाणिक शका, काक्षादिः
 हयहरत अथ योनेथी
 यत्त यत्ने कर्मीने
 रक्षणीय रक्षण करवायोग्यछे ३०

श्लोक (३१) मे

अक्षुद्र भीमना ग्रीदने नर्ही
 रूपसौम्य इपाणो [शोवनाणे
 विनय विनय अने
 नययुत न्याय युक्त
 कुरताशब्दमुक्त कुता अने भा
 यावीपलाथी रहीत
 मध्यस्य कदाअही नर्ही
 (मोटा आशुदवाणो नली

तीघटर्शा आगण साउ यवाना
 वियाग्वागो
 परहितनिरत धीजना हितभा
 नत्प
 लघलभ अवगरेनो जलना
 कृतञ्ज कार्पने जलना
 महाक्षिप्य सारा मरय स्वभाव
 विशेषी विगेपजलु [वागो
 मद्यगुणमच्चि० द्यावागो अने
 गुलने विपे इथिवागो
 मत्तय मारी वार्ता कग्ना
 पक्षयुक्त अन्ने पक्षवागो
 वृद्धार्द पृद्ध पृद्धने योग्य
 रजन लज्जनागो य० न
 शुभजादयित सत्पुत्रोने वहाये
 वर्मरत्नस्य वर्भेइपी रत्नने
 याग्य योग्ये ॥ ३१ ॥

श्लोक (३२) भो

धर्माणा र्भोनी भये

गुरु भेटो एव नकी
 जतुषु प्राप्तीन्नेने विपे
 दयाधर्म द्याइपी धर्म
 तत० ते करण भाटे
 मस्थित रहेको छे
 श्रीवस्त्रायुधचक्रवर्ति श्रीवस्त्रायुध
 सदृशा न्वानी भ ये [यक्षवर्ती
 नो नही सगमादे सत्रमादिना
 हृदि हृद्यने विपे [(नाम छे)
 चूलया यूनिकाने विपे
 कनकाचलस्य भेइ पर्वतनी
 रमते रहे छे कल्पद्रुम कल्पवृक्ष
 नो नही मयौ भारवाडभा
 किम् शु च अने
 मेरावण औरावत नामे
 वारण हाथी
 कुनृपते हयका राजना
 द्वारे पारगु अस्ति होय छे
 य० न स्व स्वर्गना
 पते पतिना ()द्रना ॥३२॥

श्लोक (३३) भो

एका ऐक्ये एवी
 जीवदया एवदया एव निश्चये
 नित्यसुखदा हृमेशा सुख आप
 तत् ते कारण्य भाटे [नागी छे
 नेमिना नेभि
 स्वामिना रवाभीये कन्या कन्या
 राज्य गज घनादि नन विगेरेने
 फल्लुवृणवत् तुच्छ तपुनी पेठे
 सत्यज्य तश्च दधने
 सा ते (दया) एव न
 आदत्ता अगीका करी स ते
 अहन अगिहृत वा अथवा
 भस्य ऐमने किम् सु
 उच्यते कहेवाय
 निजहिते पोताना हितने भाटे
 न नदी अन्य भीजे अपि पण्य
 मदायते मद्द आचरता करे छे
 किम् सु कस्यापि द्वाधने पत्तु

अजरामरत्न अजरामरपण्य
 अथवा अथवा नेष्ट नथी छे
 सुख सुख
 शाश्वत शाश्वत ऐतु ॥ ३३ ॥

श्लोक (३४) भो

सकटेऽपि सकटभा पण
 न नदी महान मोटा पुण्य
 मृषा मिथ्या, अत्य
 वदेत् गोत्रे
 दत्त दत्त नामे पुत्रोदितना
 मातुल्य भाभा
 कालिकायवत् कालिकायार्थनी पे
 चन् न अदन सुरभि मुग न
 अश्मघण्णे पथ्य उपर धमे सते
 अपि पण इशु शेवदी
 अकृत्तरम अर्भुत(धखोभा)गग
 अपि पण
 पीलने पीने छे ॥ ३४ ॥

श्लोक (३५) मे

घोरा ल १६० अनी

दुर्गतिम् नन्क गतिने

गति पात्रे छे

अलीकलवम् योऽहु णुहु

जपि पल

अभ्यर्चित प्रार्थना करयेतो

अपि पल ब्रुवन् भोवतो

वादे विवाहभा

नारद नारद अने

पर्वताख्य पर्वत अये ये (नाम)

सुहृदो भिन्नने यत् ननी रीते

वसु वसु नामे मूपति नान

चक्रे करये।

अर्चानिघुर पूज रदित

विरचि अल्ला

अनृतात् णुठार्थी केतकी डेवडे।

अनिष्टा प्रीति रदित

मृपा णुठी साक्ष्यान् साक्षीथी

किं शु न नदी हरि विष्णु

भवेन भद्रादेवे महित पूजनीक

सत्यात् मस्य वचनधी

परिष्वाश्रणे परिक्षा वप्सते ॥३५॥

श्लोक (३६) मे

वैराग्यशस्त्र वैराग्यरूपी शस्त्रवी

हृत्तमोहवम हृत्तुयो ठे मोहरूपी

अवकार नक्षे

अमलातर्दष्टया निर्भक्ष दृष्टिवडे

अपदिष्ट देभाख्या ठे अने

परिदष्ट दीक्षा ठे

हिताहितार्थ दित अने अदित-

नो अर्थ नक्षे

चौर अपि योऽपल

शुच्यति शुद्ध थाय ठे

शमेन शम वडे

दृढप्रहारी दृढ प्रहारीनी

इव पेठे अपैवि नाश पात्रे ठे

वा अथवा

दमजव दावानयने समुद्ध
जल्देन मेधवडे किं तु
न नहि ॥ ३६ ॥

श्लोक (३७) मे

नानाफलाविन् प्रष्टुी कलाञ्जने
अपि पशु [अलनार
लाघवम् तुच्छपाणने
एति पाभे ठे चौर्यान् शैरीथी
विद्या विधावडे नत नभाप्यु ठे
आग्रफल आभानुकल वेषु अरे
चौर शैर (नी) इव पेठे
प्रियार्थे प्रिया-स्त्रीने अर्थ
दोष दोष महान मोटा
अधिगुणे अपिक गुणुवाणामा
अपि पशु हि निश्चये
लाहनाय उलकने भाटे
रत्नाकर समुद्रमा
कुजलवत्पुनपु(पारापाणुनीपेठे
शगरम् शरवाना लाहननी पेठे

सुधानौ यद्रामा ॥ ३७ ॥

श्लोक (३८) मे

स्यु हाय ब्रह्मणा प्रहस्यर्थवडे
नृमुरमोक्ष मनुष्य देव अने
सुरानि सुभे [मोक्षना
किंतु डम (परतु) तो ३
जवुमुने न्युस्वाभीने
सुभगता सुभगता
अभिनवा न-नी न-नी एव न
काचित् डाधके
भेजु लभती दुवीञ्चो
प्रतम प्रतने (दीक्षाने)
समम साये
अनेन आ न्युस्वाभी नाये
मुग दुर्धवी (राशुथी)
प्रिया स्त्रिञ्चो ता ते
अन्वारता भीञ्चोने निपे प्रीति
सह माये [रहित
जगाम नती दुवी च अने

क्वत्रा डेवगथी (तप ११ ग १)
 सागपथी डोछने डेवगान
 थयु नथी ॥ २८ ॥

श्लोक (३६) भो

न नर्दा
 ब्रह्मत र्भथी (अन्वयार्थथी)
 सरलशर्मकृत भभत्र सुभने
 चलति यनाथमान [उरनार जेना
 धीरा धीर पुउपो
 सुदर्शन सुदर्शन रोठनी इत्र पेठे
 व्यमने राकटभा धने ननभा
 अपि पलु जेष जेपनाग
 जन्धि समुद्रनी वृद्ध भोटी
 लहरी लहेरोथी
 चल यवाथमान जेना
 शैल पर्वतोथी
 वलाद्र, भू धुगती जेवी पृथ्वीथी
 भुममौलि वाडो थयोठे भुगटजने।
 अपि जेवोथ पलु

विश्वभर जगतना वाग्ने
 त्रिभर्त्ति धाग। जे ठे ॥ ३९ ॥

श्लोक (४०) भो

विश्वोपकारि जग्ने उपकार
 धन नन । कन्नाइ
 अल्प योडु अपि पलु
 प्रगम्य वष्पाजवा लायक किम सु
 नदवन नद गजनी पेठे
 फलम इन अमान अभाप
 परिग्रहेण परिग्रहथी
 प्रित्यै प्रितिते भाटे
 यथा जनी रीते
 हिमरुचि अद्रभा न नथी
 तथा तेनी गीने
 हिमौष हिमनो ममुढ
 स्यान् हाय वा अयवा
 यथा जनी रीते
 अत्र अरि (अथा जगतमा)
 जलद भेध जलवि ममुद्र

श्रीत्रयदत्तमणि श्रीप्रबन्तना भिन्न
विप्रकुटुम्बन आद्यापु कु मनीपेठे
म्यान् डोय पीताधिकेन्दुरचि पीरी
उ अरीक यद्रमानी काति ल्छे
उल्लति तत्रे उ

सीम नीमाने (१६ने)

सिंधु गमुद्र गत्र अपि १५ पाज
गौतमकररत गातमनी श्रीने
च अने [विषे प्रीतिवाये
शम प्राप पाभ्यो ॥ २५ ॥

श्लोक (४६) मे

न नथी अनर्दह अनर्थददने
अघद पापदायक जेवा
दघते (न) नारण कउे)
महात मोटा पुउथे
एकेपुमात्र जेक (धु) जालवडेकउा
विजयी जय पाभनागे म ते
चेटभूप जेट गज
लोकस्य लोकेने

जाह्यहृतये टाढ २ क रा माटे
तरणे सुर्थनी प्रमा काति (ताप)
अहि द्विवमे
तापच्छिदे ताप २२ कउा भाटे
च अने शगिन यद्रनी
निशि गत्रीजे जो नही
तदर्थे ते(नेडाने)भने पीडानेभाटे

श्लोक (४७) मे

मूढ मुर्ख सुधा डोगट
एति पाभे उ
बुगणि नउकनी गतिने
धिव पिऊ
अनथदडान अनर्थ ददयी
चक्रित्व यधीपाएने
इच्छु धउ जनाउ(नी)
इव पेठे भूमद् गज
अशोकचट अशोक यद्र नामे
निम् शु न नडा
अगमग अगना अगने

અયતે પામે છે શરમઃ સિદ્ધ
અન્દશ્વ મેધના શબ્દપ્રત્યે શ
અમ્યુત્પત્તન્ ઉછળતો [બ્દનીસામે]
પરિણમન દત પ્રહાર કરતો
ચ અને ગજ હાથી
અનુશૈલ્ય પર્વતે પર્વતે ॥૪૭॥

શ્લોક (૪૮) મો

સામાયિક સામાયક
દ્વિષટિક બે ધડી પાખ્યુ હોય
ચિરકર્મમેદિ ધણા કાળના સ
ચેત્તા કર્મને બેદનારૂ
ચદ્રાવત્તસન્નવત્ ચ દ્રાવત્તસક
ગભની પેઠે
ઉચ્ચયિય ઉચી બુદ્ધિવાગાને
અત્ર અહીંઆ કિંતુ શુ
સ્પર્શેડવિ સ્પર્શને વિષે પા
સત્ય સત્ય ઉદક પાણી
મલિનત્વનાશિ મલીનપણાને
નાશ કરનારૂ

ઘોરતમો ઘોર અવકારને
હરતિ હરણુ કરે છે વા તથા
કૃત્તણ્વ કર્યો ન દીપ દીપક

શ્લોક (૪૯) મો

સામાયિક સામાયક કર્યું હોયતો
સમતયા સમભાવરૂપ
અરિમુહસ્તુ શત્રુમિત્રેને વિષે
સિદ્ધયૈ સિદ્ધિને માટે
પ્રયોત્તમુક્તિ ચ ઉપદેશત રાજને
ક્રુન્ મૃકનાઃ એવા [બધનથી
ઉદાયિનરાજવત્ ઉદાયિન રાજની
સ્યાત્ હોય [પેઠે
સચ્ચદનાશુકમિવ સાઃ ચ દન ચો
પડવુ તે રૂપ વસ્ત્રની પેઠે
અસ્ફુટકુષ્ટમાજઃ નથીબહારપડયો
કુષ્ટ રોગનો વિકાર બને
તત્કુર્વત તે કરનારને
કપટત્ કપટ થકી

हिरण्युद्धयै अहाराणा अगनी
शुद्धिने भटि ॥४९॥

श्लोक (५०) भो

देशावकाशिक देशावकाशिकप्रतने
अपास्य तथने

सकावजघ काकजघ सहित
कोकाशवत् कोकाशनी पेठे
विपद दु अने एति पाभे उ
जन भाएरा प्रमादी आणसु
घत्ते वाग्ल करे उ प्रमा कतिने
दिनचर द्विभे वियग्नार
न नथी निशाखेपि यद्रमा पल
न स्तूयते वभलाय नर्द्धी
अपि च पल, अने
पयोभूत भेध
अकारवृष्ट अकाणे वग्से तो

श्लोक (५१) भो.

गुरुवचात्रियोग शुभ वयनना
वियोगे करी

अज्ञातेशावकाश नथी नपुयु
देशावकाशिक जणे

निपदी विपत्तिने विषे
तरति तं छे पुण्यान् पुण्यथदी
चेत् जे यथा जेभ
लोहजघ दोहजघ
हयमयवृषमाना गोडा, छट, अण
स्यामिना स्वाभिजे [जे सर्व
वाह्यमाना वहुन कर्था छता
सतत नि तर
अमितगत्या अप्रमित गतिजे
किं हित शु हितने
स्वम्य पोताना कुर्यु करे

श्लोक (५२) भो

शुचिपौषधेन पवित्र पोषधे करी
मुनितुल्यता मुनिनु तुल्यपलु
इति जे प्रकारे किं शु कहेवु
जिनतापि तीर्थकरपलु पलु
मेघरयवत् भेधन्यनी पेठे

मनेन थाय व्रमान् अनुक्रमे
 किमु शु निर्द्धनस्य गरीयने
 मणिना यितामणीये कगीने
 इष्टदायिना धिष्ठतपदार्थनेदेना
 धनितुल्यताण्व वनवाननी तुल्य
 नृपतुल्यता राजनीतुल्यता [ताज
 किं न शु न होय ॥५२॥

श्लोक (५३) भो.

सत्वौषध उत्तम एषु पौषध प्रत
 विविधसिद्धिद अनेक प्रकाग्नी
 निद्धिने देनाइ
 औषधयन् न् औषध नमान
 तद्भावनाशमरस ते पौषधनी ला-
 वना तेज शम ते उप रस
 आर्द्रहृदमिर्लीड नम्र एषु न् हृदय
 तेज अग्नि तेषु करी आस्वादित
 स्व स्वर्गने विषे
 सागरेणु सागरयद्र नामा राज
 अजनि उत्पन्न थयो

सुदहेममूर्त्ति प्रगट छे सुवर्षु
 मम देह नने
 जौर्वाग्नि तप्तविमल वाडवाग्निना
 तापेकगी निर्भेग थायछे तेनी पेठे
 अद्रिखिव पर्वतनी पेठे
 अग्निमया भेइ नामना ॥५३॥

श्लोक (५४) भो

किमपि फलम् काजक क्षण
 अपूर्व अपूर्व
 मन्त्रिभागस्य म विभाग प्रतनु
 साधो साधुने आपेना यन् न्
 अभिलषितसिद्धयै धिष्ठितपदार्थ-
 नी सिद्धिने भाटे
 मूलदेवेपि भुण्णदेवराजने विषे पाणु
 मापा अडटना पाकणा
 वृशमपि योडु पणु हि निश्च्ये
 सुपात्रे सुपात्रने विषे
 न्यस्त आरोपापु कण्ठे
 उच्चैः फलद्वयैर्हृत्पाङ्गनीः सिद्धिने भाटे

ननु निश्चये कृणमपि धाम पशु
 घेनोर्दुग्धपीयूषवृद्धयै गायने दुव
 इप अमृतनी वृद्धिने भाटे

श्लोक (५५) भो

यत् न असदपि असत् एवापरा
 ददौ आपतो ह्यो
 प्राक् पूर्वं लवे
 शालिभद्र शालीभद्रनो एव
 अतिये साधुने स्व पोताना
 तत् तेथी असन् अमृत सुष्पने
 स लेभे ते पाभतो ह्यो
 कज्जररिद्धि अमरनीसम्भृदिश्या
 कर्मण्यं मनुष्य ते श्या
 वसुभिजलधिः श्या पृथ्वीने विषे
 इदु कज्जरे आकाशने [मभुद्र
 विषे यद्रमा श्या
 तसपुष्पाति ते यद्र पोपशु कृते
 अमृतभृतपयोद नष्टे पाणीयेकरी
 मेधने परिपूर्णा लब्धेतेजेने।

शोषणेपि शोषणुने विषे पशु
 और्ववन्दे वाडवानगथीयतायेवा

श्लोक (५६) भो

क्षेत्रपुसप्तसुअपिसातभेत्रनेविषेपरा
 पुण्यवृद्धये पुण्यनी वृद्धिने भाटे
 वपेन्धन वनने वावे
 सप्रतिराजवत् स प्रति राजनी पेडे
 धनी वनवान पुडप
 कृषीबल भेड करनारो
 केरलगालितदुलान् डेवण शाली
 वपेत् वावे [तदुलनेन
 स किं य ते शु न
 अतिलशस्यलालस समअनान्य
 नो लावयी होय ॥५६॥

श्लोक (५७) भो

क्षेत्राणिसप्तापि सात भेने
 फलति इण्वायी थाय डे
 सर्वमपि सर्व प्रकारता भेटा
 इणनु आपनार थाय डे

एकेक ओडेक पणु
 कङ्कजवन् कटिकना पुत्रदत्तनी पेठे
 सुजुष्ट सारी रीते सेवन करेणु
 यत्पुण्य न पुण्य
 आरात्तिकसप्तदीपै आर्तिना
 सात दीवाये करीने
 एकेनत् ते ओक वडे
 मगलदीपकेन ओक मगण दीपडे
 करीने पणु ॥ ५७ ॥

श्लोक (५८) भो.

विं व पिप महत् अत्युत्कृष्टथी
 पायगे धनुष प्रभाणु
 लघु नानु अगुष्ट पर्व समान
 च वणी कारित उगवेणु डाय
 अत्र आ खवने विषे
 त्रिगुमाल्यादिवत् विद्युनभानि
 देवाटिकनी पेठे
 परभवेऽपि परभवने विषे पणु
 शुभाय शुभने भांटे

जैन जिननु
 घ्यातु ध्यान करनारने
 गुरु गुड लघुऽपि लघुऽपेवोपण
 इप्सितदायि धृष्टित पदार्थने
 मत्र मत्र न छे ते [व्यापनारे
 प्राग्दौ ख्यभा । पूर्वजन्मना करेया
 विघनविघ्नमिदे । नहुऽकर्म तेथेऽगी
 थयेथा येवा न निविड विधेना
 तेने बेदवाने भांटे
 नकिंस्यात् शु न थाय ॥ ५८ ॥

श्लोक (५९) भो.

निर्माय निर्माणु करीने
 आर्हतविं व जिन पिपने
 आर्हतपदस्थानामिम आर्हत पदवी
 नु स्थान न भोक्ष तेभा
 धार्मिक वार्मिक [अत्रेम पणाने
 स्वात्मान पोताना आत्माने
 च पर वणी परना आत्माने
 च निर्मलयति अने निर्माणु कडे

स्तुत्यचनायनै गिन पिणना
 स्तुति, अर्थान, अने वदने करी
 मन्त्रिश्रेणिकमूर्खि श्रेणिकनो पुत्र
 अल इधुमार मत्री के तेज केम
 आर्द्रकमुत्त आर्द्रकुमारने
 मोहायनोरेस्थित मोहइधुअ प्रकार
 नीय दीवो निविधे रहेवा अेवा
 पुण्यति पोषण करे छे
 कस्य कस्य डेना डेना
 न मुद नहुँ हर्षने
 श्रेय श्रियागास्पद्रम कथ्याए अने
 वक्षमीना स्थानक इधु

श्लोक (६०) भो

तीर्थ तीर्थ (अउय)
 मुदे हउधने भाटे
 स्वपस्वोरपि पोताने तथा परनेपल
 कीर्तिपाल कीर्तिमान
 भूपाल गजअ
 कारित कुगवेक्ष

तुरगमत्रोधनत् तुर गममो'नी पेठे
 स्यात् थाय

उद्यानसारसदकारण प्रमान अेवा
 आभ्रना वृक्षानु वन
 फलद्वयै क्षणी समृद्धिने भाटेण
 किं शु वस्तुरेव वावनारनेण
 नपुन नथी यतु, वणी
 तदुपास्वानाम ते सहकार वननी
 उपासना करनार प्राणीअेने

श्लोक (६१) भो

वित्त द्रव्य स्थिर स्थिर
 सुकृतकीर्तिकर सुकृतने कीर्तिने
 च तथा [कुनाइ
 घाहुवल्यादिघत् पाहुअ'यादिकनी
 त्रिविधतीर्थ अनेक प्रकारना [पेठे
 निवेशिकाना धनने [तीर्थभा
 निवेश करनार पुइधनु
 केतुहस्तद्वरत डेतुना भीसे करी
 उल्लिखित अेवु व तराजनु

पुण्यगौर्यवाद पुण्य तथा यश तेनी

प्रशसा कहेवावाणु अत्रु

अष्टापद अष्टापद तीर्थने

क कथो पुत्रुप

इव अथ कागना अर्थे

नअनमत् न नमतो हवे।

अद्यात् अद्यापि पर्यत ॥६१॥

श्लोक (६२) भो

ज्ञान ज्ञानने जगज्जयहित त्रुणु

जगतना हितने करनार

पुनरपि वणी पल

अर्घते लखे उ

होऽपि विद्वान् अनेो जन पल

आर्यरक्षितहव श्रीआर्यरक्षित

इतरशास्त्रपाठे अन्य गैन [नीपेडे

शास्त्रना पाठ कुवा

यस्वर्णघी लखे। मोनानी युद्धिअ

कनककाचट्टादरा सोना [करी

अमान कायने विषे कथो उ

ते ते पुत्रो [आदर लखे

हेमैव भुवर्ण

सत्यम् मत्य अत्रुण

अधिगम्य प्राप्त यधने

किमु शु लजति त्याग करे उ

श्लोक (६३) भो

पठ लख

पठति लखे। जनने विषे

यतस्व यत्नकर

अत्रादिना अत्रादिथी

लेखय ज्ञानने लप्ताव

सै पोताना स्मर स्मरलक

गितर लखाववा भाटे यत्नकर

च वजी साधौ भुजानने विषे

ज्ञानम् जानने एतत् अ

हि निश्चे तत्त्व नत्त्व

श्रुतलवमपि श्रुतनोपवण

पुत्रे पुत्रने विषे, पदय, लुखे।

शक्यमत्र श्रीशक्यलव ग्वाभी

अदात् आपता ह्वा
जगति जगतने विषे हि निश्च्ये
नसुधाया* नथी अभृतना
पानत पान थदी
वेय पान क्त्वा लायक
अन्यत् षीञ्जु काध ॥६३॥

* श्लोक (६४) भो
लकेभ्य भव लोभाथी
नृपति राज ततोपि तेथदी पल
हि निश्च्ये वर श्रेष्ठ
चक्री यक्षवर्ती वत तेथदी पलु
वासव ऽद्र
सर्वेभ्योपि सर्व थदी पल
विनेश्वर श्रीतीर्थंजर देव
समाधिक इडे प्रकाशे अधिक
विश्वजयो त्रलु जगतना
नायक नायक सोऽपि ते पलु
ज्ञानमहोदयि ज्ञानरूप समुद्र उ
प्रतिदिन रातःकांडो [नभा ज्येवा

सद्य यतुर्विव सधने
नमस्यति नमस्कार कः उ
अहो आश्चर्ये
वैरस्वामिवत् वैर स्वाभीनी येडे
उन्नति उन्नतिने
नयति पभाडे उ
त ते श्रीमधने
य न पुण्यवान पुत्र्य स ते
प्रशस्य प्रशसा करवा लायक
क्षितौ पृथ्वीने विषे

श्लोक ६५) भो
कोपि डाठपल अन्य षीजे
महिमा महिमा जस्ति उ
अहो आश्चर्ये
भगवत समर्थ ज्येवा
सद्यस्य यतुर्विव सधने
यस्य न (श्रीसध) ना
स्फुरन्मार्गोत्सर्ग प्रकाश यतु ज्येवु
वलेन अणुकर्मीने [नकायोत्सर्गनेना

ગામનસુરી શાસનનીઅધિષ્ઠાયિકા
 મીમઘરસ્વામિન શ્રીસીમ ધર દિવી
 નીત્વા લેઈજઈને [સ્વામિની પાસે
 તલ્લુતદોષશુદ્ધિ મુદિતા તેના દોષો

ની શુદ્ધીને ઇચ્છતી એવી

ચક્ષાર્થિકા ચક્ષાસાધ્વીને

ચાનયત્ અને લઈ ગયો

કિંચ શુ વળી એતત્ આ

તનુ થોડા તલ્પ્રભાવવિભવૈ. તેના

પ્રભાવના વિભવોએ કરી

તીર્થંકરત્વ તીર્થંકરપણુ

મવેત્ હોય ॥૬૫॥

શ્લોક (૬૬) મો

મવતિ થાય છે હિ નિશ્ચે

મવપાર સસારનો પાર

શુદ્ધયા શુદ્ધ એની

સાધુમક્ત્યા નાવુની ભક્તીએ કરી

ધનગૃહપતિ ધનસાર્થવાહનો જીવ

જીવાનદવૈષેશવત્ આદિનાથનો

જીવ જે જીવાનદવૈધ તેની પેઠે

પ્રાક્ પૂર્વ ભવને વિષે

પૃથુરપિ મોટા એવો પણ

હિ નિશ્ચે પયોધિ સમુદ્ર

તૌર્યેત તરાય છે

ચાહતર્યા મનોહરએધીનૌકાએકરી

તિમિરમરમૃતોઘ્વા અંધકારે ભરે

લો એવો રસ્તો શુદ્ધ થાયઠે તેમ

દીપ્તયા પ્રકાશીત

દીપ્યટયા દીપ પક્તીએ કરી

શ્લોક (૬૭) મો.

દાને દાન દેવે કરી

પ્રાસુક મક્ક પ્રાસુક એવો ભાત

પાન જળ વસન વસ્ત્ર

આવાસ ઉપાશ્રય

ઔષધાના ઔષધોને

મુને મુનિને

વૈયાવૃલ્યકૃતે વૈયાવચ્ચ કરવાયડી

ચ વળી

विस्मयकराः विस्मय करानां
 भोगा भोगो बल भण च वणी
 आप्यते प्राप्त थाय उ
 श्रीमद्वाहुमुवाहुवत् सोभायमान
 श्रेवा पाहु अने सुभाहुनी येठे
 परमवे परभवने विषे सा ते
 कामगवीअपि कामधेनु पणु
 अहो आश्रये
 सशरीजलदानसागेआरो, अणपान
 कौमलकरस्पर्शे कामण हाये अ
 नवाणवा वडे
 अलतुष्यति पुर्णु सतोप पात्रे छे
 श्लोक ६८) मे
 धर्म धर्म पुत्रमव पुत्र्य थद्री छे
 उत्पत्ति नेनी श्रेवा
 यन् नै कारण भाटे
 एतत् श्रे वात इदमेव श्रेमज छे
 आर्यापि तपोवना पण
 पूज्या पूजवा लायक पुन परतु

यस्या नै आर्यानी
 धर्ममसुद्धवा धर्मथरी उत्पन्न
 गुरजनेपुत्रपि गुरुजनने [य श्रेनी
 वज्रति उत्पत्ति, यदती [विषे पाण
 यत्पुरा नै कारण भाटे पूरे
 सौन्दर्यगणे सुनदानो पुत्र पाहु
 अणी राजने विषे
 अत्रिःसुतगुरौ अत्रिका पुन
 गरावरने विषे
 श्रीचदनाया श्रीय दनपाणाभांवीने
 नकिं शु (मुक्तिनेभाटे) नथध [वि
 ब्राह्मी पाब्नी येन
 पुष्पतीसुता पुष्पवनीनी पुत्री
 निल निश्च्ये [पुष्पयुना साधनी
 मृगावती मृगावति सावधी
 अपि पण अमूत् थाती हवी
 मुक्तये मुक्तिने भाटे ॥६८॥
 श्लोक (६९) मे.
 विपूज्यान् शु पूजवा लायक नथी

भ्रमणी भावनी मा श्रुतरसा ते
 भाभ्यो उ शाश्व ज्य जेषु
 दुर्वोधहन् भाषाभोवनेदुर्लभकरना
 मोहहन् भोदने हरण करना
 मात्रामच्च भातानेविषेआभक्तयेवो
 दुर्वेदत्तदयिता न कुणे दत्त तेनी
 दयिता येवी कुपेरदत्ता
 साधवी इव माधवीनी येठे
 जातारधि उत्पन्न ययु उ अ-
 वधि ज्ञान बने
 धन्या एव नन्य / जालवी
 चिरतना धला कागनी
 प्रतयना* प्रतश्चवनठेयेवीभावनी
 अपिआधुनिक्य पलु आयुनिक
 शुभा पवित्र येवी [येवी
 याकिन्या याकिनीनाभा सावनीये
 हरिमद्रवादि वादकरनारायेनेविषे
 मुकुटः मुकुट समान येवा न
 हृदिषद्रसरि
 स, बोधित* ते येव पभाडये

वाहमात्र* ऐकगाथाभात्रे करीने
 श्लोक (७०) भो.

अकृत करता हता
 भरतचकी भरतयकवर्ती
 निग्रसाधर्मीकार्चा सर्व सावर्भिक
 कुरुत करे [सा]येनी अर्थाने
 तदनुमानात् तेना अनुमानर्था
 श्रेयसे भोक्षश्च कल्याण भाटे
 अत्र अटीया उद्यम उद्यमने
 तत् ते भाटे यदि जे
 सकलपरित्री सर्व पृथ्वीने
 प्रीणयति पूरे उ अबुवाह भे
 किमु शु नतन न त्यारे
 वरघट अर्द्ध
 क्षेत्रमात्र क्षेत्र मात्रने
 पृणावु पुर्ण करे ॥७०॥
 श्लोक (७१) भो
 श्राद्धाना श्रावडाने
 सदुपासना श्रेष्ठ उपासनाकरना

बहुमताएव अती अभीष्ट एवा
 एकधर्मत्वत सा र्भीपलाथी
 साधुनामपि सा जुष्माने पणु
 जातु दार्ढ्य समये
 गौरवपद गौरवना स्थानउप
 वीतस्पृहाणाम् निरुपृक्ष एवा
 अमी आ (उपामंडा)
 रगनाशान् रोगने नाश करनार
 उपसर्गोद्धतवनत उपमर्गाद्गस्ते।
 तथी गौरवताना स्थानउप यथा
 श्रीमद्राहो श्रीभद्रબાહુના
 યયા જેમ [(ઉપાસકા
 ચદ્રાકોદવત્ ચ દ્ર સૂર્ય અને
 મેધની પેઠે
 ઉત્તમેષુ ઉત્તમ પુરુષોને વિષે
 સહજ સ્વાભાવિક
 વિશ્વોપકારિ વિશ્વનો ઉપકાર
 વ્રત વ્રત [કરનાર
 શ્લોક (૭૨) મો.

श्रीपुसोपिअधिका श्री पुउप थडी
 પણુ અધિક એવી
 ત્રિપક્ષવિશદા માતૃપક્ષ, પિતૃપક્ષ
 અને શ્વસુગપક્ષ એવા ત્રણે
 પક્ષોએ કરી નિર્મળ
 પુરત્નસ્તાનિ પુરુપઉપગ્નનીખાણુ
 સ્વામિન્યા સ્વામિની
 મરુદેવયા મરુદેવા
 તુ સદશી
 સદશી મરખી ડા પણુ
 નમૂતા નથી થઇ
 નમાવિર્નામવિ થવાનીપામડાઇનથી
 વિશ્વાયો સર્વ વિશ્વમા આર્ય છે
 જિનચક્રિણૌ શ્રીરૂપભદેવજિનેશ્વર
 થયાછે તથા શ્રીભગત ચક્રવર્તી
 પ્રથમત પેહેલેથી [થયાછે
 યત્પુત્રપૌત્રૌ ને મરુદેવનાપુત્ર રૂપભ
 દેવ અને પાતા શ્રીશરત
 અહો આશ્ચર્ય યા ને
 પ્રાગેવ પ્રથમજ

શુભેદિ શુભ દિવગને વિષે
અમૂત્ થતા હવા

શિવપુરપ્રસ્થાનકસ્યા શિવપુ પ્રત્યે
પ્રસ્થાનને વિષે રહેનારા

પ્રમો શ્રીઉપભદ્રેવ તીર્થકર્ત્તની

શ્લોક (૭૩) મો.

યા ન શ્રાવિકાઅપિ શ્રાવિકા પણ
અમલશીલપવિત્રિતાગાનિર્ભળ એવા

શીળે કરી પવિત્રિત છે અ ગર્જના
સાશ્લાચ્યતે તે વખલાય છે

ત્રિમુરનેપિ ત્રણુશુવનને વિષે પણ
યથા સુમદ્રા નમ સુભદ્રાશ્રાવિકા

યસ્યા ન તે નમ
ત્રિચરિચુલકાદિત પાણીની ત્રણુ

અ નદીને ઇષ્ટવે કરીને કરી છે સર્વ
લોકતુષ્ટે લોકની તુષ્ટિ નેણુ એવી

સ્ત્રોત સહસ્રકૃતમુત્ પોતાના હૃદય
પાણીના પ્રવાહોએ કરી લોકોને

હર્ષ દેનારી થાય છે

સદર્શી ગમાન

જગગા ગગા કૃથાથી હોય

શ્લોક (૭૪) મો.

પુષ્પાશ્રતાદુમુત પુષ્પ, અક્ષત, અદ

ગુણસ્તવનાદિમદાત શુભ એવા ગુણ

સ્તવનાદિક તેના ભેદ કરીને

ત્રૈવિધ્યત ત્રણુ પ્રકારે કરી કરવા

પ્રતિદિન પ્રતિ દિવસ

જિનપાદપૂજાબિનેશ્વરની પગની પૂજા

શ્રીશ્રેણિકાદિ શ્રીશ્રેણિકાદિ ગભ

જનવત્ જિનતાદિ ની પેઠે તીર્થક-

દત્તે આપે છે [નદિક પદ્મીને

ચક્રાદય ચક્ર, લાકડી, દોરડી,

કુમાર પ્રમુખ ન છે તે

કલશતામિવ કુલાદિકને નમ આપે છે

મૃદલસ્ય મૃત્તિકાના દવના ॥૭૪॥

શ્લોક (૭૫) મો.

સ્યાત્ હોય જિનાર્ચનકૃત જિનતુ

અર્ચન કરનારને

त्रिबहुद्वेषा मन वयन अने का

यानी गुद्धिये करी

श मुष्प विपद्यपि विपत्तिने विषे

क्या जेम [पण

दवदत्या दवदतीनी पेठे

स्वस्तक कल्पवृक्ष

फलति किं नहि क्षणेठे, शु नथी

रोरे रोरमा न इहु य द्रमा नही

अस्यति कुंके छे

वृष वृषाने, वृष्याने

चचकोरे वणी यडाः पक्षीने विषे

श्लोक (७६) भो

श्रीरामवत् श्रीरामय द्रनी पेठे

भो हे वाच्य जेनो

नय एव न्याय तेज

सेव्य सेववा योग्य

प्रजानुराग प्रजने विषे अनुराग

व्रत विसमूल प्रतीति, व्रत, आचार

अने द्रव्यना भूणइप जेवे।

क ह्यो पुइष

दक्षिणावर्त्त दक्षिणावर्त्त नामना

उपेत्य पाभीने शर श भने

त्यजेत् त्याग करे

मुषा भोटा जेवा

श्यामलचित्रक काणी चित्रवल्ली

वा अथवा [इप द्वाडाने

श्लोक (७७) भो

मनासि मनमा

वचसि वाणीने विषे

शश्रत निर तर

न्यायण्व न्यायण्व योग्य

उत्तमाना उत्तमाने

यत् जे कारण भटि

अमरवरलब्ध्या प्रानन देवतानी

प्राप्तिजे करी

पारदारिक्यचौर्ये परदारानी जे

गीना कार्यने

अनुविषय देश देशप्रत्ये

अरौत्सीन् निवारण करतो हतो
चक्रभृत्त्रयदत्त अक्षरत्त नामना
क श्या [अक्षवर्ती

सुरसरिति स्वर्ग गगाने विपे
पद्म कथरे क श्या
ईशचद्रे श करना शिर उपर य -
कलक* कथक [द्रेने विपे

श्लोक (७८) भो.

विद्याविभूतिमहिम विधा, लक्ष्मी,
व्रतधर्ममोक्ष व्रत, र्भ [महिमा
सपत्तये स पत्तिनेमाटे [अनेभोक्ष
विमयएवविमु विनयतेजमभर्थे
किमन्ये धीज्ज्योये करीने शु
किं किं शु नु नमि नमि ते
सविनामि तेविनमीज्ज्योयेवे
जित्त श्रीरीभवदेव तीर्थ करथी
नलेभे न पाभतो हवे।
पूयाधिरेणुरपि पूज्ययेवा तीर्थ -
हना अगुनी रज पशु

पश्य तुभ्यो

नमस्यएव नमन क्वा योअज ३

श्लोक (७९) भो

किं मर्त्य माणुसनुतो शु ग कहेतु
त्रिदशोपि देवता भणु
भपास्ताविनय त्याग ज्यो ३ वि
म्लाने पगभवनु [नयज्ज्योये
सहाने हानिये सदित ज्येवा
पद स्थानक यक्ष यक्ष तेने
वृद्धकर* वृद्धकर नामा
किंआर्यैरपुटाचार्येण शु आर्य
अपुटाचार्ये
नाशिकित न शिक्षा क्यो
किंवा विष्णुकुमारत वणी शु
विष्णुकुमार न मुनीश्वर नथदी
न नदी नमुचि मृत्वा नमुयीभर्गने
अगमन् पाभ्यो दुर्गति दुर्गतिने
सचोष नदीना जणने समुह
तरुउन्नत हंथा ज्येवा वृक्षने

रज्जति अग करे ठे
वा नम्र अथवा नम्र
तुनोवेतमम् वेतस नाभना वृक्षने
अग उरतो नथी ॥ ७९ ॥

श्लोक (८०) भो.

राज्य रान्त्य शक्रकृताभिषेचन ह्द्रे
कथो ठे अलिषेक जेनो
अहो आश्वर्ये रूप रूप
त्रिलोकेऽपि त्रयु लोकांने विषे पला
असत् नथी विधमान
सारूप्य समानपद्यु
च अने वणी
सनत्तुमारनृपते सनत्तुभाग् राजने
मोऽपि ते पद्यु [उता
अगवैराग्यत अगने विषे वैरा
चत्रे कथो [अथी
चाहत्प मनोहर तपने
मल्लिगरपि ते लङ्घिअये सहीत
तन् ते [थयो तो पद्यु

स्व पोताना अगने साइ करवानो
नाचिक्वित्सन् उपाय न करतो हने
पुन इरीने

रज्येहा राज्ज थाय वाउ
प्रतिकर्मनिर्मलकचौ प्रतिकर्मे करीने
ठे निर्मण काती जेनी

क कथो पुइय
कुयपात्रे ताअ पात्रने विषे
सुधी इरी शुद्धि ॥८०॥

श्लोक (८१) भो.

आजन्मात जन्मथी आरलीने
अनतत्तुमुदि अन्ततठे [भरणपर्यंत
दु आहुनमुं जमा
भवे ससारने विने
वेराग्य वैराग्य अस्त्येव होय ठेज
तद्व्यक्त ते रपद्यु देपाय छे
हेतुपु वृषभादि हेतु छते
सत्सु प्रसिद्ध जेवा
किन्तु डेम मजति थयो

प्रलोकनुद्वेषिव प्रत्येक बुद्धिने
 विषे नम वेगय्य
 सूर्याश्मनि सूर्यभङ्गिने विषे
 अनल अग्निने पय अभृत३पदुधने
 शशिमणौ आद्रभङ्गिने विषे
 स्वर्ण सुवर्णने
 सुवर्णावनौ सुवर्णनी पृथ्वीमा
 कोऽद्राक्षीर डालु जेतो हवे
 पुन वणी [विषे
 अर्कचद्रहुतमुगयोगान् सूर्यभङ्गि,
 य द्रभङ्गि, सुवर्ण तेने अटवे
 अनुकमे सूर्यभङ्गिने अर्धनो,
 यद्रभङ्गिने य द्रनो, तथा स्व
 र्णभूमिने अग्निने योग दे-
 वाथी अग्नी, दुध, अने सुवर्ण
 कुतोपि ध्यायेपणु [उत्पन्न थाय छे
 एतिवा उत्पन्न थाय छे तेम
 श्लोक (८०) मे
 सुप्राप प्राप्त थयेषु होय

शुद्धपात्र शुद्ध पात्र
 धनमपि द्रव्यपण विग्रह शुद्ध
 किंतु तो पण
 निष्पुण्यकामा पुण्य रहित जेवोनु
 नो वित्त नथी द्रव्य
 पात्रदानप्रति पात्रदान प्रत्ये
 भवति थाय छे मतिः बुद्धि
 यत्र जने (वित्तने) विषे
 शुद्धाशनायै शुद्ध अशनादि वडे
 दान देवानी
 जाघोर्हन् आदिनाथजन्तीर्थक
 वर्षमेक अेक वर्ष पर्यंत
 प्रतिदिन द्वादेश भगमत् जताहुवा
 शुद्धभैक्ष्येऽपि शुद्ध छे अन्न जमा
 देशे देशने विषे
 श्रेयामस्तु श्रेयास राज्ज जे छे तेज
 भाद्यएक अदन करवा योग्य अेक
 सुकृतिषु सुकृतिजननेविषे [अेवा
 कृतवान् कृतार्थ अेवा

સ્વ પોતાની પાસે રહેવા શેવ-
ડીના રસને

પ્રમો પારણેન શ્રી આદિનાયના
પારણાના કરાવવે કરીને

શ્લોક (૮૩) મો

યત્પિ તત્પિ સરસ વિરસ એવુ
શુદ્ધ એતાળીમદોપગ્રહિતએવુ દાન
ચદનાનત્ અદન આગાની પેઠે
પ્રદત્ત દીધેનુ અટિતિ ઉતાવગથી
ફલતિ કૃણે ઠે પાત્ર પાત્રને
અન્યત્ર કુપાત્રને વિષે નો નહીં
ચાર્મપિ સાઝ એનુ

સ્વ પોતાનુ દ્રવ્ય દીવુ હોય તો પણ
જલધિજલ મમુદ્રનુ ખાઝ પાણીઠે
વારિવાઢે મેધને વિષે

અમૃતિસ્વાત અમૃતવાણુ થાય અ-

થવા અમૃત મમાન મિષ્ટ થાય

મધુરમપિ મધુર એનુ પણ

હિ નિશ્ચે હુમ્મ્ય દુનઠે તોપણ

પન્નગાસ્યે સર્પના મુખને વિષે
નિષોસ્વાત્ વિપવાણુ થાયઠા ૮૩॥

શ્લોક (૮૪) મો

સ્ત્રીવિષ્નુમૈ સ્ત્રીના હાવભાવ કટા-
શાદિક કઠી

ચલતિ અવાયમાન થાય છે

લોલમના અચળ ઠે મન જનુ

એનો પુરૂષ

ન ધીર ધીર પુરૂષ અવાયમાન

શ્રીસ્થુલીમદ્વદ્મ શ્રીસ્થુલિભદ્રનીપેઠે

તાત્કાલમકટેપિ તેવા પ્રકારના સક-

ટને વિષે પણ

ચૂર્ણમિવેત ચૂનો થઇ જાય છે

દૃપદ્ પાપાણુ અયોપિ લોહપા

વિલીયતે વિશેષે કઠી લય પામેઠે

ચ અને વૈદ્યૈર્વૈદ્યૈર્નામનુગ્ત

મતિ પામેઠે વિદ્યતિ વિકા ને

જ્વલનાત્ અગ્નિ થકી

પુન ન પરતુ નથી ૮૪॥

શ્લોક (૮૫) મો

સદ્ગુણયૌવન સાઝુ રૂપ અને સાઝુ
 ગુણ મારા ગુણોએ કરી [યૌવન
 આગવસાનુરાગ આબ્યોઠે અત્ય ત
 અનેહ બને
 વિત્તેશદત્તનયા 'નદત્ત નામના
 વ્યવહારીની કન્યા તેના
 પિતાએ આપી
 નયનેશ્વભેદાન્ તો પણ તેના(કન્યા
 ના)નયણ બાણે કરી ન ભેદાણા
 વચ્ચેણ વજ્ર સમાન
 વચ્ચમુનિના વજ્રમુનીએ
 સ્વયંશોર્ણસા પોતાના યશ રૂપ
 બાણે કરી
 અસત્સગાશુચિ અસત્સગ થકી
 અપવિત્ર થએલુ એવુ
 ક્ષતિ ડોઠ વખત
 અપૂયત્ત પવિત્ર કરતા હવા
 શીલમેર શીલનેજ ॥૮૫॥

શ્લોક (૮૬) મો.

તપ તપને
 શિવકુમારવન્ શિવકુમાગ્ની પેઠે
 ચરતિ આચરણ કરે છે
 મદિરસ્યોઽપિ મદિરને વિષે રહ્યો
 ય જે પુરૂષ [છતો પણ
 સ તે પુરૂષ
 દેવપરિપદ્યપિ દેવતાઓની મલાને
 વિષે પણ
 દુતિમહત્ત્વવિસ્તૃત્તિમ્ન તેજનામહ-
 ત્વની વિસ્તૃતિને ધારણ કરનારે
 કૃશાન્વઠ્ઠશતાપનોહસિતર્ણિક અ
 શિનાના મોટા તાપે કરી પ્રકા
 શીત છે વર્ણુ બને
 કાચન સોનુ જે છે તે
 નઘાતુષ્ણુ નથી ધાતુઓને વિષે
 વિશિષ્ટતા વિશેષપણાને શુ
 નૃપતિ મૌલિયા રાખના મુકુટ
 પણાને શુ નથી પામતો

પતિષ વળી પામે છે ॥૮૬॥

શ્લોક (૮૭) મે

તપ તપ

મદ્દલકમભિદ્ સકળ કર્મને

બેદનાડ

વિનિયલવિષ્કૃત અનેક પ્રકારની
નિશ્ચિત નિશ્ચેષ્ટે [સુધીનેકમનાગે

ગૃહે ધરને વિષે

પુરિષ પુરને વિષે વળી

દુર્ભગોપિ દુર્બાગ્ય એવો પાલુ

અહદ ખેદે

નદિસ્વગોદિજ નદિખેલુ નામા

વ્રતે વ્રનને વિષે [શ્રાક્ષણુ

શમતપ પર શમ અને તપને વિષે

તપને છનો

મુરનરૈકયગઃ દેવનાને અને મનુષ્ય

અમવત્ યનોહૃવો નિવાવા યોગ્ય

રાવિગલનતાપિત સુર્ગ અને અગ્નિ

એવે તાપ પમ કયો છતા

શયતિ આશ્રય કૃતે ડે

દીપ્તિ દીપ્તિને

આમોષટ માટીનો કાયો ધડો

શ્લોક (૮૮) મે

દાન દાન

વિત્તવ્યયન દ્રવ્યના વ્યયે કરી

અપરયુગતિરતિયાગત પરશ્રીને

વિષે રતીના ત્યાગ થકી

શીલલોચા શીનની લીના પ્રાપ્ત

યાય ડે

નાનાહારપ્રચારાન નાના પ્રકારના

આદાન્ના પરિત્યાગથકી

તપ, શ્વ આ લોકને વિષે તપ

તપ્ તે માટે [યાય ડે

અહો આશ્ચર્યે દે ભવ્ય નનો

હદિ દૃઢ્યને વિષે

અપચ્ચાનહોગા દુષ્ઠ ધ્યાન ગ્હિન

માવતુન્તુ ભાવને કૃતે [છના

યેન ન ભાવે કરી અપિ પણ

अखिलसुखभृता भवन्त्यसुखने रा-
 एा करनाग एवा पुत्रयोनी मध्ये
 बलकलस्यडव वडकय मुनिनी पेठे
 मुक्ति भुक्ति यत्

मिष्टास्वादैः मिष्ट भोगनाम्ने करी
 यदि न्ने स्यात् थाय
 ननुतनुपटुता वितर्के शरीर पटु
 क न कथो पुत्र्य नही [ताने
 ता ते कारयेत्त नरे ॥८८॥

श्लोक (८९) भो

य न (धवापुत्र) दान दानने
 नददौ आपतो न हुतो
 तथैव तेमज न तप तप न हुतु
 शीलार्हदर्चागमे शीघ्र अने जिननी

पूज तथाआगम श्रवणने
 प्रस्य वेनामा [विषे
 अनायेयुज, अनार्थलोदानेयोगना
 अत्र अर्ह्यामा [क ता एवा
 केवङ् देवण ज्ञान अभूत् होतु हुतु

भावान् भावना भाववा यद्दी
 इलनदने धँलानदनने विषे
 स्वर्णोत्तौ सुवर्णाद्रिने विषे
 ज्वलनेन अग्निम्ने करी

वन्दिहृष्यो यकमकनापापापुनेविषे
 गाढमिथोषट्टनै अत्यत प एपर
 धसवाथद्दी प्रकाश उत्पन्न थाय छे
 आदर्शो दर्शयुने विषे
 रविणा सूर्य यद्दी (काती उत्पन्न
 थाय)

महौषधिवने महौषधिना वननेविषे
 किनु शु स्वभावेन स्वभावे करीने
 मा कति ॥ ८९ ॥

श्लोक (९०) भो

मातु भाताना
 गर्भावतारे गर्भावतारने विषे
 चतुरधिकशस्त्र ससूचितौ याद
 स्वभाम्ने करी भाग्य भगति
 प्राक् पदेता [वाणाएवा

જાનો ઉત્પન્નથયા ચૌ ન મે
 એક રાત્રૌ એક રાત્રીને વિને
 અજિતસગરયો શ્રી અજિત નાથ
 તીથકર અને મગર ચક્રીની
 પુણ્યયૌ પુણ્યશાળી એવા
 પશ્ય જુઓ જાતિ બતીને
 આગમોત્પાદ મહે રહેવાના આર-
 ભથી તે ઉત્પત્તિ પર્થત
 રૂદ્રે ઇન્દ્રોએ અસુરસુરને અસુર
 દેવો તથા મનુષ્યોએ
 સેવનીય મેવન કરવા ચોગ્ય
 ત્રિલોકિનાથઃ ત્રણ લોકના નાથ
 અર્હન તીથકર એક એક
 જાસીદુ થયા
 મરતનૃપનત મરત ખેનના રાજ-
 ઓને નમસ્કાર કરવા લાયક
 અન્ય બીજા કોઈ ચ અને
 ચક્રી ચક્રવર્તી દ્વિતીય બીજા
 શ્લોક (૬૧) મે

સુન્ય તુલ્ય
 તીર્થાધિપત્ય તીર્થાધિપતિ પણ
 વલમપિ બળપણુ (મર્વ તીર્થકોતુ)
 સદૃશ મરુતુ સર્વ તીર્થાધિપતિ મર્વ
 વિંતુ લોપણ [તીથકરોતુ
 ધીમહિનાથ શ્રી મહીનાથ
 પ્રથમતિ વિન્તા કરે ૩
 સુકૃતૈ સુકૃતોએ કરી
 વિંચિત્ કાઠક આશ્ચર્ય આશ્ચર્યને
 ઉચ્ચ ઉત્તમ એવા
 પૂર્વાદિ પૂર્વપદોરને વિષે
 યસ્ય જને (મધિનાથને)
 જજ્ઞે ઉપન્યુ ઘૃતમપિ મતપણ
 મુલમ મુલમએણુ કેવલ કેવળજ્ઞાન
 ચ વળી અપરાદિ અપરાહણ
 જ્ઞાન જ્ઞાન [કાળને વિષે
 નામેયવીરપ્રમૃતિજિનપત્તે અપિ રૂપમ
 દેવથી વીગભગવાન પ્રમુખ જન
 અમૃત યથુ [પતિને પણ

यत् न (देवगण ज्ञान)

चिरेण धृष्टा काणे ॥ ९१ ॥

श्लोक (६२) भो

श्रुत्वा श्रवणं उगीने

आह्वान आह्वानने स्त्रिय स्त्रीना

ता तेने (स्त्रीने)

अनुसरति अनुसरैठे रस पात्रे

हसकोन्नादपादेन नेपुरे करी अधिक

नाद करता अेवास्त्रीना पगे

अशोक अशोक वृक्ष [उरीने

स्रष्टमात्र स्पर्श करायो अेवो

तिलककुरवकौ तिलक अने कु-

पकनो वृक्ष

चुबनालिंगनाभ्या स्त्रीनायु अनअने

आवि गनथदीपोषपुनेप्राप्तथायठे

पुण्येत् पोषपुने प्राप्त थाय छे

वक्रान्नासाधिकरससुरया कामि

नीना भुभ कभणनापरिभणेउरी

अधिकठेरसन्नाअेवीभट्टिगअे

करी घाटयो अेवो

केसर केसर वृक्ष पोषण थायठे

चेत् अेवणी विकार विषयविका

अपि पणु [उत्पन्न थायठे

ण्याम अे पूर्वोक्त वृक्ष विगे

त्त् तो [अेड्डि अेवने

सत्यकीव सत्यदीनी पेठे

अधिकविषयरति अधिकठेविषयभा

यातु पात्रे [प्रीतिअेने अेवोअेव

किं डेभ नो नडी

भवार्ति मसाग्ना दु अेनो॥९२॥

श्लोक (६३) भो

ससारारण्यमध्ये मभार इप वग

डाने विषे

मधुरमुखकडुप्रातमृत् प्रथम मधु

अने अते कडवा इणनो देनार

कामधूर्त जम इप पूर्त [अेवो

दक्षान् डाढ्या अेवा

मूढान् च भूढो अने वणी

તત્તસુલ્લસમજનૈ તેતુ^૨ વિનિ
 શ્વર એવાલખમાનસુખનાભોગ-
 પ્રાણિન પ્રાણીએને [વાએકગીને
 ત્રિપ્રત્યય ઉતરીને ઠ્ઠવા હુરણુકરીને
 તત્સુખ્ય વિત્ત તેના પુણ્યરૂપ વિત્તને
 પમયતિ પમાડે છે

કુગર્તિ નરક ગતિ પ્રત્યે

બ્રહ્મદક્ષયયા બ્રહ્મદત્તને જેમ તેમ
 તત્ તે પૂર્વ ધ્રાતાઇર (બ્રહ્મદત્તને)

પૂર્વ જન્મનો બાધ જેમ
 ધીર એવો શિવ મોક્ષ પ્રત્યે
 ઝટતિ અટન કરે છે

પુન ત વળી તે કામદેવને
 તપોડક્ષેણ તપ રૂપ અસ્ત્રે કરીન
 મિત્વા ભેદીને ॥ ૧૩ ॥

શ્લોક (૯૪) મો

ગીતામૃતાતિરતિકર્ણપુટ ગીત રૂપ
 અમૃતને વિષે છે અલ્પ ત પ્રીતિ
 જેને એવા છે કર્ણપુટ જેના

ત્રિપૃષ્ઠ પર્યં પાલ્કૈશ્વ ત્રિપૃષ્ઠ ગજને
 કષ્ટ કર્ણને [શર્યાપાયકતેજસ્વ
 ઉવૈતિ પ્રાપ્ત થયો ઘોર ઘોર

સચ્ચક્ષુલુબ્ધકૃતાદ્મુતગીતલુબ્ધ
 છાપુક્રત એવા પારધીએ કરેના

અમૃત ગીતને વિષે વેળાએવે
 એવો અને તે ગાને કરી

વદ્ધ બંધાએવે વિલોક્ય જુઓ
 મૃગ મૃગને મયત્રિજૂલાગમ્ બયેકરી
 ક પાયમાનજેનુ અગટે ॥ ૧૪ ॥

શ્લોક (૯૫) મો

સ્યાત્ દોષ

શુભકામિષકુમારવત્ ક્ષુદ્ધિકનામા
 કુમારની પેઠે

અસ્થિરેષુ અસ્થિર પદાર્થોને વિષ
 સૈર્વાય સ્થર્ધને માટે

ગીતમાપિ ગીત પાલુ
 વૌષકર યોષ કરનારૂ
 કદાચિન્ ક્યારેક

बालोपि पाक्षक पल
 निर्गच्छि निर्वृतिने
 उपैति प्राप्ताय निगम्य मातृजीने
 सम्यग् इडे प्रकारे
 मात्रोन्वितानि माताये कडेया
 कलमन्मथगीतकानि भनोऽऽ काम
 गीतोने ॥ ९५ ॥

श्लोक (६६) भो

नोर्दिदति जलुतो नथी
 उणशीतान्गपि उऽपु शीतादिकने
 न मद् नथी माइ [पलु
 असनअपि भ्रशभपलु उच्च कडेलु
 आविष्करोति प्रगट करे उ
 दु सद्गघान् सुगव हुँने
 ननेत्ति जलुतो नथी
 प्रथयति विन्तार कु उ
 न रसान् रसेने नर्ती
 रूपनिर्मग्नद्यष्टि इपने विपेण उ
 निभञ्ज दृष्टी जनी जेवो पुइप

तनूद्वा ते इप जेऽनु
 ग्फेद्रिये जेकयथु छंद्रीयना व्यापा
 अस्मिन् आ [ग्भाआगकतलोवाधी
 अहितहितमति* अहित अने दि
 क डाल [तनी भतिवागे
 कुमाराग्रनदौ कुमाराग्र नदी
 चपापु स्वर्णकारे य पापुरीनेमोनी
 विवशदृशि परवश दृष्टी थजे छने
 यथा वम
 पचशैलेशदेज्यो पथ शैन द्रीपनी
 (हागा प्रदागा नाभनी देवा
 जेऽनु इप जेऽने) ॥ ९६ ॥

श्लोक (६७) भो

जाम्ता रडे। सत्यरूपम् प्रगट इप
 आलेखविन्स्य थिनितजेवाइपना
 आलोकेऽपि जेवाने विपे पलु
 क्लेशएव क्लेश जेण
 अनिरागान् अत्यत रागधी
 सुज्येष्ठा सुज्येष्ठा श्रीनी

श्रीश्रेणिकक्ष्मापवत् श्रीश्रिलिकराज
स्यात् ङाय [नी पेठे

नण्णश्राति हरणे थाङ् नथी
भ्रातवारीक्षणान् नथि आञ्जवाना
क्विम् शु २ ॥९७॥ [ज्ञेवाथी

श्लोक (६८) मे

स्यात् ङाय गघोपि ग व पल
यत् तत् अपि न्याथी त्याथी पत्
अधिगत आन्थे ज्ञेवो

क्लेशाय स्वेशने माटे
नाशाय नाशने माटे च वणी

तन्चण्णाक्याधियाऽतुर तेतो आला

अथनी पुद्धिञ्जे कगी आतुर

थडा स्वेशने प्राप्त थञ्जेवो

श्रुतिनजगात् शु तभारा काने न

आन्थे

मर्त्रसुवधु सुवधु नाभा मत्री

किं शु पश्य न्नुञ्जे [ते ठे लन्थे

क्लिश्यति स्वेश पाभे छे

पुष्पसौरभधृत पुष्प सारभने

धाग्लु कन्तो ंतो

सर्प सदपोपिसन् अह का युक्त

ज्ञेवो छतो मर्ष

साय साय कागने विपे

चवयुज्जकोशप्रधन अने कभग

डाशना पनेने

अलि प्राप्तेनि लभगे पाभे छे

गगतितृट् गवने विपे अलतछे

तथ्या न्नेने ज्ञेवो ॥९८॥

श्लोक (=६) मे

विमै लीसत्य ज्ञेवा

घातुभि सात वातुञ्जे करी

अग अग एतन् आ

अचटि अनेतु छे प्रागेव पूर्वज

तत्रापि वणी ते अ गने विपे पत्

अहो आश्रये दुर्गध दुर्गनथायछे

प्रतिर्मणापि दुर्गनमटाडवानेमाटे

द्वि निश्चे (दुर्गन निक्षे छे)

वह्नि भास्व इन्दिम आनादि
सुनूपाये करिनि शुद्ध करे ३
प्राक्कर्मत पूर्व कर्मना योग्यशी
कश्चन गार्हिक

दुर्गधेव दुर्गानामा नारीनी पठे
मृगातनूजवन् भृगापुत्र वीरुनी
अतः ऐकारणु भा [पठे
मौरभ्ययत्न सुगधने यत्न
अत्र ऐ पूर्वोक्त आने विषे
क शो करेते

गघद्रव्यचयै गंध इत्यना मभू
निबोध अणु। [होये श्री
शुचिता पवित्रता का शी
नीलिमाभाजने गगिना पात्रने वि

श्लोक (१००) भो

स्पर्शेतिगृध्नु स्पर्शनेविषेअति अल
अतिमलीअपि अत्य तप्यजत्रनेये
याति प्राप्तेयायछे [पत्र प्र
दु ख अत्य त दु भने

प्रयोवमूपइव प्रघोतनाभागजनीपेठे
मन्त्रमयेन (अभय कुमार नामा)
मन्त्रीना लय वडे
वद्व अधिनोअवे। कोवा कयोपुइय
जप्रणयन् अहणु कगी शकने
इम हस्तीने ष्य आ (प्रत्यक्ष
गगतमा प्रसिद्ध अवे। दस्ती)
नचेन् ओ नर्ही
होणुस्पांघवी हाथणीना स्पर्शने
विषे छे अ व युद्धि ननी
स्पर्शितगर्तगतो तृतीयी हाडुला भा-
अमविष्यन् थशेतो [डानेविषेभास

श्लोक (१०१) भो

य न स्पर्शमौरवल्ब स्पर्शेतिद्विय
इति छे छे [इपुअन न
मृदुद्धि मूढ छे युद्धि ननी
अने प्रश्य
निद्धिप्रदेन सिद्धिने इत्ये अवे।
तपसा तपे करीने

।
।
भा
वे।
।
अ
णी
२
॥
रते।
हुवे।
रती
नारा

सुबुमारिकाइव मुकुभाणिकानीपेठे
चितामण, चिताभणीथी

मदलभूतलराज्यदातु' नमभृ' नी
ना राज्यने देनारा अेवा

पाल भुर्भजन स ते
भृणानकान भुक्त्या या।।ने

वृणुते भागेछे ह्युघाते भृप्योऽनो

श्लोक (१००) भो

ी मत्र नि गत्वपटु

निदयत्व निर्दयपटु

किन्धकिन्ध विविधप्रकाशनीः

छयेने विदयना ते गर्व

शौचनात्माहानि पत्रितानो

नाथ तथा आत्मानि दानी

अस्पास्य अ-व-गेपलु

वैरुद्धि च नी वृद्धि

दमाफल दुःखमनना दग

इह आनोकभा अमुत्र परतोकभा

दुग्धवानि दुर्गतिनी प्राप्ति

चौलज्यश्मापवत् यौलुध्रगगनी
तत् ते भाटे [पेठे

व्यमनविरमणे व्यमनना विग्म
किं शु [१।ने विपे

दक्षा दद्या पृश्ये

नयतध्व यत्न नथी करता

जानत अपता छता

अघरूपे आरगा कुवाने निपे

मापततभा पेठे चलतमा भाथानो

दगत्रिपादे दृष्टिभाज जने निप

पथा भागे [रखुछे अेवा सर्पना

दे दे (दक्षा) ॥ १०२ ॥

श्लोक (१०३) भो

रुद्र रोग पथ्य पथ्य

च वगी रमेः ग्मोऽये कगी

गया लोभ बहुतया धरिरीते

ससेवितै मेवन कडेला

छेदुपै गग लोक्षुप अेवा पृश्योऽये

धीरे धीः पृश्योऽये या न

विधिना विधिञ्च करीने सेवन
भवेत् थाय [करेया ग्मे करीने
अपि पा पाठातरे पाठात् ग्मी
बहुतयाग्नेन अत्यत भोजनना
[प्रीतिवागाने

सतोषिणा सतोषी अेवा पुश्ये
योग्यायोग्यतयाऽशितै योभ्याये
इह अहि [अ्य भोजनथी
तथा तेभ मसारमोक्षावपि स सार
अने भेक्षपणु प्राप्त क ायठे

यत् न् कारणु भाटे
नानारसलालस नाना प्रकांना
स ते [रसभा लोलुप अेने
मथुरामगु मथुरा मयु नाभे
भव सभार प्रते [आचार्य
धातवान् अभतो हवे।

यत् न् कारणु भाटे
तीर्ण मभारथी तगी गये।
च वणी सुदढण मुदढणु मुनि
सममूअघै पाप सहीत

सन्मोदनश्लोक भारा लाडुने
युगलु कगी पठवनागा १०३॥

श्लोक (१०४) भे।

किं शु जेय अुवता योअ्य
रसनेद्रियेण रसना अद्रिये कगीने
स ते पुश्य महान भेदा पुश्य
य न् सत्वरक्षाहचि अवरक्षलभा
यद्वत् नवीगीते [उश्यीनेनेअेने।
धमरचि वभश्यीनाभा साधुतेषे
कुतुवक कडवा तु अडाने असौ अ्य
पकाअवत् पाडेकी कगीनी फेडे
भक्षयेन् भक्षल कर्षु किंशु वणी
विश्वहिताय विश्वना हित भाटे
न उदरगत न् अभा गेवा
सिंधु मभुद्र दधौ मारणु कग्ते।
काहन वडवानगने [हवे।
सारमाहिसुरा समुद्रमथनकरती
वप्यते सार अदुल करनाग

देवनाअेने यथा

तत्रागु ते नवद्वी नरिष विपने नदी
किं शु नौलकठ भद्रादेव
पपौ पान करता हवा ॥१०८॥

श्लोक (१०५) भो

सप्तापि सात जेवा पल
व्यसनानि व्यभने।
पापसदनानि पापनाथ एतानि जे
व यानि वर्जवा योग्य
यन् न कंगल माटे
सत्कर्मापि भारा कर्मने करनारे
न नथी [होय तो पल
शस्यते वभएातो व्यसन दु ष
अत्यामेवया अति सेवनाजे
म्यात् होय यथा नम
स्नेहोपि स्नेहपएा अर्हति अरिह त
भगवानने विपे पल
गौतमस्य गौतमने
गणना पूर्वनी गणना
अकाले च अकावने विपे वणी

कोशागुरो श्रुतिब्रह्मने
म्यानि व्यगन ३५
पापभाजिते पारा भाये अत्यत
हि निश्चे [भावना कनेना
कने सुवर्णने विपे
अरिष्ट अष्टि थाय ठे
फले क्षणेने विपे अनार्त्तने इतु वि-
नाना सभयभा उत्पन्न थजेवा

श्लोक (१०६) ठो

गुतेन घुते करीने
अर्थ धन अथवा शास्त्रना अर्थ
यश यश कुलजम कुनाया
कला भोतेरणा सौंदर्य सुदरपटु
तेज तेज सुदत्त सुमित्र
साधूवामन गुड पर्युपांति
धर्मचित्तन दान शीनादि वर्भयिता
गुणा गुणो नश्यति नाश पाभेठे
सतःअपि विद्यमान जेवा पल
हि निश्चे यद्वन् नम

पाहुमुतेषु पाय पाडोने विषे
 तस्युतसुधीषु ते घृत थडी अष्ट
 थध डे पुद्धि जेनी जेवा
 आन्वित्यभावजिते आन्वित्यनी काती
 विश्वे विश्वने विषे [थी गदितजेवा
 कित्तममा शु अथका डगी
 स्फुट प्रगटपणे

घटपटस्तभादि घट, पट, तलादिक
 वा लक्ष्यते अथवा लक्ष्य थाय डे
 श्लोक (१०७) मे।

गूत घूतने न नथी किं शा भाटे
 तत्त त्याग क ता किं शा भाटे
 दहत पाणोडे स्वदेह पोतानादेहने
 छाग अजने च अने
 मूरयसि भूत्रापोडे किं शा भाटे
 वदने भुषने विषे स्वकीये पोताना
 तन ते भाटे तादृशी तेवी
 प्रियतमा पोतानी श्री दमयती
 सहित गहीत

नह अपि नथ राग पणु
 जानीत तमेअथो रोडव दग्निद्रीनी
 राज्यसुप्तात् गज्ज सुअथी [पेठे
 निरस्त अष्ट थयो ११ने॥१०७॥

श्लोक (१०८) मे।

मासाशनात् भाभ भावा थरी
 न नरकाय नड न होय जेम
 तत ते भाटे [पनतुग नथी
 स त्वे तेदेव तहोडुप ते भासना
 अशनमा लोडुप जेवा
 हरिन्पु दग्नि नामना रागने
 कृतवान् करते। हवे।
 सरोप शेष युत्त जेवा किं शु
 पाकपेशलतराशनदत्ततृष्णे पाडे क-
 गीने अत्यत मनोदुर जेवु डे
 अशन जेनु जेवा पदार्थने
 विषे दीधी डे तृष्णा जेवु जेवा
 किंपाकभोजिनि विष प्रक्षना इणु
 लोशन क नाग्ने विषे

मृतेरपि भग्युनो पल
सशयोमि म देह उ ॥१०८॥

श्लोक (१०८) भो

स्नेह स्नेह दयापि दया पल
इदि हृदयेने विषे का शी
आमिपलेलुपाना आभिपने विषे

दोषुप जेवा प्राणुथिना

किं शु चिह्णापि चिह्णला पल
पविमासदलानि पति श्रेणिक रा

जना भासना कडकाने

नैच्छत् न र्छती हनी

नात्रातिकिं शु नथी भाती

निजहुदुमपि पोताना कुट्टु जने

द्विजिन्ही सपिण्णी [पल

व्यान स्थानने स्व पोतानु

अन्यन्अपि भीज स्थानने पल

किं शु दहतिश्ह अर्ही पाणे उ

न जग्नि नथी अग्नि ॥ १०८ ॥

श्लोक (११०) भो.

न नथी अकृत्यत्यनित् अकृत्यअने
अल पूरी गीते [कृत्यने जलुनागे
मधुपानमत भवु पानथी भदो
न्मत थयेतो

मूताभिभूतइव भूत प्रेनादिडे पन

भव पभाडेयो होय नर्ही शु ?

शुन्यमनोवचोग शुन्यउ मन वयन

किं शु [अनेकायाकनेनीअनेओछतो

देवकीपरिणये देवकीनापरिलुयनेविने

मदपारवश्यात् भदनापरवशपलु॥थी

नआश्रेपि न आदिगलु कर्था

जोवयशशा क शनीस्त्रीशुवयशाअ

अपि पलु अपिमुक्तर्षि अति

मुक्ता नामना इधीने ॥११०॥

श्लोक (१११) भो.

मधु भधने, दाइने मधुरवचोभि

भवुरे जेवा वयनोअे कगी

प्रेयसीप्रेरित प्रियाअे प्रेयो जेवे।

य न पुश्प पिनाति पीअे उ

નિજકુલોચાચાર્ચિતા પોતાના કુ-

ળના હયા આચારની ચિંતાને

વિમુચ્ય મુદ્દીને

ઘરચિવત્ વર રૂચિની પેઠે

દ્વાપિ આવોકને વિષે પણ

પ્રેક્ષતે ભુએ ઠે દુર્ગતિ દુર્ગતિને

મ તે પુરૂષ ક્ષત્ર અને ધ્યાથી

તનુદ્વતા શરીરની દ્રઢતા

સ્યાત્ દોષ મોગિમુક્તાગ્યમોગૈ સર્પે

મેટિલા ઘૃતથી ॥ ૧૧૧ ॥

શ્લોક (૧૧૨) મો.

વેશ્યા વેશ્યા

નિશ્ચલ્લર આખા વિશ્વની સ્ત્રીઠે

અત્ર આ સમારને વિષે

તત્ તે કારણ માટે અહો આશ્ચર્યે

પાનીયશાલાજલે પાણીની પરખના

ચદ્વત્ જમ [જળને વિષે

વાદવિકાશને કંદોઈના ભોજન

ચ વળી [ચહુને વિષે

શુચિતા પવિત્રતા કા શી

પ્રાયશ પ્રાયે બહુ પ્રકારે કરી

તાન્દ્રશી તેવીજ [વેશ્યા પણ

તસ્માત્ તે કારણ માટે સા તે

કૃતપુણ્યવત્ કૃત પુણ્ય નામા

શેઠની પેઠે

કૃતકમુચ્છોકોદયા પહેલા કયાઠે

મોઠ એટલે હર્ષ આણદ જણે

અને પછી કયો છે શોકનો

ઉચ જણે એની વેશ્યા

કિં પ્રિયા શુ મનો વાર્ઠીત વાય

પૂર્ણ પૂર્ણ [ના નજ થાય

જલ અલ્પ ત વિશદા નિર્મળ

સ્વભાવકલુપા સ્વભાવથીજ મેલી

દોષાપિ ગત્રી પણ નેદૌ નહીં ચ દ્ર

કૃશે ક્ષીણ થયે છે [છે

શ્લોક (૧૧૩) મો

ક શા માટે લઘુનિ હયકા એવા

ગણિકાના વેશ્યાએના

इदि हृद्यने विषे अनेके अनेक
 गमाक्षा गोपना नवा छिद्रे
 दधति धारणु करे छे यत् न कारण
 अनुबेल प्रति समय [भाटे
 ता ते (वेश्याओ) रस रसाने
 नव्यनय नवीन नवीन अेवा
 तत् ते भाटे अजनि थये।
 इतवृत्त हरण करीछे वृत्ति ननी
 कूलवालोलपि कुणवाण नामना
 तपरनी पण
 ताभि तेमणु (ते वेश्याओअे)
 गलति गणेछे हिमगिरि देभाय-
 वा नम [णगिरि हीमभय छे ते
 मानुमाभि सूर्यनाडिरणुअे करी
 इढामि दृढ अेनी ॥११३॥

श्लोक (११४) भो

व्याध पारनि अन्वहिताय अन्वयना
 सत्य अे वाततो सत्ये [हित भाटे
 असकृत् वर वार

निश्चस्तजतून भृगादि तुओनेभाटे
 तुदन् दुष्प देतो अेनो न नथी
 स्वस्मिन् अपि पोताने विषे पण
 तुष्टये तुष्टिने भाटे
 न्युतशरकोडादित पोताना हा-
 थथी छोडेवा अेवा पाणु। ते
 अत अ तने [शुकरादिकने लाग्या
 व्रजन् प्राप्त थये अेवो।
 मृत्यौ भरणुथयेछते दुर्गाति दुर्गतिते
 आप्तान् पाभतो हवो च वणी
 मृगया शीकार करेनो।
 लोकद्वयातौ अ ने लोकमा दुष्पने
 तत ते भाटे, ते थडी [अर्थे
 गागेयन शी'भ पीताभदे स ते
 शातनुक्षितिपति शातनु गजने
 तस्या ते (मृगया) थडी निषिद्ध
 तत ते (हिंसा) थडी [निषेध कर्था
 श्लोक (११५) भो
 पापद्वौ हिंसा इप ऋद्धिने विषे

तनुमन् शगीरारी
 वधोञ्जितघृणं प्राणीना वने विषे
 त्याग करी ठे दया नये अवे।
 पुत्रेपि पुत्रने विषेपण दुष्टाशयं दुष्ट
 चह तीक्ष्णु [ठे अत करण ननु
 साहवपात्रमपि भाडव वन आ
 णवा भुङ्क्वा अग्नि थडी पण
 मुघा विनापशान क्व कया कया
 न हन्यात् न ह्युतो हने। [प्राणीनि
 जड नड किं शु वाणेन आये
 जरामुतो नरा पुत्र [करीने
 वनगतं वनेने विषे गयेवे।
 निव्याधनो न भारतो हवे।
 वाधन पोताना साध कृष्णने
 प्राप पाभतोहवे। उच्चै अत्य तपये
 मुनिघातपातकभर मुनि धातना
 किं शु न नथी [पातक भारने
 अजगजागज अज राजने। पुत्र
 दशन्थ गज ॥ ११५ ॥

श्लोक (११६) भो

चौर चोर दु स दुष्ने
 वपैति पात्रे ठे
 नारकसम नारडी समान
 सत्योपि शैर्यं कर्म रहित अवे।
 साये। पुश्य पण
 तत्सन्निधे तेना सहवास थडी
 शुष्के मुकु प्रज्ज्वालिते सणगे धते
 हि सार्द्रमपि लीवु काष्ट पण
 किंनोबन्दिनादहते शु अग्नि वडे
 नथी अणतु ना अणेठेन
 सपोहृटन अधना लुटवाभा
 सज्ज सञ्च भूत थया
 दग्ध चरटप्रामे आणेया छे चोर
 नभा अवे। गामभा
 अग्निप्रज्जामध्योत्तचित्तिभवेतेयोशेनी
 मध्ये अग्निथी तपीने प्रज्ज लोक
 पण अणी गया ते साठ हुन्नर
 योशेनी उत्पति डेटयाक संव

मममगरजै, भगर राभना पुत्र
 पशुे सर्वनी सायेभ थध
 किंकि शुशु नलेभे (७५) न पाभे
 तथा ते प्रकारे ॥ ११६ ॥

श्लोक (११७) भे।

चौर्यै चौर्यै स्तेन पोताना च अने
 वणकेन च अने पोतानी अती-
 दृत्त कर्तुं [वाणा सभधीये
 मूढा हे भूढजनो दुरत दुरत
 भवे भवने विषे राज्ञा राभये
 महिम्शालकोपि चोरी करनारे।
 महिक नामनो पोतानो शावक
 न हत* न भार्ये।

किं मूलनेवेन शु भुगदेवे स ते
 किं शु चैत वणी आ
 विजगप्रियोपि त्रपा जगतने वा
 मन्न कामदेव [ह्ये। येने।
 तद्वितचौर्योद्यत तेना चितने चो।
 रवाभा Cद्युक्त येने।

शप शापने प्राप पाभतो ह्ये।
 न किं शु नर्दी

प्रजापतिगिरा ब्रह्मानी वाष्पुथी
 दाहच अने दाहने
 रौद्राग्निना (श कग्ना त्रीभ लोच
 नभाथी नीकणेन अग्नि वडे)

श्लोक (११८) भे।

पुण्यापुण्यचयेन पुण्य तथा अपु
 बुद्धि बुद्धि [पुयना भभुडे कगी
 अमला निर्भण म्यान् होय
 कम्मलाऽपि पापीष्ट पशु
 अगिता सर्व प्राष्पुथियोनी
 वातेन वायुये कगी इव नभ
 युगधरी युगधरी सदमता सारा
 अने नरता वायुये कगी
 मुक्ताफल मुक्ता इधनी
 अगारभा अगारनी कातीने
 लपेश रावा।

नरकुवरप्रियतमा न नकुपरनी प्रीया।

નામ્નોપરમા ઉપર આ નામે હતી
રતા આસક્ત એની [તેને
અત્યાશ્રીત ત્યાગ કરતો હોયો

અરતા વ વળી આસક્ત નહીં
રામવનિતા રામની સ્ત્રી [એવી
સીતા સીતાને જહાર હરખ કરતો
આશુરત શીધ્રલાની પેઠે [હોયો

શ્લોક (૨૧૯) મો

મૂઠ* મૂઠ પુશ્પ પરસ્થિય પરસ્થીન
અપેત્ય પ્રાપ્ત થઇને કુવાચ્ય દુર્ધશ
વધ રોધનાદિ ઘાત તાડન

અર્ધકાર્તિ અર્ધદીર્ઘિ મૃતિ મગ્ધ
દુર્ગતિ દુર્ગતિ દુ સ્વપાત્ર દુ અનુ
સ્યાત્ હોય [પાત્ર

બ્રહ્મરાત્રચુલનીરતરીવંત શ્રહારાત્ર

નીચુલણીનામેસ્ત્રીનેવિષેઆસક્ત
એના દીર્ધગત્રને પેઠે થાય છે

કિં શુ હૃદમક્ષયાદિત્ર કળાના ક્ષય
વિષો અદ્રમાને [થ'ગમ દુ ખ

ગુરુતલ્પગસ્ય શ્રદ્ધાપતિની સ્ત્રી
સાથે વ્યવિચારને કરતા એવા

શ્લોક (૧૨૦) મો

સુભ્રમજમદમિજપ્રતિમપુત્રમાષપજે
સુભ્રમ રાત્ર અને જમ. મિ પુન
પરશુરામ તેના રા ખા પુત્ર
૩૫ ગ્રાડના ધસાવા થ'ગી

ઉત્પત્ત વએનો એનો

કપાયદવપારને કથાય ૩૫ દાવા
શિને વિષે

વિપયવાલયયાપિતે વિધય૩૫ વટા-
ળીયા વાયુએ કરી પ્રદીપ્ત એનો

મહદ્રુગવન મોટા ગુણ૩૫ વન
દહતિ બાળે છે જહદ્ અરેરે

પુણ્યક્લ્પદ્રુમ પુણ્ય૩૫ કલ્પદ્રુમ
તત અસ્તિ તે ત્યા રહે છે [જ છે તે

યદિ જો દૈવત ભાગ્ય વહી
શમવનાઘન શમ ૩૫ મેધ

વર્ષતિ વગેરે છે ॥ ૧૨૦ ॥

श्लोक (१०१) भो

जीवा ज्ञेया कषायविवशा कषा
 यथी विवश ज्ञेवा
 नविचारयति विचार करता नयी
 चाणाक्यवन् आलाप्यनी पेठे
 निमपि कर्षि पत्न कृत्यम्भकृत्यम्
 अत्र अहिं [कृत्यने अपकृत्यने
 कल्पातवातविततिभुभित्तम्य क'पा
 तकाशनेो जे पवन तेनेो जे वि
 स्ता० तेषु करी क्षुब्धिन ज्ञेवा
 पूणरोदोऽतरस्य पूर्ण छे पृथ्वीया
 काशनेो अतर जेने विषे ज्ञेवा
 जलधे समुद्रने ननु निश्च्ये
 कोविवेक शु विवेक होय :

श्लोक (१२२) भो

मिष्टान्न मिष्टान्न भोजनने
 मुक्त्व नम हृद आलुद करनार
 पिव थी जलमपि नगने पलु
 तान् ते पड् रसान् च रसेने

मा च नदी वणी रुद्धि शैक
 कायहेरु काय केशने
 त्यज त्याग कु अग अगने
 मिमलय निर्भण कर
 सुफर इती गीते थाय
 ब्रूवुभर्षिणा दूरगदु उपिजे
 उक्त उदेयो मोक्षोपाय भोभनेो
 अस्ति ३ कोप होने [उपाय
 जय ज्ञत मज अज
 शिपज भोक्षथी थजेना ज्ञेवा
 शर्म सुभने साधो हे साधु
 निमोष जल द्राक्षेष्टु द्राक्षा, धमुरम
 क्षीरखड दुध भाड प्रभृति प्रभुष
 रसमलात् रस पगथी
 सन्निपातेऽपि मनीपात थयो होय
 अदृष्ट अदृष्ट ॥ १२२ ॥

श्लोक (१०३) भो.

यदि ज्ञे शिवगति भोक्ष गति
 इष्टा धग्धन सा ते

आयनेतारिवन् भेतार्य भुनीनीपठे
 सन्तय तो अत रूप गेपने
 उपसर्गोपि उपमर्गभा पा।
 इमिमा मृच्छीत दाय तो
 दुर्गति दुर्भति चेन् अ
 करडकुरडवा करड कुडनी पेठे
 तक्रोष ते क्रोषो उषे ह्यी गीने
 त्रिधेय कर्त्वे। मुक्तकनफद्रो क-

ह्य वक्ष्यते अने धनुनना मधि
 य मत्त ह के मनभा मानेने।
 मजस्व भैव [दाय तेने

श्लोक (१२४) भो

मानी अभिभानी

तप श्रुतशमप्रतधर्महीन तप, शा

आध्ययन, सभता प्रत अने
 स्यान् थायते [धर्म ते यदी हीन
 नदिगेणइव नदिगेण भुनी लभ
 पण्यवधूपदस्ते वेग्याये [थया तेम
 करेना उपदान्यने विरे

किं तारक, शु तारकासुर दैत्य
 कमलभूवरदुद्धरोऽपि प्रक्षाना वर
 दान यदी दुर्पर अयो पा।
 नञ्कारि न कयो गमुगिगुना शिव
 पृथ कार्त्तिक स्वामी तेभ्ये
 हतसर्वगर्भ ह्यो छे सर्व गर्व
 नने। अयो ॥ १२४ ॥

श्लोक (१२५) भो

स्वस्य पाताना अपरस्य परना
 च वणी बलानि शक्यादिकने
 अविचित्यमान नथितनकरतोऽने।
 शत्राऽभ्यामित्र साधर्म सुदेदनी
 पाये गयेना
 चमरेद्रवर अयो यभरेदनी पेठे
 आपदे आपदने भारे स्यात् दाय
 शुक् शुक्नु (तागतु)
 कदाचिन् क्यारेक इह अदि
 चततनुते विस्तारे छे अ। परतु
 प्रकाशलेन लेन मात्र प्रकाशने

सत तेथीं म्यगयति दामि शडे उ
इडुमह यद्रमाना तेजने
महत् किं भोटा येवायु

श्लोक (१२६) भो.

माया माया दुगतये दुर्गति भाटे
परत्र परनोक्तने विपे विपदे विप
च तथा अस्मिन् आ [त्तिने भाटे
भवे भवने विपे समवेत् सभवे
श्री वीरेण श्री वीर भगवाने
सुर अपि देव पण कैतवमया क

पटथी थयेनो सभा

कुञ्जीहतो दुष्ण करी नाप्ये

मुष्टिना मुष्टीये करी

किं शु कर्णस्य करण राजनी

ननिष्फला निष्कण न थर्ध

युधि युद्ध कला कणा

विप्रच्छलात्ता प्रहसणोवेश लेधने

छग करवाथी लीधेदी

अमवत् थध किं शु

श्रीश लक्ष्मीपति के विधुने

१ जगाम नपाभतादवा घामनतनु'

वामनरूप धारण कर्नागयेवा

देव्य दीनपणाने, विस्तावृत्तीने

यले' अजीराजना घघन अनेने

श्लोक (१२७) भो

सवे भर्व, याग अपि पाण एते ये

कषाया कषाये सद्गुणवत्कृत

किंतु तोपणु [समान अणवाणा

सीधैव तीत्र येनी माया माया

जित्वा ज्जतीने या न

आगाढमूर्ति आपाढभूति मुनीने

नटमिव नटनी पेडे

नटयामास नयावती हनी

गौरी पार्वती (पोतानी आगण)

इवहृद्रम् इन्द्रनेत्रेभ नयावती हती

स्त्रीत्व श्रीपणु करवाने [तिम

सौर्लिंगमावान् श्रीर्यागना भाव

इय जणे

[थडी

નૃપુ પુરુષોને વિને ન ના
 નૃદૌ દેતી હવી મહિમુરયેપુ મહી
 નાથ તીર્થકર પ્રમુખને વિને
 યા જે કિં શુ સત્ય સત્યવાન
 દુર્દાતૈદૈત્ય દુર્દાત નામે દૈત્યને
 ક્ષપટમુરમણીરૂપ ક્ષપટે કરી રમ-
 ણીય સ્ત્રીનુ ૩૫ લેના
 વિષ્ણુ વિષ્ણુ જઘાન માગતા હવા
શ્લોક (૧૨૮) મો

લેખી લેખી પ્રાણી વૃષ્યતિ વૃષ્ણિ
 નો નથી [પામે છે
 ઘટ્ટે અપિ ઘણા એવા પણ
 ઘટ્ટે વનેકરી રૂઝઝન ઈરૂઝકરો
 નમસ્વ નવા 'નની
 નવાદપિ નવા એવા દ્રવ્ય આવ
 આય આધ [વાથી
 પિતૃક્લિપ્તાનુગપદ પોતાના પિ
 તાએ આપેલા એવા પોતાના
 કિંવા શુ [નાના ભાઈએના પદને

આપમિ ઋષભ દેવજીના પુત્ર
 ભરત ચક્રવર્તી
 નાચ્છિદન નહીં છીનવી લેતો હવે
 અશ્રાત નિરતર સરિતા નદિઓના
 ગતૈઃ શેકડાઓએ કરી અપિમૃત
 કિંવા શુ [પુરાયો છતો પણ
 અવુધિ* સમુદ્ર પૂર્યતે પુરાય છે
 કિંવા શુ શામ્યતિ શાત થાય છે
 વાષ્ટકોટિભિ અપિ કોટો કાષ્ટોએ
 કરીને પણ
 જ્વાલાકરાલ જ્વાળાએ વિકરાળ
 અનલ અગ્નિ [એવે

શ્લોક (૧૨૯) મો

ચિત્તાગ્ન્યા ચિત્તરૂપ અવગીને
 અનાના જનોની [વિને
 કપિલસમધિયા કપિવ પ્રાહણ
 સમાન શુદ્ધિવાળા
 વિત્તલેશાત્મમૂલ પ્રાપ્ત છે વિત્તના
 લેશરૂપ મુળ જ્ઞના એવે

प्रत्याशावारिसिद्ध आशा अने
 प्रत्याशा ते इप न नण तेणे
 करी शींयायेवो येवो
 घनिविघघनप्रार्थनाभोगप्रलु
 अनेक ननवाननी विविध प्र
 कारनी प्रार्थनानो न विस्तार
 तेणे करी मनोहर
 भूपेंद्रत्वादिसपमतिवसुमतति
 मोटा मोटा गजदिकनी न
 अपत्ति तेने विघे भति इप

ठे कुसुमनो विस्तार नभा
 भोगचिंताफलधि भोगनी न
 यिंता ते इप न इण तेनी ठे
 स पति नेने विघे येवो
 लोभ वृत्त्या लोभइप, स तोपइप,
 श्रय्या नदीये जरी
 व्रततु ता॥४॥ अये
 कलितरु भय कर वृक्ष
 वसु अपि शेषनाग्ने पायु
 आर्त्तिहेतु पीठानु कारणा

॥ श्री कस्तूरी प्रकरणं ॥

॥ श्लोक १ ॥

कस्तुरीप्रकर कस्तुरीनासमुद्रमरुधो
 कृपाकमलङ्गहृद्ये द्या इपी
 उभयनोयनीना गाव उपा
 पट्पद्मवात भभग्नासमुद्रसभ्यो
 मातमरोजसुदररसे भुभइपी कभ
 णना मुद्र रस प्रत्ये
 गृह्ण तग्दार सरभु स्मरध्वमने
 कामदेवने नाश कग्वाभा
 कल्याणद्रुमसेचने कल्याण इप
 वृक्षने भीयवाभा
 घनचयो वरसाधना समुद्र सभ्यो
 लावण्यवहृयकुर लावण्य इपी
 वेलडीना अ कुग सरभ्यो
 केशाना देरोनो निचय समुद्र
 पुनातु पवित्र केश मुक्ता शुवनने

श्रीनाभिसूनेर्लसन् नाभी राजना
 दीजरा ऋषभदेव उने उन-
 सायमान यतो

॥ श्लोक २ ॥

वाग्देवोऽरवित्तमित्तपवय सग्देव-
 तीना वरदान इपी ननथी
 उभेर जेवा
 कारण्यपण्याआपणप्राविण्यप्रसिता
 द्याइपी द्रव्यनी दुकानभा प्री-
 प्रमत्ति आनदभा [एताने पाभेया
 पद्व लीन थयेना ते ते ज्येवा
 सन्तु थाज्यो सन्तु सज्जानो
 मयि भा । विषे आमोद सुगन-
 सरसीरुहाम् कभणोना इव जभ
 मन्पुः वायराणा समुद्र वडे
 प्रथाम् विस्तारने प्राप्यते पमापडे

वाचा वालीथिनो
 विश्वसमासु सभये जगतमा
 ये न सन्तानो वडे जहमुगाम्
 अपि पशु [नड भापुमोनी
 उहमदि आनदवाणा गुण गु।

॥ श्लोक ३ ॥

अमृतम् अमृत अश्विसुता लक्ष्मी
 दशो द्रष्टिमा मताम् सन्तानोना
 वसति वसे ठे चेतसि यित्तमा
 निश्चय निश्चय एष अवे।

न अभासे त्रिभुवता पण्डित
 पशु (देवपापु)

पुरुपात्तमता पुत्रिमा उत्तमपशु
 यन् देभके [' श्रीकृष्णपापु '
 त्तिगतिम् स्थितिने उपैति पाभे ठे
 नरे भापुस तन् ते

उरीहते नीकार करवाथी

॥ श्लोक ४ ॥

सौरन्यान सुगवीथी इव नभ

सूनमपृष्प ओदनम भात इव नभ
 द्यादप्रमादार - नादिष्ट प।।वी
 इह अर्ही स्निग्धत्वान् यिकाशवी
 इव नभ गोरसम् दूध, दही, धी
 पिशुयुवा लुवान डायन [विगेरे
 मोत्तठन्तान् मधुः कठ थदी

इव नभ वाजिराजिः धोडानी
 जवाइ इव वेग थदी नभ [श्रेणी
 औषरस औषरी रन

दुर्व्याधिरोगान् इव भराप गेगने
 श्वाघाम प्रशमाने [निकवाथीनेग
 ऐति पाभे ठे जन भापुम

जनेषु भापुमोभा नितराम् अत्यत
 पुण्यप्रभात पुण्यना प्रभावनी
 उच्यन् उदयथी

॥ श्लोक ५ ॥

तायै इव पापुी वडे नभ
 पयोमुचाम् वग्सादना
 भवति वाय ठे यन् ते

नरिन्द्रनीरम भूपूर्वा जलवाणु
 सर भरोवर पादै एत्र किरणोथी
 नभोमणे, सूर्यना [जभ
 भवति थाय छे लोक जगत्
 सदा हुमेश आलोकवान् प्रकाश-
 तैलै एव तेनवडे भवेत् थाय [वाणो
 अभङ्गुत्तर अथ दित
 ज्योतिर्माणो दीपक सद्यन धरप्रत्ये
 पुण्ये एव पुण्यो वडे भवेत् थाय
 अभङ्ग पूर्वा विमन वैभवथी
 भाजिष्णुशोभावाणो आत्मा आत्मा
 अत्र आ जगतमा तत् ते

॥ श्लोक ६ ॥

न नहि बहुधर्मनिर्मितिक्रमठे ध-
 ण्णा धर्मनी करवाने भन्मुत्
 मनुजनमनि भन्प्य जन्ममा
 वै न भाणुसोअे सुकृतम पुण्य
 वृत्तम् कर्तुं गृहम धर प्रत्ये
 उपेयुपि प्राप्त थयेने।

तै ते भाणुसोअे अघनै निर्नन
 स्थितम् गृहेवायु [अेवा
 त्रिदशशास्त्रिनिटोनुप्रक्ष (०६५
 वाहितदायिनि धग्ग्ित [वृक्ष)
 वस्तु आपना

॥ श्लोक ७ ॥

भोअे भावाना पदार्थमा
 निर्जरराज धन्द्रवडे भोज्य भावा
 मधुरे भीडा अेवा [थोअ्य
 हालाहल, अे अक्षेपि नाप्यु छे
 ते ते भाणुसोअे दुग्घे दुग्घा
 स्निग्धरसे स्निग्ध रग्घवाणा
 रसेन स्वाग्नी धग्घाथी
 निदधे नाप्यु तै ते भाणुसोअे
 आलनालम हुरतावनु
 जलम पाण्णी क्षिप्ता नापी
 उच्चै छाअे प्रकारे शिशिरे हटा
 चदनरसे अदनना रग्घा [अेना
 तै ते भाणुसोअे

આત્મગુણા કૌવચ્યતુ ક્ષય
 જઈ જડ માણસોએ ચે જ
 ધર્મે મરિને વિષે [માણસોએ
 અનવધાનતા પ્રમાદ પ્રવિદધે કર્યો
 સ્વગમવગપ્રદ સ્વર્ગ તથા મોક્ષ
 ને આપના

॥ શ્લોક ૮ ॥

માલટ્ટમ્ વૃક્ષને (કપવૃક્ષને)
 સ્વગસદા દેવોના છિન્નત્તિ કાપે છે
 મમિધે લાકડાંમાટે ચૂર્ણાય ચુના
 ચિંતામણિમ રત્નને [માટે
 વહૌ અગ્નિમા પ્રક્ષિપતિ નાખે છે
 ક્ષિણોતિ નાશ કરે છે
 તરણીમ્ દેહીને એકસ્ય એકએવા
 ગર્વો કૃતે ખુટા માટે
 દત્તે આપે છે દેવગર્વીમ કામધેતુને
 સ તે માણસ
 ગર્દભવધૂમાહાય ગધેદી લેવા માટે
 ગર્દાગૃહમ્ નિન્દાતુ સ્થાન

ય જ માણસ
 મસારમુત્તાય મસાગ્ના મુખ માટે
 સૂત્રિતાગિવમ્ મોક્ષને આપનાર
 ધર્મમ્ મરિને પુમાન પુરુષ
 ડગ્ગતિ તને છે

॥ શ્લોક ૯ ॥

મૂયાસ ધણા પ્રમદાકટ્ટાશ્રવિશિસ્ટૈ
 જુવાન સ્ત્રીયોના કટાક્ષ રૂપી
 વિદ્વા વિવાયેના [બાણો વટે
 સ્મરાસક્તિન કામમા આરાધ્ય
 સન્તિ છે પ્લે કેટલાક સહસ્રશ
 શ્રિતવના ધનવાળા [હૃદયે
 સક્ષોભલોભાકુલા લોભ સહિત
 લોભ પામેના
 ઇતદાનમનિદાનમ એ મેનુ આપતુ
 અત્ર આ લોકમા [કારણ
 સુદૃતમ્ ધર્મને મત્સ્યા માનીને
 સૂજન્તિ કરે છે ત્રિયા ત્રણ પ્રકારે
 ચે જ માણસો અત્યર્થમ્ અતિશય

पुरुषार्थम् पुत्रपार्थने
अविशम् निगन्तर ते, के ते डाध
अनस्पेतरा विरजात्

॥ श्लोक १० ॥

मणि इव भण्डी लभ
रज पुष्पे धृशना ढगनाभा
कुज गुभाभा वनेचर वनेय
गह्वर क्षय कर [प्राग्गीथी
पुरमइव नगरनी पेडे तस्च्छाया
अनच्छा धाटी [आडोनी ग्राया
मरौदन भउ देशभा लेभ
निस्तरौ आड विनाना
जडिम गटता इपी कुसुम पुष्पोना
आरामे भगीथा उभ ग्रामे गाभ
सभाइव सभा लेभ [उभा
वचस्विनाम् पण्डितोनी कथमपि
भये मनाग्भा [भडा दु भे
हेशावेशे दु भना आवेश उभ
मति शुद्धि गुचि पवित्र

आप्यत प्राप्त थाय ठे

॥ श्लोक ११ ॥

दानायम् दानविगेडे सुकृतम् पुण्य
कपायविजय उपायोनी छत
पूजाम पुञ्जने पित्रो मातापितानी
गुरा गुञ्नी देवानाम देवोनी
विनयम् विनयने नयम् न्यायने
पिगुनता युगक्षीयोने।
त्याग तशतु सताम् गन्तानोना
सगतम् भोषतने
इदगुद्धिम मननी शुद्धि
व्यसनशक्ति व्यगनोनी क्षति
इन्द्रियम् इंद्रियोनु दमन
अहिमा दया आदिधर्मान् विगेडे
गुणान भाग गुणो। [र्भने
वैराग्यम् वैराग्यने विदग्धताम् य
कुरु धारण क [तुशने
चेन् ले मोक्षम् भोगनवाने
विमुक्तिम् भोषना सुषने

મન મન ઠે

॥ શ્લોક ૧૨ ॥

સ્વાતિમ્ દીર્ઘિને પુષ્ટિ પોષે ઠે
 કૌમુદીમ્ આદનીને ઇવ જેમ
 શશી ચ દ્રમા સૂતે પેદા કરે છે
 પૂતાત્મતામ્ પવિત્ર આત્મા પલાને
 ડ્યોતમ્ ઉદ્યાતને ગુતિમાન્ સૂર્ય
 ઇવ જેમ અવતિ રક્ષણુ કરે ઠે
 મુલમ્ સુખને તોયમ જતને
 તદિન્વાન્ મેધ ઇવ જેમ
 ચાતુર્યમ્ ચતુરાધને ચિનોતિ એ-
 ચૈવનવયઃ જુવાની [કઠી કરે છે
 સૌભાગ્ય મૌષ્ણાચ્ચની
 શોમાઈવ શોભાને જેમ
 શ્વેત્ર ક્ષેત્રમા વીનમ્ ઇવ બીજની
 અનષે પવિત્ર [પેઠે
 વિનિહિતમ્ આપેણુ પાત્રે સુખા
 ધનમ્ ધન [તને વિષે
 ધીષ્ણૈઃ શુદ્ધિ રૂપ ધનવાળા

॥ શ્લોક ૧૩ ॥

યે જે માણસો શાન્તમ શીતને
 પરિશીલયન્તિ પાનન કરે ઠે
 લલિતમ્ મનોહર તે તે માણસો
 મન્તિ ઠે મૂયસ્તરા ધણાઓ
 તપ્યન્તે તપે ઠે નનુ નિશ્ચય
 યે જે માણસો મુદુસ્તર આકર
 તપ તપને તે તે માણસો
 સન્તિ ઠે આમ્શ ધણાઓ
 ત તેઓ સન્તિ ઠે પ્રચુરા ધણાઓ
 માસુગ્તરમ્ દેદીપ્યમાન
 યે જે માણસો માગમ્ ભાવને
 આપિષ્ણતે વારણ કરે ઠે
 યે જે માણસો દાનમ્ દાનને
 વિતરન્તિ આપે ઠે મૂરિ અતિશય
 કરિવન્ દ્વાર્થીની માકક
 કેચિદ્ગ્ણવયો ડાજ અવનૌ પૃ^૨ સીમા
 ॥ શ્લોક ૧૪ ॥
 સજાત ઉત્પન્ન થયેન

आत्मज पुत्रना समवानइव वराथी
महादेवी भोत्री देवीना [लभ
प्रमानान् इव भटेऽमानिथी लभ
प्राप्त भणेषु ऐश्वर्यपदान् इव अैश्व
र्यस्थानथी लभ

स्थिरतर श्री स्थिर लक्ष्मीना
भागयोगान् भोगना योगथी
इव लभ लघुस्वर्ण भणेषामोनाना
रसायनान् इव ग्गायत्रथी लभ
सदा हुमेश सगात् इव सौम्यतथी
प्रेयसाम् वहावा भाणमोना [लभ
देहि आप इति अे प्रभाणै
अक्षरयो अे अक्षणेना
श्रुते अपि भाषणवार्थी पणु
भवेत् थाय गता दाता
अवगत प्रदुहित आनन मुभवाणो

॥ श्लोक १५ ॥

धैर्यम् वीरलपटु घावतु ज्ञेयो
दूरतः इव प्रविशतु पेयो

ध्यानम् ध्यान धूमध्वजे अग्निभा
जौयम् नुगता जजरताम् जर्जर-
प्रयातु पाभो [पशाने
पटुता अतुगर्ध दुष्टाटनीम् अथ क
टीकताम् आक्षीज्ज्यो [लभप्रत्ये
रुग्म् इप कूपम् कुवाभा
उपैतु पडे मूर्च्छतु मुर्छा पाभो
मति मुद्धि वश अपि वश पणु
निध्वसताम् नाश पाभो
त्याग दान निष्ठतु रडे
येन ल दान वडे सर्वम् अतु
अचिरान्तुगत् प्रादुर्भवन् प्रगट नाथ
अपि पणु असन् अष्टता

॥ श्लोक १६ ॥

काव्यम् काव्य
काव्यमला काव्योनी कवाना
कलापकृणालान् ममुहुमा दुशन
गीतम् गीत
गीतप्रियान् गीतो प्रिय छे अैस

સ્મેરાક્ષી પ્રકૃત્ય નેત્ર વાળી
 મ્મર કામનો ઘસમર તાપની
 આર્તિ પીડાથી વિઘ્નરાત્ર વ્યાધુત
 વાર્તા વાત [એવા
 વાર્તાવિતા વાનોમા પ્રિય
 ચાતુર્યમ્ ચતુરાઈ ચિરમ્ નિગ્નતર
 વિચારચતુરાત્ર વિચારમા ચતુર
 તૃપ્નોતિ શુશ કરે છે દાનપુત્ર વળી
 સર્વેભ્ય અપિ સર્વ થદીપ્ત [દાનતો
 અગ્નિકમ્ અતિશય જગતિ જગતતો
 યુગપન્ એદી વખતે
 પ્રીણાતિ શુશ કરે છે યત્ જ
 ત્રિણિઅપિ ત્રણે પણ

॥ શ્લોક ૧૭ ॥

શીલાત્વે શીત થદીજ
 મવન્તિ થાય છે માનવ મનુષ્ય
 મરુદ્ર દેવ સખધી
 સપત્તય મપેલાએ પત્તય પાળા
 શીલાત્વે શીત થદીજ

સુતિ પૃ? નીમા ધ્રમન્તિ પથરાય છે
 ગણમૃત્ ચદ્ર નેની વિસ્તુર્તય
 ફીર્તય પ્રીતિયો [ચુરાય માન
 શીલાત્વે શીત થદીજ
 પતન્તિ પડે છે પાદપુરત પગની
 સદ્ગત્તય સર્વથીઉત્તમ [આગ
 શક્તય શક્તિયો શીલાત્વે શીત
 પુનન્તિ પવિત્ર કરે છે [થદીજ
 પાણિપુટકમ્ હસ્ત પુટને
 સર્વદ્વય સધળી જદ્વિયો
 સિદ્ધય સિદ્ધિયો

॥ શ્લોક ૧૮ ॥

વાહ્યમ્ પ્રેમને વિક્તનોતિ વિસ્તા
 યચ્છતિ આપે છે [કરે છે
 યગ જશ પુણ્ણાતિ પોપે છે
 પુણ્યપ્રભામ્ પુણ્યની પ્રથાને
 સૌન્દર્યમ્ સુન્દરતાને
 સૂતિ પેદાકરે છે પ્રભામ કાન્તિને
 પ્રયયતિ વિન્ના છે

श्रेय श्रियम् ऽन्यासुनी शोभाने
 मिचति ऽटे ते प्रीणाति आपेते
 प्रमुताम् अक्षर्यभापु
 धिनोति आपे ते धृतिम् धीरजने
 मृते छत्पत्र ऽते सुरौर स्वर्गनी
 स्थितिम् न्यितिने कैवल्यम् ऽवय
 ररमात् दायोदाथ [वानने
 करोति ऽते सुमगम् सुन्द
 नीलम् शीने नृणाम मनुष्योनु
 गालितम् पाणेषु

॥ श्लोक १९ ॥

तावत् त्या भूधी
 व्यालयलम् दाथीयोनु जन
 केमरिबुल निहनेो समूह
 तावत् त्या भूरी क्रुधा क्रोधवडे
 व्याकुलम् गगगयनु तावत् त्या
 भोगिमयम् सर्पनेो लय [भूरी
 जल पाण्णी जलधे, गमुद्रना
 तावत् त्या भूरी भृशम् असेन्त

भीषणम् लथानक तावत् त्या भूरी
 आमय गेग चौर योऽवध जनो
 रण ग। सत्राभनी भी भीऽ
 तावत् त्या भूरी लसन्ति रोमे ते
 अमय अश्रियो यावत् ऽन्यासुनी
 न एति नथी आवनेो
 जगज्जर्वा जगतने छतनागे
 हृदि हृदयने विरे महान् भोरो
 श्रीशील श्री शीनश्पी
 मराधिप भोरो मत्र

॥ श्लोक २० ॥

न्यस्ता न्यापन करी ते
 तेन ते पृउपे बुलप्रशस्वि कुनना
 अमला निर्भण [प्रशना पत्र
 शोतगुवे यद्रना मटले मडगभा
 भ्राम्यन ईनाने तेन ते भापुने
 नभम्बवाम् वायुनेो सहवर सोपती
 चक्रे कराथेो स्फूर्तिं पोतानी
 भर लो [प्रीतिनेो समूह]

तेन ते पुत्र्ये अलेखि क्षुभ्युं ॐ
 निज पोतानु जभिधान नाम
 अनघम् पापगणित विम्बे भिम्बमा
 रोचिष्मत सूर्यना कामम अत्यन्त
 कामित धृष्टिः काम अर्थ
 कामफलश काम दुःख सरभु
 य न भाष्यम शीलम् शीरने
 आसेवते सेवन कृते ॐ

॥ श्लोक २१ ॥

न नदि म्वमोज्यमिव दिव्य भो
 लजन्ति तत्र ॐ [अननी पेठे
 वदनान् भुष्यथी
 स्यर्षोषित देवागनाभ्यो
 तद्वयश तेना यशने
 नएव नथीन उशक्ति तत्र ॐ
 तदद्विरेणुम् तेना यगुनी अने
 अमरा देवो मौले मुकुटनी
 मालामिभ भाषानी पेठे
 सिद्धध्यानमिभ निद्धेनाध्याननीपेठे

उद्धहन्ति वदुन करे ॐ
 हृदये हृदयभा तन्नाम तेना नामने
 योगीश्वरा भद्रा योगीश्या
 शीलालकृतिम् शीरणी अवकाग्ने
 अगसगतिम् अगना राग्ने
 येजन्तः न भाष्यो कुर्यत कृते ॐ

॥ श्लोक २२ ॥

नोभूयात् यतो नथी
 अलनै विना अग्नि विना
 रसवतीपाक अमोर्धनो पाक
 यथा नभ कर्हिचित् डो १५५५५५
 सजायेत उत्पन्न याय यथा नभ
 मृदुमृदा डोभन भाटीना
 पिण्डमविना गोणा विना न नदि
 कुभ धडो कचिन् स्थी ५५
 ततूनाम् तातश्याभ्याना
 निचयादिना समृद्ध विना
 सुवासनम् सुन्दरवस्त्र नस्यानयाय
 यथा नभ जानुचिन् डो १५५५५५

न श्वमेत न याय श्वम्न ह्य
 तपमा तपे वडे नाग नारा
 तथा ते प्रभागे कमणाम कर्भोने।

॥ श्लोक २३ ॥

वृण्वकमल दुश न इपी कभगेने
 विह्व कवाभा
 मूम सुर्षे नो गालमा शी न
 इपी वृक्षने वसावाभा
 अकुपूरम पाणीना ममुद्र नो
 रिषयिहग विषय इपी पथीने
 पाशम पाग नो [पडटवाभा
 ह्नाक्षी केश इपी वेनने । ।
 एताम अशिता नो [वाभा
 मन्मसुग कभटेवना भुषने
 विवान आश्रित कना ।
 मगमाग र्भर्मा मार्गभा जवाने
 एषयान वाडन नो वृत्त क ।
 निगनिदाग भोक्षन्तु ज । ।
 सद्दतप शुद्ध तपे

निगिदाग क । । श्रित

॥ श्लोक २४ ॥

मार्गम नाने माग्मम् सुन्द
 अपास्य तत्ते
 यथाभिलापम ह्ना प्रभागे
 अश्रद्विषयु न्द्रियो इपी दाथीयो
 रिचरन्तु विषये डे त्यादे
 तप तपय्यर्था रणि अ कुग उप
 स्वाय थाय तन तेटना भाटे
 तन्दमाय ते न्द्रियो दभवा भाटे
 मन्तीय भोटा पदप्रदाय भोक्षन्त्या-
 तगिमन न तपने विषे [नने भाटे
 यतधम्य न करे अपहाय तत्ते
 रमपु नोभा मूर्च्छाम सुर्षेने

॥ श्लोक २५ ॥

नार्य श्रीयो युवानम युवान प्रत्ये
 इव नभ वार्धिमश्न नमुद्रप्रत्ये र्भ
 अधिपत्त्य ममुद्र । । श्रीयो
 रिगा दिवा [(नदीयो)

विनीतमइव विनयवाणा प्रत्ये नम
 मानुमइव अर्थ प्रत्ये नम
 अत्र किञ्चिद् बहव वेद्याभ्यो
 भ्रमारहमिव वृक्ष प्रत्ये नम
 इदुम् यद् प्रत्ये नम
 उडव ताराभ्यो
 सत्त्वधय उत्तम लक्षिवयो
 समुपयान्ति प्राप्तथायते तप तपने
 चरन्तम आचरता भाषगने

॥ श्लोक २६ ॥

क्षत्रे भारथी इव नम
 अम्बरम् पञ्च अपाम् नक्षत्रा
 प्ररै, समुद्र वडे अन्नमइव शरीर
 शाणै इव सरालथी नम [नम
 अन्नम शस्त्र अनलै इव देवता वडे
 जातरूपम् सुवर्ण [नम
 भू पृथ्वी मार्जनै इव मार्जनथी
 र्मैर्त्यम् स्वर्ण पञ्चाने [नम
 जावहति प्राप्त थाय छे

तीव्रतपोमि तीव्र तपथी
 आत्मा आत्मा दत्ते दान करवाथी
 ॥ श्लोक २७ ॥

येनविना के भाव विना
 घनेपि पुञ्ज पशु घने द्रव्य के ते
 स्यात्थाय दु सह नगदुन थाय
 तद्वयय ते वननो नाश [ज्येवे
 चीर्णे पाणवाथी यनायना के
 अभिकाम धरि त [भावना विना
 विमले -व ७ शील शीथ
 भोगक्षय लोगनेन क्षय
 तत्रे तपवाथी येनविना के भावना
 दुस्तरतप आकरा तपने [विना
 स्तोमि समुद्र कार्यादय कृशतानो
 कार्य करवे ज्येष्ठे [उच्य
 तत्कलम् ते कार्यना इवने
 इच्छुभि ७ ७ करनारे
 शुभतरे शुभ ज्येवा
 भावे भावने विधे अत्र अर्द्धी

मन्त्रे भव्य लोकाभ्ये
ल्य आगन्तु पद्यु

॥ श्लोक २८ ॥

श्री लक्ष्मी हानिम् नाशने
दत्ताम् देनागभ्योनी उपैति भाभे
दपताम् धागल कग्नागनु [३
शीलम् शीघ्र भोगद्वय भोगने।
सङ्गेऽनेश [क्षय
सजताम् उग्नागभ्योनी तप तपने
पठताम् शालनागभ्योना
वडे गणाभा भवेन् याय
वृठता दुष्टिहतपद्यु पूष्याना पूष्य
नमता नभवाथी [भाग्यभ्योने
मानमयनम् भाननी हानी
दु तम् दु ष वृत्तम् वृत्तने
विभ्रताम् धागल क नाशभ्योने
मत्वा भानीने ण्व ये प्रभाषे
कथनकरोपि दुभ नथी कग्ता
सुकरे सुभे कग्ता योय

भावे भानने विषे मनस्विन् दे
मन मनने [बुद्धिवान

॥ श्लोक २९ ॥

नीरणश्च पाष्ठी वडे नेम
सर भवेवः सरोरुहमश्च कभग
भामोदन सुगन्ध वडे [नेम
सीतागुना यद्रभा वडे
तुगीश्च रात्रीनी पेठे
अम्बुनवधुना कभगने। पन्धु(सूर्य)
इव नेम दिवस दिवम
बुम्भीश्च दाथी नेम
दानाम्बुना भ० गय वडे
पुत्रेणश्च पुत्र वडे नेम कुलम् कुण
कुरङ्गनयना भृग नेवा नेत्रवाणी
भर्गश्च धष्ठी वडे नेम [(श्री)
घत्ते वागल कग्ते उ भियम् शोषाने
भावेन सारा भावथी
प्रचुरापि धष्ठी येनी पद्यु
पुण्यपदुता पुण्यनी

प्रोहामम् अतिशय पशुने
इता पाभे उ त्रिया नुभ डियाये

॥ श्लोक ३० ॥

कैश्चित् डेटवाडोये दानम दान
अदायि अपायु शीलम् साइ शीन
अमलम स्व२७ अपालि दालकगयु
कैश्चित् डेटवाडोये
निराम रडेडाल
अनिशम् निगन्त
कैश्चित् डेटवाडोये तत्र तपश्यथा
कष्टम् दुःख अघायि नारल कर्तुं
अकारि कराये विपिने अरपुथमा
ध्यान यान अघारि नारल कगयु
अनघम् निर्माण अपृचि पुत्रयो
देवत्रज देवेनो समूह यत्र पल
तेषा ते मधगतु फलम् कुण
आपि भेगयु अपर नरै श्रीज
तद्भाव तेमा भावतु [नरोये
निष्कर्णितम् प्रभव पापु

॥ श्लोक ३१ ॥

सिद्धाजनम् भाव उपी अजन
जनित उत्पन्न कर्तुं उ
योगिजन योजी जनो प्रत्ये
प्रभावम् प्रभावते तेषु
भावम् भावने वदन्ति उडे उ
विदुषाम पण्डिताना
निरहा मभूड नरीनम् ननायेवा
सिद्ध सिद्ध भवेत थाय मनसि म
सन्निहिते वारणु उरवापी [नमा
अस्मिन् भाव उपी अजन गेते
पश्यन् जेतो ज्येवो नगति नग
मनुज मनुष्य [तोने
जगताम् नगनोने
अद्रश्य अद्रश थाय उ
॥ श्लोक ३२ ॥
म्वय थड सरभो
युद्धमहीन्द्रस्य युद्ध इपी वृक्षना
कुमते दुष्ट भतिने

मौष भवेत् त्रयो तिस्रः कान् ।
 अहमाम पापीनो योऽय युद्धे
 दुर्नयभूपते अन्यायउपीगत्तनो
 कृतकृपारोऽय दधाने उन्नारा
 अप्रगोधः योऽय न आपनो ।
 इत्थाम हृदयने याय पा धीर्नो
 धर्ममृगे वर्भइपी भगने भान्वाभा
 वध वः उरनागे
 घृतिधियाम शीघ्र मने मुद्धिना
 गधः गः सरयो
 विपाद्विषाम आपत्तोऽपीवेनोने
 अध अः सग्भो
 दुर्गनिपद्धतौ दुर्गतिना रन्ने ना
 समुचित योग्ये [ज्वामा
 क्रोध कोऽय निहातुम तज्वाने
 सताम् सञ्जानोने

॥ श्लोक ३३ ॥

रायु वायवे यथा कृमि
 जलमुचाम् भेद्येने' नाश कृत्वाभा

ममिधाम काष्ठेनो नाश कृत्वाभा
 यथा कृमि अग्निः देवता
 सिंह निद्र यथा कृमि
 करटिनाम क्षात्रीयेनोनाशकरवाभा
 तममाम अः उकार उदवाभा
 यथा कृमि अकं भुर्ध
 इरती क्षात्री यथा कृमि
 अवनिरुहाम वृक्षाने क्षावाभा
 पवसा पाष्णीनो नाश करवाभा
 यथा कृमि अण्ड उनागो
 इत्थं यमर्ष्यं छे तथा ने प्रभागे
 प्रदमाय नाश करवाभा
 शम शमता रुपाणाम कोऽने

॥ श्लोक ३४ ॥

तप पूर्य तपना समुद्धने
 पाथोमुचामिव भेद्येने कृमि
 मरुत् पवन सहरति नाश करे
 य नोऽपि
 कृपाकेतिम् दधानी कंडाने

स्वैयण्यं न्यस्तानु अं
 निकेतनम् स्थान उ३
 म ते मापान
 सुभटत्रेपिपुथोऽथानी पन्निभा
 चूडामणि अमर स ते मापान
 प्रागल्भ्य भोटाधना
 परानुभाय उथा आनी
 सुभग भनोद्धु ध्यानधुर यान
 धुर्न गमर्थ [उथी मुग्गीने
 स श्रेष्ठ ते मापान श्रेष्ठ
 म पुण्यवान ते पुण्यशापी उ
 म शुचि ते पवित्र
 म श्रावनीय ते वषावा या
 मताम् उत्तम जनोने [अ उ
 येन ते मापाने अगण्य धना
 गुणालि गुणाना मनुद उथी
 बलि रेनोना नाशभा
 कलम हाथी नेने गेम नोभ
 शृगम अनिशय

मन्वित अटजथो उ

॥ श्लोक ८९ ॥

मैत्रीम मित्राधने
 विमुञ्चति तत् दे उ मुद्र मित्र
 विनयम विनेकने विनेय शि य
 मेवाम भेवाने
 मेरुचन नोकर वर्ग
 प्रणयम् न्नेने पुत्र उके
 नीतिम् नीतिने नृप राज
 धतम् वनने कथि यति
 तप तपने तपस्वी तपनी
 लोभाभिमूढन्य नेनु मन न
 अथी पराभाव पाभ्यु उ अथो
 कुलज अपि कुशीन मापान पा
 लज्जाम शरभन
 ॥ श्लोक ५० ॥
 लोभाभ्मोज वेत्त उथी कुमनी
 जाति अग्नीने नाग कुव मा
 शीतगुते यद्रमा नेने

અદિમરુચિ સૂર્ય જવો
 પુષ્ટપારોજ પુણ્ય ઉપી કમનોના
 પુત્ર મમુદમા (વિકરવર ઝવામા)
 શુદ્ધધ્યાન શુદ્ધ ધ્યાનમા
 ણમૌષ એક મહેલ જવો
 પ્રગુણગુણ ઉત્તમ ગુણો રૂપી
 મણિશ્રેણિ મણિની શ્રેણીથોને
 ઉત્પન્ન કરવામા
 માણિક્યસ્વાનિમાણેકનીખાણુજવો
 શ્રેયોવલ્લિ કયાણ રૂપી વેલને વિષે
 જાલગલ બગીચા જવો
 કલિમલ કુલથોઅનેમલીનતારૂપી
 કમલારામ કમવના બગીચાને
 સહાર નાશ કરવામા
 હસ્તી હાથી જવો વૃષ્ણા તૃણા રૂપી
 વૃષ્ણાદિ કાળા સર્પને વશ કર
 મત્ર મન્ત્ર સરખો [વામા
 વિદ્યતુ પ્રવેશ કરે હદિ દૃદ્યમા
 સત્તામ્ ઉત્તમ જનોના

ણ્પ. એનો આ
 મતોયપોષ મતોપની પ્રુષ્ઠિ
 ॥ શ્લોક ૫૨ ॥
 તેન તે માણમે અગાદિ વગાડયો ડે
 યશ પ્રસિદ્ધિ પ્રીતિની પ્રમિદ્ધીનો
 પટહ ડ ડા પ્રાગારિ કર્યો ડે
 યાત્રોત્મજ યાત્રાનો ઉત્પવ
 તીર્થોનામ તીર્થોને
 સત્તામ ઉત્તમ જનોના
 અમોદિ આનદકર્યો દૃદ્યમ દૃદ્યને
 પ્રાણોદિ નાશ કરી
 વાપપ્રથા પાપોના વિસ્તારને
 શ્રેય શ્રેણિ કલ્યાણની શ્રેણિને
 અવાપિ મેળવી ડે
 વશસદને વશ રૂપી ધરમા
 આરોપિ આરોપણુ કર્યો ડે
 ધર્મધ્વજ ધર્મની ધ્વજ
 યન જે માણમે અપૂજિ પૂજ્યા ડે
 પદદ્વયી બંને ચરણોને

હિતમતી દિલકારક
વિગ્રો માતા પિતાના
પવિત્રાત્મનો પવિત્ર સ્વરૂપ

॥ શ્લોક ૫૨ ॥

લક્ષ્મી લક્ષ્મી તત્ર ત્યા
પયોનિઘૌ સમુદ્રમા દ્યઃ જમ
સરિન્ધ્રણિ નદીયોની પકિત
સમેતિ આને ઠે
સ્વય પોતાની મેળે મોગા ભોગો
તત્રસન્તિ ત્યા વસે ઠે
નાસિશિસર વૃક્ષની ટોચ રૂપી
આગસે ન્યાનમા
ત્રિદહાઈવ પક્ષિયો જમ
પૂનાસ્કાતિમ્ માન્યના વિસ્તાર
ઉપૈતિ પામે ઠે તત્ર ત્યા [પણાને
સાલિલે જલમા વૈધીઈવ ટ્રેણિ જમ
પાયોરુહામ્ કમનોની મક્ષિ ભક્તિ
ચત્ર ન્યા પવિત્રપુણ્યપરયો પવિત્ર
પુણ્યમા તત્પત્ર

વિગ્રો માતા પિતાની
અનુષ્ટીયતે કરાય ઠે

॥ શ્લોક ૫૩ ॥

નસ્નાનૈ અપિ આન કરવાવડે પાપ
તૌર્મપૂત તીથા વડે પવિત્ર [નહિ
પયસા પાણીના શુદ્ધે શુદ્ધ એવા
સિદ્ધાત્મન સિદ્ધ પ્રભુના
નોજાપૈ અપિ જપ વડે પાપ નહિ
તપિ પાપ નહિ
ચાર્ચરિતૈ મનોહર આચરણથી
નઅપિ પણુનહિ શ્રુતાનામ શાસ્ત્રાના
શ્રમૈ પરિશ્રમે વડે
નત્યાગૈ અપિ દાન વડે પાપુ નહિ
સપદામ્ લક્ષ્મીના મવનિ યાય ઠે
સા તે શુદ્ધિ નઅપિ પણુ નહિ
વ્રતાનામ્ વ્રતોના વ્રજૈ મમૂહ વડે
યા જ શુદ્ધિ વિગ્રો માતા પિતાના
પત્ત્વજનૈ પગ પૂજવા વડે
સુમગયો મનોહર એવા

શુદ્ધિ શુદ્ધિ મુશમ્ અનિશય
તુમને થાય છે

॥ શ્લોક ૫૪ ॥

વિન્મ જાણીએ છીએ
સ્વર્ગતરગીર્ણા -વર્ગગગા
પ્રકટિતા પ્રગટ વધ છે તત તે
ત્રાગલે જગન્ના મળદે દેશમા
દુ સ્વસ્ય દગિદ્રીના
પ્રવિવેશ પ્રવેશ કર્યો છે
વેશમતિ મકાનમા
મન જામપ્રદા ઇતિ ક્ષણ આપ
સ્વર્ગી કામધેનુ [નારી
પ્રાદુર્ભાવમ ઉત્પત્તિને
રૂપેવિજ્ઞાન પામ્યો છે
મસ્મૃતિ મારવાટમા
શ્રોતિમુવ વૃક્ષ સ્વર્ગિણામ દેવોને
યત્ જ વિત્રો માતા પિતાની
પ્રવિધીયતે કરાય છે પ્રતિદિનમ્ ગેજ
મત્તિ વક્તિ શુભા શુભ

અસ્મિન યુગેઆ યુગમા

॥ શ્લોક ૫૫ ॥

યત્પ્રસાદ જ માત પિતાની મદે-
વશતઃ વશ દેનાથી [ગ્યાનીને
વર્ગિલીલામ દ્વાયીના નેની ક્ષીનાને
પૂત્રપ્રતિમિત પૂરા સરખે
અપિ ૫૫) કપયાતિ પામે છે
વાદ્યો બે ચરણની
ન, પ્રવિવિધીત ન કરે
વિત્રો માત પિતાની
કિમ શા માટે ત્યો તે એવા
મ તનય તે પુત્ર સમુપાસ્તિમ એવાને

॥ શ્લોક ૫૬ ॥

કિમ શા માટે વાચમામ જલોના
મથનવા મથનની પેઠે વૃક્ષે કરે છે
સુમેન્દુ સુખની કમ્યાવાળો
દેવગ્યો હે બન્ધુ [એવો
સુધાણ્ય ક્રેકટજ
વિવિધમ્ જુદી જુદી

निष्कम समृद्धने
 त्रियाणाम् द्वियायोना
 वस्तुप्रकाशन वस्तुज्योने प्रकाश
 पदु अभय्यं ज्येवा [करवाभा
 प्रकटप्रभात्र प्रगट प्रभाववाणा
 ज्येवा

दीपप्रदीप प्रकाशित दीवानी
 इय धेठे चेन् जे गुरु गुड
 न, जाइत न मेव्या

॥ श्लोक ५७ ॥

धसम् इत्याने
 नदिदधाति क तो नथी य न गुड
 तनुमताम ज्योनी ब्रूत ज्योने ठे
 न नहि भाषाम् भाषाने
 मृषा अगत्य स्तेयम ज्योनीने
 नवित्तनोति उगता नथी
 नप्रकृते भोगवता नथी
 वत्र भुवाम् अत्रियोना भोगान् भोगे
 स्वर्णादि मोनु विगेरे

परिग्रह परिश्रद्धनी
 ग्रहिलताम् मोह पशाने
 घत्ते नारण करे ठे चित्ते मनभा
 कचिन कोष्ठपप वप्पने
 ससव्य सागी रीते सेरना जे
 गुरु ण्य ज्ये गुड [धज्ये
 दोषनिमुग्र निदोष ज्येना
 मसारपार मसाग्ना उडाने
 इन्द्रुभि ध्यज्यतागज्योज्ये

॥ श्लोक ५८ ॥

ये न गुडज्ये
 त्रिश्रामपदम् विश्वाभनु रयान
 प्रतिभुन भासि इय
 निर्माणशर्म मोक्षना सुप्पने
 अर्पणे अर्पण करवाभा
 अधोगति न क गतिना
 दुर्गमार्ग विपम मार्गभा
 गमनद्वार गभन करवाना द्वात्र प्र
 प्रयश प्रवेश करवाभा

अर्गला भूगण केना
 धर्मअधम धर्म अने अरुम
 हितअहित हित तथा अहितने
 प्रस्टन प्रकट क्वाभा
 प्रामप्रमोदा दुर्धने भेगना ।
 ये ने गुड्ढो
 तेसव्या ते गुड्ढो सेववा जेध्ढे
 भववारिधौ समार समुद्रमा
 सुगुरव सा । गुड्ढो
 निदिच्छद्रप्रोता इव अथ उ वदाए
 नवा

॥ श्लोक ५८ ॥

य ने दुगुड्ढो
 व्यापारपरायणा व्यापारमा तत्प
 प्रणधिर्नाप्रेम श्रीयेना प्रेममा
 प्रवीणा च प्रवीण थाय छे
 ये ने दुगुड्ढो
 धान्यादिपरिमह वान्य विगेशे प
 रिअठना

आमहगृहम आयेदुभा स्थान तु य
 सर्गभिलाषा च सर्व वस्तुना वा
 ये ने दुगुड्ढो [वयु
 मिश्याचन मिथ्यावाहना
 प्रपचचतुरा प्रपथमा यतुर जेवा
 ये ने दुगुड्ढो
 अहर्निशम ।त्री दिवस
 भोजिन भोजनमा आशप्त
 ते तेवा प्रकाग्ना [जेवा
 सेव्या न मेववा न जेज्ढे
 भयोदधौ मसार समुद्रमा
 बुगुरव निन्दित गुड्ढो
 साच्छिद्र छिद्रवाणा
 पाता वदाए इव जेम

॥ श्लोक ५९ ॥

चेन् जे दानगीलतपसा नान शीन
 फलम् इणने [अने तपना
 आनुम् भेगववाने
 ईहा उध्हा होय तो

स्वगभपत्रग स्वर्ग तथा भोक्षना
 पुरयो नगरेना
 परि, चेत् भार्गभा ज्ञे
 यियामा जनानी धृ ॥ द्वाय तो
 वाछा, चेत् धृ ॥ द्वाय तो
 मुद्वतदु कृतयो पुण्य पापना
 त्रिवेके तक्षवतभा

सव्य मेवरा ज्ञेय्ये
 समाधिनिधि सभाविना भृहार
 ण्य गुरु ते शुभ तदा तो [३५
 आये उतम पुश्ये वटे

॥ श्लोक ६० ॥

ज्योतिर्जालम् ज्योतिने। समुद्र
 इव नभ अजिनी कभविनी
 प्रियतमम् पतिने (सूर्य)
 प्रीति प्रीति

तनमुच्चति तेने उडती नयी
 श्रेय श्री कथापुनी लक्ष्मी
 भवति थाय ते इह अर्द्धीया

तन सहचरी तेनी मलयगी
 ज्योत्सना यादनी
 सुगदा इव अद्रनी नभ
 मौमाग्यम मौभाय्य
 तमउपैति तेनी पामे आने ते
 नाधम धण्णीने, (राजने)
 जवने प्रीतीना

मेनाइर सेना नभ तम तेने
 कावति धृ ॥ कडे ते
 स्व स्वर्गनी मक्ष भोक्षनी
 अग्निमुता वक्ष्मी वशाइर श्रीनभ
 तरुणम शुवान पुश्यने
 य ते भायुन अर्चाम् पूजने
 विषते कर ते
 अर्हताम् अरिदन्त प्रभुनी

॥ श्लोक ६१ ॥

म ते भायुन
 श्राव्य वप्पाएना वायक ते
 कृतिनाम् कृतार्थ जनोभा

તતિ શ્રેણિ

સુદૃતિનામ્ પુણ્યવન્નેની

તમ્ તે માણસને

સ્તૌતિ સ્તુતિ કરે છે તેને ને માણસે

આત્મન પોતાનું વશ કુવ

અંગોભિ સોભાન્ધુ છે નમન્તિ નમે છે

યોજતવરા* હાથ જોડનાગ

તસ્મૈ તેને ઘજા સમૂહ

મૂમુજા રાજાઓના તસ્માત્ તેનાથી

નપ્રવિત પ્રસિદ્ધિ પામેવો નથી

પર* બીજે માણસ અસ્તિ છે

મુવને જગતમા જાગર્તિ જાગે છે

વિત્તાર્તિહૃત્ મનની પીડાને હર

કીર્તિ થશ નારી

તસ્ય તે માણસની વસતિ રહે છે

ભોગનિવહા ભોગના સમૂહો

તસ્મિન્ તે પુરૂપને વિષે

જિનમ્ જીનેશ્વરને ય જ માણસ

અર્ચતિ પૂજ છે

॥ શ્લોક ૬૨ ॥

તસ્માન્ તે પુરૂપથી દૂરમ ૨

ઉપૈતિ જય છે દુ સમ દુ ખ

અસ્તિલમ્ અમત્ર

સિંહાનદ્ય ગિહથી જમ

જમઘન હાર્થીયોનો સમૂહ

વિઘ્નૌષ વિનોનો સમૂહ

વિમેતિ બીયે છે

સપતિવર સર્પોના સમૂહ

વસારિ કશના શત્રુતુ (કૃષ્ણુ)

યાનાશ્વ ગરૂદ થકી જમ

વિંચાત્ બિબ થડી

વજ્રજીવપતે મૂર્ધના દ્ય જમ

વિશા રાત્રી તદ્યતિ નાશ પામે છે

અનર્હાગતિ અશુભ ગતિ

પૂજ્યતે પૂજય છે

જિતમૂર્તય જીનની મૂર્તિયો

પ્રતિદિનમ્ હમેશ

યદ્દામ્નિ જેના મકાન

सम्पुनय मृ यमान जे-रीयो

॥ श्लोक ६३ ॥

पवे नञ्नी धाराधारा धारा सरणी

व्यमनशिवरिणि ८ ष इपी ५

वर्तमा

उत्सवने ८ मर इपी ननमा

वसन्त वमन्त ऋतु लेनी

मरेत १ इत लेनी त्रिष्वि स्वर्ग

गिव भोक्षनी सपत्ति म पर इप

युते शुवान श्रीने गोधानवाभा

भवाम्नाधौ ससा १ भुद्रने त

पोत नानना लेनी [वाभा

सुकृत पुष्ट्य इपी

कमलानाम कभणोने उत्पन्न कर

सरमी तनाव मरणी [वाभा

जिनेन्द्राणाम् एन प्रभुष्णानी

अर्चा पूज

प्रथितमहिमाना देनायेना भक्षि-

सदनम् स्थान गमान [माना

॥ श्लोक ६४ ॥

न नदि ध्रु बुद्धि

सनेपकोपा आटोपगदितोपवाणी

करयुगलम् पने दायो चाप धनुष

चक्रानि अठ वगेरेथी

चिह्नम यिन्हवाणा

कान्ताका त श्री मनोहर

न, अङ्क नदि-भोगो

मुखकमल भुष कभण

सप्रकोप डोप नया

प्रसादम प्रसन्तावाणु

यान आमीना नाहन पर गेठेथी

मूर्त्ति न भूर्त्ति नथी येमती

नवनयुगम पन्न आभो

काम काम कामनी उगधार्थी

अभिरामम् मनोहर जेवु

हास्य हास्यथी चन्द्रकौ प्रशुद्धित

न, गतौ गाननथी समय अययुक्त

भयभिद अयने वेदनारा

यस्य जे देवनी स देव ते देव
सेव्य सेववा जेष्ठ्ये

॥ श्लोक ६६ ॥

केन कथा पुरुषे अकारि करेही छे
प्रशस्या वष्पाएवां वायञ्
शानिनि यन्द्रमाभा
धवलिमा नवनपटु
रहिणान् भोगेना प्रबहें मनोहर
बहें भीष्मा चित्रम् यित्र
विचित्रम् षुद्धी जतनु
जल्हृपटले उभवेना भभूहमा
मारसौरभ्य मनोहर सुगन्निनी
मपत् स पदा दुग्धे दृधमा
स्नेह्यम भीकाश
सितायाम् भाकमा
असममधुरिमा अतिशय भीदाग
पक्षपाणौ मूर्ध्मा प्रताप प्रताप
नैर्मन्यम् निर्भवता
मानुकृत्यम् अनुकृततावाणी

पयसि भाणीमा विनय. विनेक
पुसि पुरुषमा
मद्वशजाते भागव शभा नन्भेयो

॥ श्लोक ६७ ॥

विष्ण्यानाम् ताग्योनु
गगन गगन पयोनिधि समुद्र
अपाम नोनु अम्भोजवधु मूर्ध्
त्विषाम् कान्तिनु
देवानाम् देवतायोनु
त्रिन्त्रिम स्वर्गं नृणाम् मनुष्योनु
वसुमती प्रची
विंध्याचल ते नामनो पर्वत
कुम्भिनाम् दाधीयोनु
आराम भगीशो
पृथिवीरुहाम् पृथोनु
कुमुदिनीप्रेयान् यद्रमा
बलानाम् कनायोनु यत्रा नभ
कामार तगाव
सरसीरुहाम् कभणोनु

त्रिनय विवेक स्थानम् स्थान
गुणानाम् अग्रथोनु
तथा ते प्रभाषे

॥ श्लोक ६८ ॥

न नहि स्वर्णामरुणै मोनाना
आभूपलथी
विभूषितवपु शोभितशरीरवाणो
सृष्टिम् पुष्पनी भानाञ्जोथी
भ्राजित प्रकाश यथेयो नो नहि
मुक्ताफल भोतीथोना हारतासै वडे
हारिहृदय मनोहरं हृदयवाणो
नो नथी शोभते।
दिव्यवासोदृत दिव्य वस्त्रोनाणो।
रूपोपचित अतिशय रूपवाणो।
सिंघुरवर उत्तम ह्यथीना।
स्वधाधिरुढ रक्तम् रूप भेडेले।
तत्सौभाग्यम् ते शोभाने
समुपैति पाभे ठे यत् न शोभाने
विनयिता विनय र्थी

भूषा अथ काञ्ची
अभिराम मनोहर ज्येवो।
पुमान् पुश्य

॥ श्लोक ६९ ॥

अन्यै श्रीम' ज्येवा
गुणै गुणो र्थी अलम् जग ठे
अलकरणै आभूपणो वडे
नराणाम् मनुष्योने
यदि, अस्ति, चैत जे छे ते।
त्रिनयमडनम् विनय रूप अथ कार
ण्क इकत अङ्गे शरीरभा
आयाति आवे छे
नायकम् इय मेनापतिने नम
ध्वजिनीजना सेनाना भापसो।
यत् न सर्वे गुणा सभय गुणो।
स्वयम् पोतानी भेजे
इदम् ते विनयने हृदये हृदयभा
वहन्तम् धारणा करनाग्ने
॥ श्लोक ७० ॥

प्रमपात्रम् प्रेमना पात्ररूपे
 प्रनायन्ते थाय ७
 विनीता विनयवाणा
 पात्र अपि पशुभ्यो पशु
 तस्मान् तेऽथा भाटे
 विनय एव विनयज्ञ अयम् आ
 स्वोहाय स्त्रीकारणे। ज्ञेयभ्ये
 कार्यकोविदै कार्यभा यतुर भा
 ए।सो।भ्ये

॥ श्लोक ७१ ॥

प्राणा प्राणो यान्तु आत्मा ज्ञेयो
 सुरेन्द्रचापरुचय छन्दधनुष नदी
 मपत्तय स पत्तियो। [कान्तिवाणा
 अचिरा ययय ज्येवीज्यो
 सचारा मयागे पितृ पिता
 पुत्र ओकरे मित्र साधुभ्य-र
 रमणोमुख्याः श्री विभेरे
 समा सग्धा बुद्धि परपोटानी
 तारुण्यादि जुवानि विभेरे

वपुर्गुणा शरीरना गुणो
 गिरिन्दी पर्वतनी नदीना
 वेगैः वेग सग्धा
 पारिप्लवा ययय ज्येवा
 कर्त्तै यशनी
 केलिग्रहम् डीडानु न्याय
 नीतिवनितासङ्ग न्यायउपीञ्चीने।
 चिरम् निरन्तर तिष्ठतु रडे। [स ग

॥ श्लोक ७२ ॥

यथा ज्ञेय उपायै विना उपायविना
 निम्नावनीम् नीची नमीन प्र ये
 एति जयते नदीग्रह नदीने। प्रवाद
 स्वयम् पोतेज
 नयत न्याय वाणानी
 अभ्यर्णम् सभीपमा
 तथा ते प्रभाषु अभ्येति पाभेते
 भ्रियाम् लक्ष्मीने। भर मभ्रद

॥ श्लोक ७३ ॥

सबन्धी मधुवाणो

प्रणयै प्रीतिवी सर सरोवर
 कुबलयै कमणो वडे सेना लरकर
 रगदूहयै C०गता वोडाओ वडे
 स्त्रीबाहु श्रीनो हाथ
 बलयै क कण्ठोथी पुरी नगरी
 निलयै भेडोथी नृत्यम् नाच
 तातालयै "ताताथ १" शब्दोवडे
 गन्धर्ष वोडो रयै वेग वडे
 समा सभा सहृदयै विद्वानोथी
 आत्तत्रत मुनि
 वाङ्मयै शास्त्रो वडे
 शिष्यौष (शिष्यो नो सभूद)
 विनयैः विनयो वडे कुलम् दुग
 तनयै पुत्रो वडे आमाति शोभे ७
 भूप राज नयै न्याय थडी

॥ श्लोक ७४ ॥

नीति न्याय
 कीर्तिवधू दीर्ति इपी श्रीने
 विलाससदन विनाम करवानु स्थान

प्रसिद्धे प्रसिद्धीने
 घुरा वानल कगनारी
 पुण्यघराघपि पुण्य इपी गजनी
 प्रियतमा वडाडी श्रीना नरी
 प्रियाम् लक्ष्मीने।
 मगम सग करावनारी
 सद्गतिमार्गे म् गतिना भार्गभा
 दीपकलिका दीवानी कडी मरपी
 सरतो मपी नवी
 श्रेयसाम् कथ्याणोनी
 प्रीतिपरपरा प्रीतिनी पर पगने
 प्रसविनो उत्पन्न करनारी
 प्रतीते पदम् विश्वासनु न्यान छे

॥ श्लोक ७५ ॥

पूज्योपास्ति पूज्योनी मेवा
 अनादर आदर नदी
 अधमनरे नीत्या भाङ्गमभा
 नोवचना न ठगवापणु
 घर्मिणाम् धर्मीजनोने

सत्यावाहं नत्य वाष्पु
 पुरत आगश प्रभो अधिकाग्निना
 अनुचितत्याग अथोभ्यनो त्याग
 अनुरागं भेद
 निजैः भगाभ्यो साथे
 सग सोपत माघुषु मावृथ्योनी
 नियकृत्यकरण नित्य कर्भेनु क
 स्नेह प्रेभ सह माये [वापसु
 ओजसिभि प्रतापीयोना
 दीन अनाथ गरीभ अने अनाथ
 जनेषु भापसोभा [अेवा
 उपकरणम् उपकार
 न्याय्य न्यायनो अयम् आ
 अध्वा भार्ग सताम् सन्नानोना

॥ श्लोक ७६ ॥

चेन्ने पापापचयम् पापनानाशने
 चिकीर्षसि करवानी धृष्ट्य उ तो
 रिषो शत्रुना मुद्भि भन्तकभा
 कमौ धन्ने यराने

धित्सामि मुकवाने धृष्टे उ तो
 कृदाध्वसम् कनेशना नाशने
 अमीप्सामि धृष्ट्य उ तो
 प्रवसनम् प्रवाम
 मरांगसाम भर्ष अपगधाने
 दु कीर्तिम् अपकीर्तिने
 प्रजिहीर्षसि इववाने धृष्टे उ तो
 प्रतिपन्म पगने पगने
 प्रेत्य षीञ्ज अवभा श्रियम वम्भीने
 लिप्ससे भेगववा धृष्ट्य उ तो
 सर्वत्र सर्व भगाभ्ये प्रविषेहि क
 तन् तो हेप्रियसग्ये हे प्रिय मित्र
 वैगुयगुयम यायी विनानु
 मन मनने

॥ श्लोक ७७ ॥

न नदि अमौ अग्निभा
 नीररुहम् कभग
 सर्पल्पने सर्पनी शुभभा
 पीयूषभर अमृतनो मभृद

प्रभामतु न्यने
 न, अभ्युन्य Cत्य यतो नथी
 पश्चिमगिरौ अन्तायवनी उपर
 रथी, न वेनडी, नथी
 द्योमनि आकाशभा
 न, स्यैर्यम स्थिता, नथी
 पत्रे पवनने विषे
 मरौ भाग्वाडभा मन्ताम देपोने।
 उर्वीरुह, वृक्ष (कल्पवृक्ष)
 न, स्यात् थतो नथी यथा नभ
 नैर्जन्ये दुर्जनताभा
 यगन्ताम दीर्तिनेो तथा ने प्रभाषे
 नहि नथी भर भभरु
 मोमत्वियाम् अन्द्रनी कान्तिना
 सोत्तर भमान

॥ श्लोक ७८ ॥

तत् ते सपत्तिम् अपत्तिने
 अनुद्यमम् उप्रभ विना
 प्रकटयन् प्रगट् कर्ते।

कीर्तिम् यशने कुर्वन् कर्ते। ऐने।
 कल्पिम् कल्पाने प्राणान प्राणोने
 प्राणभृताम् प्राणीयोना
 हरन् रग्ण कर्ते। ऐवे।
 सुदृढम् पुण्यने नृत्यम् नायने
 वितन्वन् विन्तार कर्ते।
 वृषाम लज्जने
 आरोग्यम् निरोगी पक्षाने
 गिलन कर्ते। अपच्यम् कुभोजनने
 अशनम् भोजनने विद्याम् विप्राने
 निद्राम निद्राने दधत् धागल कर्ते।
 काष्ठति धृज कर्ते उ न्य ऐ
 यद्भूहते न धृच्छे उ
 सुभगताम् मोक्षाय पक्षाने
 वैगुन्यताम् पिशुनताने
 आसूत्रयन् कर्ते। ऐवे।

॥ श्लोक ७९ ॥

धर्मम् धर्मने धुनोति नाश कर्ते उ
 विधुनोति नृ कर्ते उ

धियाम् धुद्धिना समृद्धिम समृद्धिने
 श्रवाम् श्रुतिने
 सिनोति नाश करे ७
 दुनाति दुःखावे छे
 दयाविलासम् ध्याना विधासने
 चिंताम् चिंताने
 चिनोति उत्पन्न करे छे
 तनोति विस्तार छे
 तनूप्रतापम् शरीरना तापने
 क्रोधम् क्रोधने धिनोति वधा ७ छे
 नृणाम् अनुभवे
 पिशुनत्वम् पिशुनपपुाने

॥ श्लोक ८० ॥

सौभाग्यात् इव सौभाग्यथी नम
 सुदरी सुन्दरी
 सुविनयात् सारा विनयथी
 विद्या इव विधा नम
 वीथिभ्रिया वक्ष्मीनी त्रेपि
 उद्योगात् इव उद्योग थडी नम

साहसान् इव साहस थडी नम
 महामत्रादिसिद्धि महा मत्र वि
 पुन वणी [गेहेनी सिद्धि
 पीयूषान् इव अभृत थडी नम
 नीरजत्वम् न गेगीपापु
 अचिरान् तुल्यत पूजा भोटाछ
 पुण्यान् इव पुण्य थडी नम
 स्फुर्जत् - कुणयमान
 कीर्तिभर धीर्तिनो ममद
 नरम् भाषस प्रत्ये
 पिशुनतात्यागान् पिशुनताने तत्र-
 उपागच्छति पाभे छे [वाथी

॥ श्लोक ८१ ॥

यन् न पक अपि कादव पप
 नरेन्द्रमालफलके नाना लनाट
 कस्तूरिका करतुरीना [न्ययमा
 भावभाक भावने भगना
 काच अपि काय पप
 आभरणेषु धेपुमा

भ्रमसुहृताम् गर्जुयिना
 हीरोपमाम् ह्रीगनी उपमाने
 याति पाभे उ वन् नभ
 काक अपि कागडो पक्ष
 रमालाल आध्याना वृक्षनी
 गिरिरे टाय प
 ताम्रावताम् गायन पत्ताने
 अश्रुते पाभे उ तत् ते प्रमाणे
 मगान् सोपत शरी
 महताम् भोटा पुशुपानी
 भवन्तिअपि थाय उ
 गुणै हीनाअपि गुणु वगन्ना पत्त
 गुणानाम् गुणोनु गृह्म न्यान इप

॥ श्लोक ८२ ॥

पाप, अपाप पाप अने धर्म
 हित, अहित हिन अने अहित
 प्रियतम प्रिय अप्रेय अप्रिय
 अभिषेय अभिनेय
 इतर, अन्य (अनभिषेय)

ध्येय नान कृवा योग्य
 अध्येय न यान कृवा योग्य
 शुभअनुम शुभ तथा अनुभने
 प्रकृतनछेके प्रगट कृवायी न
 रिनेने विनेकभा [शातो
 रति प्रीति यूनाम यवानजनोना
 चेतासि नितभा

कान्तिशिव दिग्भूठ ध्येयी
 हरिणीनेत्राइव भृगना केवा नेन
 चेन, व ने तभोने [वाणीत्री
 प्रिया प्रिय टोय तन् तो
 सनमगम् मन्जनोनी सोपत
 अमङ्गरह अवस ग रगभा
 रमिका रसवाणा सेवध्वम सेवे
 आत्मप्रिया आत्मा प्रियउ जेवा

॥ श्लोक ८३ ॥

कीर्तिम् शीर्तिने
 बदलयति मून शेषेउ अचम् पापने
 दलयति दृणी नाभे उ

પ્રહાનમ્ હર્ષને
 ઝહામયતિ ઉપજવે છે
 આયાસમ્ પશ્ચિમને
 નિમ્ળદ્વિ ગેકિ ડે
 બુદ્ધિનિમવમ બુદ્ધિના વિભવને
 મૂલે ઉપત્ત કરે ડે
 નિગેતે નાશ કરે ડે
 રિપૂન્ શત્રુઓને બ્રેય કથ્યાપાને
 મચિનુતે ઐજહુ કરે ડે
 યદુરપિયમ્ મનોહર બુદ્ધિને
 ઘત્તે આપે છે વિગતે ઢાકે ડે
 મયમ્ ભયને કિંકિમ શુ શુ
 કલ્પલતાઈવ કલ્પવહ્નીની પેઠે
 નવવતનુતે નથી વિસ્તાગ્તી
 સઘ તુગ્ત
 મતાસગતિ સન્જનોની સોખત

॥ શ્લોક ૮૪ ॥

મગાન્ સોખતથી
 સતામ્ સન્જનોની

પ્રચિત વિસ્તાગ કરેય ડે
 બુદ્ધિસમૃદ્ધિ બુદ્ધિની મપૂ
 સિદ્ધે સિદ્ધિ જથ્થે
 ઉચ્ચે પદમ્ ઉચ્ચા ન્યાનને
 મમુપયાન્તિ પામે ડે
 અપમાનનીયા નીચ માપસોપણ
 યન્ ન
 સૂત્રત તુમપિ સૂત્રના તારને પા
 સૌરમસાર સુગન્નિવાળા ઉત્તમ
 પુષ્પમગાન્ પુષ્પના મગધક્રી
 વહન્તિ વહન કરે ડે
 સુકુટેપુ મુકુટેમા
 નરાધિપા ગજઓ

॥ શ્લોક ૮૫ ॥

દત્તેચેન્ આપે જો રસના જીભોને
 પતિ સ્વામી (શેષ)
 ફળામૃતામ્ નાગદેવોના
 જાયુ આયુષ્ય પાયોજમૂ બ્રહ્મા
 સ્થૈર્યમ્ નિથગ્તાને

निर्जरभूधर भेऽ पर्वत
 सुरगुरु अद्भुतपति
 गौ कौशलम् वाणीनी शुश्रूषता
 अनुलम् अतिशय
 सर्वज्ञत्वम् सर्वज्ञपातु
 उमापति भटादेन
 रजनीराज चन्द्रमा
 कला कलाभ्योने
 पेशला भनोदर अर्वाभ्या
 स्तोत्रम् स्तुति करवाने
 तान् ते गुणोने तदयम् ता आ
 क्षमेत समर्थ थाय
 महताम् भोटा पुत्रोभ्या
 ये न् अथ सगत भोपतथी
 ह्यु थाय गुणा गुणो

॥ श्लोक ८६ ॥

चेत ज्ञे वाच वाणी
 निर्निकारा विकार रहित अनी
 यदि ज्ञे शमनिभूते शमतानागा

नेत्रपत्रे नेत्र उषी पत्रो
 पत्रिरे पवित्र होय
 गात्रे शरीरमा (भुषमा)
 सध्यानमुत्ता 'याननी मुद्राहोय
 यन्ति ज्ञे गति गमन
 मदमदप्रचारा मद्मद् प्रचारवाणी
 क्रोधार्त्तनाम् क्षान विगेरेने।
 निरोध गेकाव यन्ति ज्ञे
 वने वनने विधे अवस्थिति रहेहाए
 प्रीतिपूर्णा प्रातिपूर्वक
 क्लेशआवेश कवेराना आनेशन
 प्रवेशच्छिद्र प्रवेशने ठेक क नागी
 इह अही हृदि हृद्यमा तदा तो
 स्वैरम् अत्र प्रभाषु
 अभ्येति आने ३ शुद्धि शुद्धि

॥ श्लोक ८७ ॥

असौ आ अथो
 मस्मान्मयग लम्भने योगवाथी
 किमु शुभ किमुत शुभवानु ३

मूमौ पृ० श्रीभा विलुठनम् आगोऽनु
 नटादोष गटानो आऽ मर
 ४ अयम् शा कामनो उ
 किमु शा भाटे वपु इदम् आशगी
 निविबसनम् वञ्च विनानु
 कचालोच ७ शनो लोय
 ६ अयम् यु क्त्वानो उ
 प्रचुरतपसाम् धया तपोनु
 किम्, तपनम् शा भाटे तप
 त्चेन् नथी तो
 चेत शुद्धिं मननी शुद्धि
 सुदृत्त पुण्यने
 सफलीकार भद्रं करवामा
 करणम् काण्ड भत ज्येवी
 ॥ श्लोक ८८ ॥
 म्रैग्म् धृ० श प्रभाञ्जे
 धमन् भमतो ज्येवे।
 जगति जगतभा
 चित्तनिशाकर मन इपी गक्षम

अयम् आ यै नभणे
 यन्त्रित माधनो उ
 सुदृत्तपुण्य पुण्यनी क्रिया उपी
 मनोज्ञमत्रे भनोऽर मत्रो उडे
 तेषाम् ते भाऽसोने।
 अक्षेपमुख गभत्र सुभेने
 पोषिणि पोषणु करनारा
 भिद्विसौचे भोक्ष इपी भद्वेयभां
 वास न्थान सदा हभेश
 ममजनिष्ट धयेनो उ
 समाधिमानाम् भभाविवाशाञ्जेने।

॥ श्लोक ८९ ॥

विना मन शुद्धिम मननी शुद्धिविना
 अणेषधर्म गभत्र धर्मना
 कर्माणि कर्माने
 बुर्वन्अपि करतो ज्येने पण
 नणतिसिद्धिम् भोक्षने पाभतो न पी
 दग्भ्यामपिना नेत्रो विना
 रिम् यु २ सुदृत्तम् दर्पणुने

करेण हाथ वरे
 वहनअपि इरतो पश
 इक्षेत जेठ शके ठे जनः मापस
 स्वरुपम् पोताना उपने

॥ श्लोक ६० ॥

दूतीम् दूतीनी समान
 मुक्तिमृगीदृश. मुक्ति इपी श्रीने
 यदि जे [(वश करमाभा)
 मन शुद्धिम् मननी शुद्धिने
 निघातुम् नारपु करवाने
 रति धृष्टा टोय तद् तो
 स्वर्णे सुवर्णुभा
 रमणीजने श्री वर्गभा हृदयम् हृदय
 रक्ष्यम् रक्षयु करतु जेधये
 प्रलुभ्यन् लोभातु हे सखे हे मित्र
 एतद्दलोमभर जे विपथक वे
 लना समुद्धथी
 अभिभूतहृदये पगभव पाभेवा
 न नथी [हृदयभा

स्वार्थमार्थ स्वार्थना समुद्धने
 प्रथा विस्तार प्रादुर्भाजम् ॐ पत्तिने
 जैति पाभे ठे
 शजररहाम कभदौनु रोह ॐगु
 शिलायाम् इय पथ्यरभा जेम

॥ श्लोक ६१ ॥

भक्तिम् अजितने
 भनक्ति तोडी नाभे ठे
 विनयम् विवेकने
 निनिहन्ति नाश करे ठे
 वृष्णाम् तुषाने पुष्पाति पुष्टि करे ठे
 तजयति तर्जना करे /
 रयम् मनोहर जेवा
 अजर्यनीयम् नी भिड वीर्यनी
 पूजामपगभवति दीर्तिनेः नाग
 नीतिम् नीतिने [करे ठे
 अपाकरोति दूर करे ठे
 द्युतम् जुगारने निदूरयत दूर जे
 तद्वयसनध्व ते दु भना भार्गने

सूतम् उत्पन्नं करना०

॥ श्लोक ६२ ॥

वन्ध्याम् वाञ्छुणी धाम्नि धग्भा
 वधूम बहुने विधाय राणीने
 स. ते ज्येवो।
 कुर्वीधुर्य, मुष्मिना सरदा०
 सुतान् पुत्रोने ईहते धृ० ॥ ६३ ॥
 वभापातम् अभा पातने
 उपेत्य पाभीने
 पर्वतपते भेद् पर्वतथी
 प्राणान्स ते भायुस प्राणोने
 प्रेप्तयति भेषववा धृ० ॥
 मच्छिद्राम् छिद्रवाणी
 अविच्छेद्य ज्येथीने नावम् नाडीभा
 उदधे ममुद्रना कूलम् किनाराने
 काक्षति धृ० ॥ ६४ ॥
 असौ ज्ये भायुस कृत्वा करीने
 वैतवकौतुकम् जुगागनु कौतुक
 प्रकुरुते करे छे

वित्तस्पृहाम वननी स्पृहाने
 य जह नो मुष्मि

॥ श्लोक ६३ ॥

भ्रातृन् साध्योने
 भूतभर भूतोना मभूदथी
 अभिभूत इव पगलव पाभेनो
 होय तेभ
 यद्दुघ नो जुगाग्भा आशक्त
 दशा नेत्र वडे [यथेनो
 नईक्षते जेतो नथी
 मत्तउक्तिम सेवकनी वार्णोने
 शृणुते न भाभगतो नथी
 ज्वरितवत् ताव यडेवानी माकक
 यदत्तचित जुगारभा आपेना
 पुमान् पुत्रय [यित्तवाणो
 लज्जाम् लाजने उज्जयति तथु दे०
 मद्यमूर्च्छित मदिराथी भृष्टि प्रत
 इव यथेनो होय तेना पेठे
 आसच्च प्रीतिवाणो

यत्र के ऋगतामा तुतम तुरन्त
 तुतम ऋगाग्ने
 वित्तविनाशिनम अननो नाश क
 त्यज तथ दे [ना
 हे सरये दे भित्र तत् ते ऋगटाने
 मुखमैत्रीमित्र भुषानी भित्रा] पेठे

॥ श्लोक ६५ ॥

यत्र के ऋगाग्ना
 आप्ताम आपत्तियोनु
 वृन्दम ममृद उपैति पाभे)
 वृद्धिम् वृद्धिने कन्द मून
 तरूणामइव वृत्तीनु केभ
 गारिमूमौ अननी भभिमा
 त्यजन्ति नके दे
 तन्, किम्, न ते ऋगट्ट, डेभ, नथी
 मनीविशुरया पटित भुष्ये
 तुतम् ऋगटाने
 दुयङ्कतम् दुष्ट आगयनाशा
 अनूतम् नहि स्तुति कगयेना

आयं उत्तम अनोभ्ये
 ॥ श्लोक ६५ ॥

स्थानम् स्थानक
 शून्यगृहम् क्वाड ध
 विटा लङ्गाभ्यो
 सहचरा भोभतीया स्निग्ध भेटी
 वेद्यानन वेद्याभ्योना समुद
 पार्यन्त पाभे न्हेनारा
 परमोविण पराथाने क्गनारा
 परिजना परिवार
 कात्परीपायिन भदिगपान क
 व्यापार क्रिया [ना ।
 परप्रियापरिचय (भीजनीश्रीयो
 ख्याति प्रसिद्ध, [नो पग्त्रिय
 वित्तत्रय अननो नाश
 येषाम् दे भ्येवा
 सुतृताम् ऋगारीयाभ्योनु
 कथामपि कथाने पल
 कथकुर्यात् डेभ क्ते समम साभे

नै ने बुगागीयानी
सुधी उद्यो भापम

॥ श्लोक ८६ ॥

नि र्णेषुद्व अद्वेरा जनोभा क्रम
गीतिरिति गायननी न्यना
अफला निष्कृत सदध्याननाउ यान
धैर्यता अत्रसत्पातु
राण्यस्य द्यानी
क्या, कृथा कथा, निष्कृथा उ
सृगदशाम श्रीयोना
क्वकेलि कटाक्षनी नीटा
जघेपुत्र आध्याओने विपे
निर्जिबिपु भट्टाने विपे इव क्रम
रम्बेपरचना वञ्चना देभावनी
न्यना
दंगघ्यबुद्धि यतुराणी युधि
मुधा निष्कृथा
मासाम्वापि भाग भाना । ओवा
रुद्धिपु प्राणीयोभा

प्रणयिता -नेही पापु
यथा निष्कृथा उ
लताम्ब वेना भाकृष्ट
अग्निपु देवताओभा

॥ श्लोक ८७ ॥

दित्वा तञ्जने हारम दाग्ने
उदारमौक्तिमय भोतीना मनो-
तै ने भापुओ वडे [द- ओना
धीयते । ए उ । य उ । अदि नर्प
गल गगाभा लवत्वा तञ्जने
श्रीरम्बुने
अनुष्णगामधवलम् यन्दना केवा
मूत्रम मुतर [रोगा
तै पीयते तेभधे पीवाय उ
मुक्त्वा तञ्जने चानम यदनने
इन्दु यन्दमा
कुम्भविण्मम् कुन्द पु'प कतु
तै ते पुत्रयोओ भूति भन्म
अध्ययते वेप कगय उ

मन्त्यस्य तश्चने
 अपरभाज्यम भीष्णु भोजन
 अद्भुततरम् भनादुर एवा
 वै न भाजुमोये आमिपम् भाग
 मुज्यते भवाय ठे

॥ श्लोक ६८ ॥

स्वम् पीताना आत्माने
 जालाजटिले जनावायोथी आधुव
 अनल अग्निमा स ते भाजुग
 रहले भोटा एवा विप्या नाभीने
 इहेते ऽऽश करे ठे
 पीतताम् ऽऽकने उत्सङ्गे भोजामा
 मुजङ्गम मर्पने
 निघाय धागल करीने
 सविपम जेवाणो म ते भाजुम
 प्राणितम ऽऽनीतने
 काक्षति धृष्ट्या करे ठे
 कौर्तिम् द्वीर्तिने अट्टशाम् अतिशय
 वृषणताम् ऽऽशुभाधने

आमूय्य गभीने स ते जेवा
 प्रस्तधी० शुद्धि विनानो
 य न भाजुग कर्तुम् ऽऽवाने
 करुणाम् दयाने
 अमीप्स्यति धृष्ट्या करे ठे
 जड मुर्ध् जगद्या भाधने
 पलम् भासने प्राणिनाम् प्राणीयाना

॥ श्लोक ६९ ॥

चैतन्यम् चैतन्य
 विभक्षणानइव जेर भावाधी नम
 मघो भविराना
 पानानइव पान थकी नम
 प्राज्ञता डाडापल विद्या विद्या
 आलस्य आणमना
 समागमानइव आववाधी नम
 गुणप्राम गुणनो समूह
 अभिमानानइव अविमानथी नम
 शीलम् शीन खीजन श्री वर्गना
 सस्तवातइव परिचय थकी नम

મન ક્લેશાત્ક્રમ મનના કલેશ થકી
 ધ્યાનથી ધ્યાનની શુદ્ધિ [જન્મ
 દેવાર્ચા દેવોનું પૂજન
 શુચિતા પવિત્ર પણુ
 આદિપુણ્યમ્ વિગેરે પુણ્ય
 અસ્તિત્વમ્ સમગ્ર
 માસાદનાન્ માસ ખાવાથી
 નશ્યતિ નાશ પામે છે

॥ શ્લોક ૧૦૦ ॥

પારદારિકનર* પર સ્ત્રીને લોભી
 પરપત્નીમ્ બીજની સ્ત્રીને [માણુમ
 તસ્કર ચ અને, ચૌર
 પર્કીયવિમૂર્તિ પગ્યાની મ પત્તિને
 મોક્તુમ ભોગવવાને
 ઇચ્છતિ ઈચ્છા કરે છે યથા જન્મ
 હહ અહીં તથા તે પ્રમાણે
 અસૌ એ માણમ
 આમિપડપચિત મામથી પુષ્ટ પશુને
 આમિપલુ ધ. મામનો લોભીયો

॥ શ્લોક ૧૦૧ ॥

સ્વામિત્વમ્ શેઠ પણાને
 સમુપૈતિ પામે છે
 ક્રિકરનર* નોકર માણમ
 પ્રેષ્યત્વમ્ નોકર પણાને
 ણતિ પામે છે પ્રમુ શેઠ શત્રુ* શત્રુ
 સોદરતામ્ ભાઈ પણાને
 હવૈતિ પામે છે મજલે માને છે
 પ્રત્યર્થિતામ્ શત્રુ પણાને
 સોદર ભાઈ જાયાત્વમ્ સ્ત્રી પણાને
 જનની માતા પ્રયાતિ પામે છે
 જન્મીમામમ્ માતા પણાને
 જાયાત્વન સ્ત્રી જન્મ
 ધર્મધ્વસ ધર્મના નાશ રૂપી
 ઘુરાધુરીણ. ધુસરી ધરવામા બળદ
 મધુન મદિગના [સરખો
 પાન પીવાથી
 અભિમૂત પરાભવ પામેલા
 આત્મનામ્ સ્વરૂપવાળા

॥ શ્લોક ૧૦૨ ॥

દદાતિ આપે છે
 અદેયમ્ ન આપવા યોગ્ય
 દઘાતિ વારણ કરે છે
 અઘેયમ્ ધારણ ન કરવા લાયક
 ગાયતિ ગાયન કરે છે
 અગેયમ્ ન ગાવા યોગ્ય
 વિનતિ પીયે છે
 અપેયમ્ ન પીવા યોગ્ય
 જયતિ જીતે છે
 અજેયમ્ ન જીતવા યોગ્ય
 નયતિ લેધ જાય છે
 અનેયમ્ ન લેવા યોગ્ય
 ન, કિમ્ શુ નથી
 મુરાપાનકર મદિરા પાન કરનારે
 કરોતિ કરે છે

॥ શ્લોક ૧૦૩ ॥

યત્પ્રામ્યન્તિ ન ભમે છે
 ગૃહેગૃહે દરેક ઘે

વિવસના વસત્ર વગરના
 ચત્વેરે ચાટામા શેરતે સુધ રહે છે
 યત્મૂમૌ ન ભમીનપર
 નિપતન્તિ પડે છે
 અમુદ્રિતમુચ્ચા ઉધાટા મુખવાળા
 યત્પ્રારદન્તિ બરાડા પાડે છે
 સ્ફુટમ્ પ્રગટ રીતે
 યત્પીથોપુ ન ગલીયોમા
 વિશન્તિ પ્રેશ કરે છે
 કોશિતદ્વશ મીચેલી આખોવાળા
 જલ્પન્તિ બખડે છે
 અજલ્પ્યમ્ અપ શબ્દોને
 યત્વાદમ્ ન અતિશય
 રુદન્તિ રૂએ મૂઢમતય મુખીઓ
 યત્મદ્યનિસ્ફુર્જિતમ્ તે મદિરાનુ
 પરિણામ છે

॥ શ્લોક ૧૦૪ ॥

વ્યાધીનામ્ દુ ખોની
 અવાધિમ્ સીમા સરખી

पदम् न्यान सरणी
 विपत्तम् आपत्तियोना
 गन्माद् उन्माद्
 मात्प्रतधिया प्रभादनी युद्धिना
 धाम स्थान मग्णी
 अघन्यगिराम् अगण वयनोनी
 गुहाम गुहा मग्णी
 अयशाम् अपयशना
 स्थानम् स्थान मग्णी
 रानिम् भाषु सरणी
 पनसाम् पापोनी
 आधारम् आवार इप
 युधाम लदाधनी कृधाम क्खोवनी
 परिपदम् सभा सरणी
 सभोगमूमिम् अगमना स्थान केवी
 भियाम् लयोने सुख तच्छ दे
 आचारविचार आचार विचारनी
 चाररचना मुन्दर रयनाने
 निर्गारिणीम् अटकावनारी

वाहणीम् भदिगने

॥ श्लोक १०५ ॥

मतिकमलिनी भतिइपीकमलिनीने
 नागम् नाश करवाभा हाथी केवा
 डुरूदहरिर्भुज कुतर्क इपी अग्निने
 छागम् अकरा केवा
 प्रकटित प्रकट करी छे
 दयादैन्यम् दयाप्रत्ये दीनता केले
 सैन्यम् सैन्य सरणा
 प्रमादमहीपते प्रभाद इपी राजना
 व्यमनपयसाम् आपदा इपी पा
 सिन्धुम् समुद्र सरणा [एनीना
 बन्धुम् अन्धु मग्णा
 कषायघरासृशा कषायइपी प्राणु-
 परिहर त्याग कर [योना
 सुरापानम् भदिरा पानने
 यानम् वाहन सरणा
 विपत्तपुर विपत्ति इपी
 वर्त्मनि भार्गभा

॥ श्लोक १०६ ॥

यद्बक्त्रम् न श्रीनु भुष्म
 त्रिकोटि कुण्डो लक्ष्मिणा
 वक्त्रनिपतन् भुष्मभाषी पडता
 निष्टीयनानाम् शुक्ली
 घटी कुडी सरणी
 यद्बक्त्र न वेश्यानी छाती
 जनगमादि यदाय वगेरे
 जनता भनुष्योना
 पाणिप्रहार हाथना प्रहारनु
 आस्पदम् स्थान उप
 यद्गात्रम् न वेश्यानु शरीर
 बहुबाहुदण्ड धरणा आहु ६८थी
 निबिडक्रोडी अतिशय आविगन
 कृतिभ्रशितम शिथिल धयेसु [वी
 प्रेम स्नेहने एतासु ये येनीयो
 दधाति वारसु करे घातक धात्रीनी
 मिलातुत्यासु शिवा सरणी
 वेद्यासु वेश्यायोभा

व कुयो भापुस

॥ श्लोक १०७ ॥

रत्याइव रतिवडे नम
 असमसायक विधम आशवाणो
 पशुपति' मन्त्रादेव [(कम)
 पुत्र्याइव पुत्री (पार्वती)वडे नम
 भूमिभूत द्विमानयनी
 शच्याइव मन्त्राणीथी नम
 अप्सरसापति मन्त्र मुररिपु विधु
 पुत्र्याइव पुत्री (वक्ष्मी)वडे नम
 पायोनिधे ममुद्रनी
 रोहिण्याइव शङ्खिणीवडे नम
 सुधामरीचि यन्द्रमा नम
 अवने पुत्र्याइव पृथ्वीनी पुत्री
 पौलस्यजित्त गम [(गीता)वडे नम
 बाहुभ्याम् ये आहुयो वडे
 परिरच्यते आविगन कराय ठे
 गणिक्या वेश्या वडे
 वित्तइहया धननी धर्यावी

कुर्मिअपि श्रेणी पाण

॥ श्लोक १०८ ॥

यासु न वे श्याओमा
 प्रवन्न गमन कृत्वादि
 याति पात्रे ३ जन भाण्य
 कदाचिन् डो डिक वभत
 जाम्याम् येहेन विपे
 मातरिअपि भाताने विपे पा ।
 मोहमूढं मोदथी भूढ यथेन
 अनकलोरे धरा लोडोअ
 प्रतिसेवितासु सेवाअधी अनी
 रिम शु तासुवेश्यासु ते श्याओमा
 रतिः प्रीति शुभाय कल्याणु भाटे

॥ श्लोक १०९ ॥

घनन् इत्यत्र छे प्रीति प्रेम
 यामा न वे श्याओनी
 घनमपि धन पण रूपम उप
 निरुपमम् अतिशय
 चारभाचार सुन्दर आचार

घनम्अपि न पण बुद्धि बुद्धि
 निरवधि अतिशय देव देव पा ।
 यासाम न वे श्याओने
 घनमपि धन पण
 यामाम न वे श्याओने
 गुरु गुड पण इह अदीया
 विधत्ते पाण कडे
 वे श्यासु वे श्याओमा
 प्रणयम स्नेहने इह आ नगतमा
 क कथो तासु ते अनीयो
 मतिमान दाधो भाण्य

॥ श्लोक ११० ॥

मात्मस्मर न अमरा क
 स्मरनेण कामदेव इपी गमनी
 वरूथिनीनाम् येना सभान
 तासाम् ते अनीयो
 पणाम्बुजद्रशा श्याओनी
 दृशाम् नेत्रेना विलासान् कटाक्षाने
 यद्रूपदीपने श्याना उपपदीदीवानी

कलिनामु शिखाञ्चोभा
 मनोहरामु मनोहरं चैनीञ्चो
 स्नेहप्रयासु तेवने क्षय करनारी
 गहव धला भाषुमे [स्नेह]
 शलभीमर्जित पतगीया पलाने
 पात्रे ॐ

॥ श्लोक १११ ॥

तेभ्य ते भाषुसोथी
 श्वापदपेटकै वनना प्राणुञ्चो
 मह साये सुरै सुधो वडे
 सर्वे अपि सर्वे चैवा पलु
 तस्यते त्रास पात्रे ॐ
 तै सार्धम् तेञ्चोनी साये
 भपणा कृतराञ्चो भ्रमन्ति त्रमे छे
 निपदाम् आपत्तीथोना
 पुराद्रवप्रोमुखा अति नेगवाणा
 विध्यन्ते वि धाय ॐ
 विविधायुधै अनेक प्रकारना
 पशव पशुञ्चो [आयुधोवाणा

पुण्यै पुण्यो वडे ममम माये
 तै ते भाषुसोनी साये
 समे वनाञ्चोवा येमूढा नभुर्भाञ्चो
 अटवीम् नगन प्रत्ये
 अटति तटडे ॐ
 निक्कटाम भय कर चैवी
 प्रारब्ध आत्र नेली ॐ
 पापद्वय पापनी सपत्ती नभे

॥ श्लोक ११२ ॥

सपर्कम् सभवते
 नरकै नरकनी साये कलिम् केशने
 कुशलै पुण्योनी माये
 वैरम् शत्रुताने सताम् सन्तानोना
 मगमै सोपतमाये प्रीतिम् प्रीतिने
 भीतिमरै वयना मभूढ माये
 अर्ध पापोनी साये
 परिचयम् पण्डियने करवा
 आपदाम् दु षोने
 प्रेम स्नेह करवाने

प्राणैः आपनार वस्तु साये
 उद्वेगम उद्वेग क्वाने
 विनयै विनयभाये नयै न्यायभाये
 अमिलाम् नभेन क्वाने
 चेद्दृष्टे जे धृज उ ते
 हेसखे हे भिन्न

मत्वघात प्राण्यीयोना गभृदने
 भयकरम् अथ आपनार कुरु कर
 तदा तोय साटोपम् आडम्भ्य
 आच्छोटनम् शिकाग्ने [सहित

॥ श्लोक ११३ ॥

आक्रन्दा रौदनना शब्दे
 वनवासिनाम् वनभा रडेनारा
 असुमताम् प्राण्यीयोना
 गीतानि गीता छे
 तेषाम् ते प्राण्यीयोनी
 असृक्कुल्या लोहीनी नदीयो
 कुकुमहस्तका क कुवाणा हाथना
 धापा

अनुचरा सोपतीयो (अनैया) उ
 क्रूरा क्रू येवा

शुनाम कुतगयोना राशय* समृद्ध
 जन्तुघातयलानि प्राण्यीयोना म
 अहो भेद [मूदना भारानी
 रमवती रसोर्ध यस्मिन् न
 मृगव्यामहे शिकार इपी भदोत्म-
 श्वधन्नी नरक उपी श्री [वभा
 परिरभ्यते आनिगन कराय छे
 मृगयुभि शिकार करना यो
 क कयो भाजुम [वटे
 तत्रगच्छेन् ते उत्भवमा अथ
 सुधी डाक्षो भाजुम

॥ श्लोक ११४ ॥

ये नयो नीरम् प्राण्यीने
 विपिबन्ति पीये उ
 निर्झरभवम् अरलभाथी उत्पन्न
 कुजे आडीमा [थयेषु
 ये शेरते न ज्यो सुये उ

येचअग्नन्ति नः प्राण उ
 वृणानि धामने
 काननमुत्रि न गननी भूमिमा
 भ्राम्यन्ति लभे उ च नः प्राणीये
 अहर्निशम् नत्रि द्विम
 स्वैर ऽ ऽ प्रभापे
 विहारसार भनोऽऽ विदाग्थी
 सुविता सुभी थयेना
 निमन्तव अपरान वगरना
 जन्तव प्राणीये हत्वा दुष्टीने
 तान ते प्राणीयेने
 मृगयासु शिकाग्भा
 क ज्यो मालुस समभवत् थये
 श्वध्रेषु नग्कमा न नथी
 अभ्यागत अतिथि

॥ श्लोक ११५ ॥

जीमान् प्राणीयेने
 प्रताम् भारनार प्राणीयेनी
 यत्र नः शिकारभा

नम आकाश जवु पाणी
 भूगान् पृ^३नीमा इरनाग
 भवात्रयजर्व* तल पुत्र्पार्थ
 समुपैति पाभे उ हानिम् हानिने
 आखेटकम् शिकाग्ने
 पेटकम् सभूह इप
 आपदाम् दु भोना क कथो मालुग
 कौतूहलेनापि कौतुकथी पणु
 करोति करे* धीमान् डाध्या मालग

॥ श्लोक ११६ ॥

प्रहार भार
 चप्याद्यै लाकरी विगेश्थी
 तदनु त्थार प ग्री शिरम* भरतकनु
 मुहनम् मुडाववु अथो त्थार प ग्री
 खराखेप गधेडाप* वेसवानो
 आटोप आडभ्यर तदनु त्थार प ग्री
 जगद्गालिसहनम् नगतनी गाणो
 तत त्थार पजी [सहन करवी
 शूलारोह रूणीपर यठवु

મગતિ યાય ઠે તત ત્યાર પ ઠી
 દુગતિગતિ નરકની ગતિ
 વિચાર્ય વિચારીને ઇતન્ એ મધ્ય
 ચોયાચરણ ચૌગીને આચરવાનુ
 ચરિતમ્ આચરણ
 મુશ્ચતિ તજ દેઠે નક કાણ નથી

॥ શ્લોક ૧૧૭ ॥

નૃણામ્ મનુષ્યોના પ્રાણા પ્રાણે
 ઘાહ્યાં બહારના યદુ ને વન
 અનવયશ નિર્દોષ ંશ
 યત્યન્ ને ધન મમલ નિર્મળ
 બુલાચાર કુવનો આચાર
 યત્ ને ધન
 અનુપમમહિમા મોટા મહિમા
 યત્, જ ને વન, અને
 ગરિમા મોટાઈ ઠે
 કલાનામ્ કળાઓનુ
 યત્ કેલિ ને ધન કીડા ઠે
 અસમતમા તૃપ્તના ન અપાવ એવુ

રુપરચના રૂપની રચના ઠે
 ધનમ્ તન્ તે વન
 ચૈ આત્તમ્ નઓએ લઈ લીનુ
 નિલિલમ્ સમગ્રમ્ અપિ પણ
 નૈ તે માણસોએ
 સદ્દતમ્ હરણ કરેલુ ઠે
 શ્દમ્ આ બુદુ

॥ શ્લોક ૧૧૮ ॥

વૈરમ શત્રુતા
 વિશ્વનૈ જગતના વોડા માયે
 અકારિ કરેલુ ઠે
 કલહ કજ્યો કર્યો ઠે
 વીર્યા કીર્તિ માયે
 લોકદ્વયીકૃત્યૈ બને લોકાના કા
 મત્સર મત્સર [યો સાયે
 વત્સવૈઃ ઉત્સવો માયે
 વિરહ વિયોગ કરેનો ઠે
 સૌહ્યૈ સુખો સાયે
 અસૂયોદય અદેખ

પ્રાણે પ્રાણો સાયે
 અપ્રિયતા અપ્રાપ્તિ કરેલી છે
 પ્રિયે સ્નેહીયો માથે
 અલ્પનમ્ અમોઘા ઝઞેના ડે
 દ્રોહ દ્રોહ કરેલો છે
 ધમચ્છયા ધર્મની ઈચ્છાથી માથે
 ત્રિશ્મલેન વિશ્વાસ સાયે
 હઠ હઠ કરેલી છે તે તે માણસોએ
 અતિશઠ અતિ દુષ્ટ એના
 ચૈ ન દુષ્ટોએ ચૌરિકા ચૌરી
 નિર્મમે નક્કી કરી છે

॥ શ્લોક ૧૧૯ ॥

તત્કીર્તિ તેમની કીર્તિ
 કુમુદ ચન્દ્ર વિકારી કમલ
 ચન્દ્ર ચન્દ્રમા
 કુન્દકલિકા કુન્દ પુષ્પની કળી
 વર્ષરૂપર ઝપૂરના અમૂલની
 ઉપમા ઉપમાવાળી
 તત્કુર્તિ તેમની કુર્તિ

પરમપ્રમોદ પણા હર્ષથી
 વિલસત્પાવિચ્ચ કેનાતુ પવિત્ર
 પપ્પુ રૂપી
 પાથ પ્રવા પાણીના પગ્થળેની
 તન્મૂર્તિ તેઓની મૂર્તિ
 સ્મરપાર્થિવ કામદેવ ઉપી રાજના
 સ્મરશશિ કામઉપી ચન્દ્રને ગણ
 સ્વર્માનુ રાહુ જેવી [વામા
 ઉદ્ધ્રાજતે શોભે છે ચૌયમ્ ચૌગીને
 ચૈ નેઓએ મુમુચે તજીદીધી છે
 લસદ્ગુણગણ ઉત્તમ ગુણોના સ
 મૂલ રૂપી

આરામ બગીચાને બાનવામા
 એકદાગનિલમ્ દાવાનવ સગ્ની

॥ શ્લોક ૧૨૦ ॥

શ્રીકીર્તિ અપકીર્તિના
 વિસ્ફુર્તિ કેનાવ ઉપી
 લતામુવાહમ્ પેલડીને વધાગવામા
 મેધ સરખી

दौभाग्य दुर्भाग्यी पापु
 दैन्यमम्बुज दीनता इपी कभलोने
 विक्रमर करवामा
 समवाहम् अर्थ सग्भी
 विभ्रम्भ विश्वास इपी
 गाराधर भेधने नाश क्वामा
 गन्धवाहम् पवन सग्भी
 विमुञ्च तल्ल दे चौयम थोरीने
 दुरितप्रवाहम् पापोना प्रवाह् क्वी

॥ श्लोक १२१ ॥

नोहास्यम् हास्य क्गी शकतो नथी
 सुरतप्रपञ्च सलोगना प्रपथमा
 चतुस्म योय्य ओवु
 न आलिगन आनिगन नथी
 निर्भरम् अतिशय [करतो
 न ण्य नथीण उरोज स्तन इपी
 सराजयुग्मम् उभलना जेडवाने
 अलुठन् इरवतो नथी
 पाणिम् हाथने

प्रमीलाम् आप्पो भीथीने
 अलम् अगण्ठ नथी करतो नानदि
 त्रिनाधरचुवनम् पि अजेवा ओएनु
 स्थिरतया शान्तिथी [युणन
 दुर्यान् क्गी शकतो पुमान् पुउय
 प्रेयसीम् प्रीयाने
 अन्येपाम् पगयानी
 रमयन् विवाम करतो
 निरामचकितः धष्टी भ्रीकनो भार्यो
 इति ओटला भाटे
 काम्या* धृच्छा करवा योय्य
 न, ता ते ओयो नथी

॥ श्लोक १२२ ॥

पौराणाम् नगणा लोडानी
 पुरत सभक्ष प्रपच्य विस्तारीने
 महिमाम् उत्भवने दत्त आपेनो उ
 पितृभ्याम् भात पिताये
 स्वयम् पीते य, न् प्रति
 दत्वा आपीने

एवमरम पोताना हाथने
 करेण हाथ वडे वृत वरेणे छे
 सप्ताचिषाम् अग्निनी
 साक्षिकम् सभक्ष तम् तेवा प्रकारना
 हित्वा तच्छने पतिम् धर्षुने
 इहते धृष्टा करे छे
 यन् इतरम् न पीजने
 या कामिनी न श्री
 कामिनम् कामी पुश्चने
 तनूनूतम् ते निश्चय कथम् डे नीगीते
 आत्मसात् पोतानी भवति थाय
 स्वच्छन्द मन प्रभापे
 सचारिणीम् आवनागी

॥ श्लोक १०३ ॥

पूण अपि पूर्ण येने पर
 अन्यपराभव गडुना पराभव रूपी
 एकतमसा अ रडाग्धी
 यत् सगत न श्रीना सगधी
 प्रस्यते अर्वा अथ

प्रादुर्भूतकलक उत्पन्न यथेना व
 लक उपी
 पङ्कजलित कावथी छवायेने
 सुश्लोकशीतगुति प्रभ्यातयद्रमा
 नीचाचारविधौ नीयना आचारनी
 निनिमा
 महान्द्वय मोटा भाषुग नम
 भवेत् थाय

आपातमात्रप्रीये आ- लभाज वहाये
 क डोप अस्मिन् आ येना
 स्वैरविहारकारिणि धृष्ट प्रभाषे
 विहार करनाग

सुधी डाहो भलुम

प्रीत प्रीतिवागे

परस्त्रीजने पगथा श्री वर्गमा

॥ श्लोक १०४ ॥

घोषेषु गोडुवमा

स्थितिमईहते गडेवाने धृष्ट छे

म निमति ते शुद्धिवगने भाजग

मुक्त्वा तञ्जने
 अमराणापुरीम् देवोनी नगरीने
 त्यक्त्वा तञ्जने
 मदरमेत्नीम् महरायनी अभिने
 अत्रकरान् उक्तरुडाने
 उत्तरातुम् भोदवाने
 उक्त्वा, म ते उत्साह करे डे
 पातुम् पीवाने वाञ्छति धृष्टकेकेडे
 मुक्तनिर्मलजल निर्भयजल तञ्जने
 स ते भूर्ध्व
 प्राममागौद्वम गामडाना गटरनु
 त्यक्त्वा तञ्जने [पाण्डु
 आत्मप्रमदा पीता री श्रीयाने
 परप्रियतमा श्रीयानी श्रीयाने
 य न भूर्ध्व सेवितुम् मेववाने
 वाञ्छति धृष्टकेकेडे

॥ श्लोक १२५ ॥

निजब्रह्मनामङ्ग पीतानी श्रीना
 मगने

अनगरगात् कामदेवना रग थडी
 अन्येषु भीम पुत्रेषु
 वाञ्छन्तु धृष्टकेकेडे यथा नम
 आत्मकोप आपाने कान
 तथा ते प्रभाषे परेषा भीमने
 इतिमन्यमाना अभिमाननारा
 त्यजन्ति तञ्जने सन्त संन्यसिनो
 परकीयपत्नी भीमनी श्रीयाने

॥ श्लोक १२६ ॥

सारङ्गान् दरिद्रोने
 भ्रमरान् लभराञ्जने
 इमान् ह्यथीयाने
 शलमान् पतगीयाञ्जने
 मृत्युगतान् मृत्यु पाभेवा
 कर्ण कान घ्राण नासिका
 शरीर स्पर्श धन्द्रिय नेत्र व्याप
 रसनाकामै लक्षनी अथी
 प्रकामोत्सुक वषो उत्सुक अने
 दृष्टवा अने

शिष्टपथ उत्तम भार्गवा
 प्रवृत्ति प्रवृत्ति इषी
 त्रिपिनश्रेणी वननी पक्तिना
 ममुत्पाटने नाश करवाभा
 मातोपद्विपम् उद्धृत इथी नवा
 इन्द्रियत्रयम् इन्द्रियोना मभूदने
 इमम् आवा प्रकारना
 धीमान डाद्या भाषामो
 विधत्ते वारणु करे छे
 वशे आधिनताभा

॥ श्लोक १२७ ॥

दमअम्मोहदिणी कपटइषी कम
 लनीने
 विकाशनविधौ विकल्पर करवाभा
 य न इन्द्रियोनो समूह
 अम्मोजिनीवहम सूर्यना नरो
 य न इन्द्रियोनो समूह
 लापत्य लपटतानी
 कलाकलाप कथाना समूह इषी

जठरौ समुद्रने विधे
 पीयूषपादउपम यद्रमानीउपमा
 म्पर्द्धा नाना इषी [वाणो
 प्रमुघाह वृथानी आलि पक्तिभा
 जलद भेध नरो
 य न इन्द्रिय गणु
 उत्पथप्रारिथतौ दुभार्गिभा नवाने
 पारीण पाठ पाभेवो
 तम् तेवा प्रकारना
 उध्वग्म उद्धृत एवेा
 विपविणाम इन्द्रियोनातम मभूदने
 जयन् छततो एवेा
 भद्रभाक् कथ्याल सजनारो

॥ श्लोक १२८ ॥

स ते एवेा प्रायै दे दीप्यमान
 वज्रनैमिना अग्निविना [एवेा
 रसवतीपाक रसोर्धना पाकने
 चिकीर्षु करवानी इन्द्रियोना
 कुर्षो मुष्म भाषुम

त्वत्वा तञ्जने षोडश वद्धापने
 अगात्रावितरणम् अगात्र ममुद्र
 दार्ढ्याम् भुञ्ज्यो वडे [तञ्जने
 विहित्सु कर्त्तार।
 स ते मुर्ध् भाषण
 धीनानाम् धीन्नेना
 वपनै विना वावेतञ्ज विना
 इच्छति धृष्टा कञ्जे
 स ते मुर्ध् क्षेत्रेषु भेतनामा
 धान्योद्गमम् सान्धनी उत्पत्तिने
 य ङ् मुर्ध् अक्षाणाम् धन्दिथोना
 विजयैर्निना विजय वग
 स्पृहयति ऽन्धा कञ्जे
 ध्यान विधातु 'यान कश्चाने
 शुभम् सुन्द

॥ श्लोक १२६ ॥

रागद्वेष राग तथा द्वेषना
 विनिर्जय विजय उपी
 अम्युजवने उभयोना वनभा

य ङ् ऽन्दिथोना न्य
 पद्मिनीनामपति मुर्ध् ङ्जे
 कृत्याकृत्य कञ्जान कञ्जा थोय्यने
 विवेकज्ञानने विवेक उपी वनभा
 पयोनाहप्रवाह वञ्जादना प्रवाद
 य ङ् ऽन्दिथोना न्य [ङ्जे
 मदबाध उत्तम गोचना
 विरोध विज्ञान उपी
 भूधरशिर पर्वतना शिष्यने
 भेत्वाभा
 शवप्रवाह वञ्जना प्रदाग्नी
 उपम उपभावागो
 साम्योह्लासमयम सभताना उत्राम
 तम तेवा प्रजाग्ने [वागो
 इन्द्रियजयम् धन्दिथोना न्यने
 कृत्वा कृतीने भव था
 आनदवान् आनदवागो

॥ १२७ ॥

विचारवचनै विद्याग्वाणा चय
 चेत चित्तने [नोथी
 चमत्कारिण आशयर्थ कारक
 शूरा शूनीर पुशुपो सन्ति ॐ
 सहस्रश हन्तरी
 समरव्यापार सत्राभना कायमा
 बद्धादरा आदर राभनाग
 गतार अपि दान आपनारा पशु
 पत्रेपदे पगने पगने
 घनधनै धरा धनथी
 कल्पद्रुक्त्वा कटपवृक्ष नेवा
 कलौ कवियुगमा
 ते,के,अपि तेवा विरक्षाज ॐ
 इन्द्रियतस्करै धन्द्रियाशुपीथीराञ्जे
 अपहृतम् शैरी लीपु
 वेपा ने भाषुभोनु न नथी
 पुण्यमधनम् पुण्यशुपी धन

॥ श्लोक १३१ ॥

शकस्यएव धन्द्रनुज नेम

सुरद्विप, अंगवत दाथी
 मधुरिपो, एव वि'ल्लुनु, न
 अडजानाम पक्षीयोने
 पति रनाभी (गउड)
 श्रीदस्यएव कुमेरनु नेम
 पुष्पम पुष्पक विमान
 पशुपत एव महादेवनुज नेम
 उक्षचूडामणि अनद
 स्सन्धस्यएव कार्तिक स्वाभीनुज
 मुजगमुक् भयग
 गणपते एव गणपतिनु नेम
 उन्दर वाहन उदरज वाहन ॐ
 धन्यस्यएव धन्य माणसानुज नेम
 शिवाध्वनि भोक्ष भार्गभा
 प्रविदिता कडेली ॐ यानम् वाहन
 कृपा दया कोविदै पडितोञ्जे

॥ श्लोक १३२ ॥

गाम्भिर्यम् गम्भीरताने
 जलधै समुद्रनी घनम धन

घनपते दुर्गेरथी गेश्वर्यम् औश्वर्यने
 एकेत्रणान् महादेव पासेथी
 सौन्दर्यम् सुन्दरताने
 ग्मरत कामदेवथी श्रियम् लक्ष्मीने
 जलनयान् विष्णु यती
 आयु आयुषु दीर्घम् लायु
 ध्रुवान् ध्रुव यती
 सौभाग्यम् सौभाग्यने
 शुभम् मनोहृत् अेषु
 अश्विनीसुत अश्विनी शुभाग्ना
 युगात् ज्येष्ठ्याथी शक्ति शक्तिने
 मत्या गत्यवतीना
 सुवान् पुत्र (व्यास) यती
 लत्वा लक्ष्मि तम्, विदधे तेने
 विधि प्रद्वाम् [अनाज्यो उ
 विधिमतान् विनिभा मन वाशा
 चक्रे करी छे कृपाम् दधाने
 य न् भास्वसे अद्विषु प्राणुयिभा

॥ श्लोक १३३ ॥

नाना मौक्तिक अनेक प्रकारना
 मोतीने
 हेम, विट्टम, सुवर्ण, पद्मावा,
 मणिगुम्नाह्वय मल्लि तथा वन उषी
 गोमयम् धातुने दुग्धम् दुग्धने
 दुग्ध पयोधि क्षीर भागरनी
 हारिलहरी सुन्दर मोक्ष सम्भा
 शुभम् ववव अेषा
 यश सचय यशना समूहइषी
 निम्बम् जगत्
 विश्वजन भभञ्ज जनोने
 इहनीयमहस सुन्दर प्रभाववाशा
 स्वर्गअपर्यग्य स्वर्ग तथा मोक्षना
 उदयम् उदय इषी वत्सने या न्
 यच्छवि आपे उ ननिशम् निरन्तर
 दयामरगवी दयाइषी काम इनु
 सा ते दया उषी धेतु
 रक्षयाम् रक्षय करतु
 अक्षयम् नाश नवाय ते

॥ श्लोक १३४ ॥

अस्तात्रे अस्तायव थडी
 उदयम् उदयने रवे सूर्यना
 स ते मुष्पं जगणात् लवणु थडी
 माधुर्यम् मीक्षाराने
 आस्यात् मुष्प थडी अहे नर्पना
 पीयूषम् अभृतने
 कुहो अभावाय्या थडी
 अनुष्णकिरण अन्द्रमाने
 हानिम् क्षयने
 कुपध्यात् अपथ्य भोजनथी
 रुजाम् रोगोना
 पानियम् पवित्र पशाने
 श्वपचात् अडाव थडी
 दिनम् दिवसने रजने रात्रि थडी
 दीक्षाम् दीक्षाने श्रियाम् लक्ष्मीना
 समहात् स अह थडी
 कातारान् गगनथडी नगरम् नगरने
 काक्षति धृष्ट्या करे छे

जघात् वप यती यं न
 धर्मम् धर्मने इच्छति धृष्ट्या करे छे
 अधी बुद्धि वगरने

॥ श्लोक १३५ ॥

धर्माणाम् धर्मोना निवि अटाउप
 आस्पदम् स्थानरूप यज्ञसाम् यज्ञोना
 समोगभूमि स योगना स्थान उप
 श्रियाम् लक्ष्मीयोना
 आस्थानम् सत्ताउप
 महसाम् प्रभापोनी मू भूमिउप
 अनिपदाम् सुप्पोनी यानम् वडाए
 भजाम्भोधौ स सार मभुद्रभा [उप
 स्कन्ध स्कन्धउप
 सन्मतिविरुधा सागी मतिरूपी
 वृक्षोना
 प्रियसखी वडादी सप्पीउप
 स्वर्गापर्गश्रिया स्वर्ग अने भोक्ष
 धन्यानाम् धन्य पुत्रोने [लक्ष्मीनी
 दयिता वडादी दया दयारूपी

अस्तु थायो वयिता श्री
 हेतौ क्लेशो यती
 अशेषै समथ ज्येवा अलम सधु

॥ श्लोक १३६ ॥

कीर्तौ शीर्तिभा
 कञ्जलवृर्चकम काञ्चनी पीछी
 मग्धा

हलमुखम् हृगना मुष्प केवु
 निश्वासनिश्वा विश्वास इपी पृथ्वी
 तले तथभा
 नानानर्थ्य अनेकप्रजारनाअनर्थोनी
 कदर्थनावन कदर्थना इपी वनभा
 घनम् भेष सग्धा
 गौलीन दुष्ट कार्याने
 केलिगृहम् द्वीडाना धर मग्धा
 प्रेमप्रौढ प्रेमइपी मोटा
 पयोदपूर भेषना समूह प्रत्ये
 पवनम् वायु सग्धा
 सन्मान भन्मानइपी

मुस्ताङ्कुरे भोथना अ धुराभा
 कोलम् सुअर मरणा
 क कथो भाषाम
 लमदाशय स्वच्छ आशय वाणो
 अद्भूतमति श्रेष्ठमति वाणो
 भाषाम् वाणीने शृषाम् लुठी
 मापते ज्येवे उ :

॥ श्लोक १३७ ॥

सिन्दूर सिन्दूर
 करिमुक्ति हाथीना मन्तक उपर
 मदिरमणि द्वीपक गेहे धरभा
 देहे शरीरभा असुमान् एव
 तारुण्यम् तइवृता
 चलचक्षुषि श्रीने विपे
 गुतिपति सूर्य ज्योम्नि आकाशमा
 द्विजेग अन्द्र निशि गत्रीभा
 प्रामादे देवावथभा प्रतिमा प्रतिमा

निलकम् निधक

यथाजायते नम थाय छे
कीर्तेः शीर्तिने
केलिगृहम् क्रीडाना धर सरभा
तथा ते प्रभाणु
तनुमताम् प्राणीयोना
वक्त्रे भुष्मा वच वयन
सूतम् सत्य वयन

॥ श्लोक १३८ ॥

हानिम् हानिने एति पात्रे छे
ददताम् दान देनाराओतु
घनम् वन उच्चै धलु अेवु
शीलत शीव पाववाथी
भवति थाय छे
भोगवियोग भोगेनो वियोग
जायते थाय छे तप्ता तपवडे
तनुकाश्यम् शरीरनी दुष्प्राध
हीयते नाश पात्रे छे
किमपि न काष्ठ पालु नडि
अनघराक्यै मत्य वयनोर्था

॥ श्लोक १३९ ॥

अग्नि देवता शान्तथायछे
मुञ्चति भुके छे
प्रमु अपाम् रेवाभी, नवनो(अभुद्र)
औदत्यम् उद्धताधने
ओष समूह रुजाम् गेगेनो
याति, अस्तम् अस्तने पात्रे छे
विकटा लयक घटा समूहे।
करटिनाम् हाथियोना
आटीरुते, न आवती नथी
अन्तिकम् नञ्कभा
शैथिल्यम् शिथिल पजाने
समुपैति पात्रे छे सिन्धुररिपु गि ह
सर्प अपि सर्प पालु
न, उत्सर्पति नञ्क आवतो नथी
द्राक् तुरतञ् दूरात् २२
उपयाति आली नय छे
दस्युरण्मी, शैरी अने न आभनी
सत्यम् वच सत्य वयनने [णीक

जलताम् भोवनारा प्रत्ये

॥ श्लोक १४० ॥

तस्मान् ते पुत्र्य थडी
 वैरम् वैरु उपैतिदूरम् इर जय छे
 उरगश्रेणि सपौनी श्रेणि
 सुपर्णान्द्व गड्ड थडी लभ
 द्वेश नश्यति क्लेश नाश पात्रे छे
 भास्करान्द्व सूर्य थडी लभ
 तम, अन्वडा

तस्मान् ते पुत्र्य थडी
 अकस्मान् अयानक भव थयेने
 तस्मान् ते पुत्र्य थडी मी भीक
 तुङ्गिनात्द्व द्विम थडी लभ
 अधुकरिणी कभनिनी
 सजायते थाय छे नश्वरा नष्ट
 सत्या सत्य अथी
 उद्वृच्छति नीकणे छे गी वाणी
 यदीयदनात् लभ भाषुभना भुष्थी
 गद्गाइव गगा लभ

गौरीगुरो द्विभावभार्थी

॥ श्लोक १४१ ॥

अप्रेम अप्रीति इप
 पकरहिणीपति अर्थने (उद्य भाट)
 पूर्वज्ञैलम् उद्ययायव समान
 धर्मअर्थनाम 'धर्म' अर्थ अने
 काम इपी
 कमलानर ह्मणोना समृद्धने
 (नाश करवामा)

शररीशम अन्व समान
 स्वर्गअपवर्गस्वर्ग तथा मोक्ष इपी
 पुरमार्गनिरोध नगरीना मार्गने
 योधम् सुभट समान शिकवामा
 स्तेयम् शैरीने निराकुरुत इर करे
 कीर्तिलता कीर्ति उपी वेवडीने
 (कापवामा)

कुठारम् डावाडा लवी

॥ श्लोक १४२ ॥

कीर्तिम् कीर्तिने हन्ति नाश करे छे

खल दुर्जनं मासान्
 बालमिलनम् भुर्ध्वाभायेना भेषाप
 माहात्म्यम् भोटा जने
 अङ्गम शरीरने
 महायाधि भोटा रोग
 दुग्धनय द्रुपुत्र कुल्म वशने
 विमलम् निर्भल ज्ये-नी
 चिन्ता चि ता
 मनश्चास्ताम् मननी मनोहस्ताने
 स्त्रीशीलम् श्रीना शीनने
 स्मरल्पट काभी माणम
 कपट कपट पुण्यम् पुण्यने
 गुणान् गुणोने नीचता नीच पाशु
 मत्य माणसो ज्ये वित्तम धन
 अदत्तम् चोरीनु आत्तम् भेषण्यु जे
 इह आनो कभा चै नभेषु
 सर्वम् सर्वं वस्तुने हतम् हृष्टी जे
 तै ते माणसो ज्ये इदम् आ

॥ श्लोक १४३ ॥

मुक्त्वा भा जने उच्चै अतिगय
 विपमम् आकङ्क्ष विपम ज्ञेने
 विपमृताम् अपोनु
 तै ते माणसो ज्ये
 धामितम् धृष्टेषु जे
 जीवितम् जिवितने
 तै ते माणसो ज्ये अज्ये समुद्रतु
 अतुलम अतिशय
 निषीय पान करीने मल्लिम नने
 वृष्णाशय तथ्याने क्षय
 अभीप्सित धृष्टेनो जे
 क्षिप्त्वा नाथीने
 वृन्तमुखम वातानी आशी
 तै ते माणसो ज्ये
 नयनयो आप्थोभा
 कण्डुकक्षति पर जननो नाश
 काश्रिता धृष्टेदी जे
 चै न माणसो ज्ये आदाय वधने
 परार्थिम् परायानी ऋधिने

आत्ममन्त्रे पोताना धरमा
पृत्ति पूर्यता
श्रियार्हादिता लक्ष्मीने ॐ श्री ॐ

॥ श्लोक १४४ ॥

स्त्रीणाम् स्त्रीयोना
हार इव हा० नम
अतिपीनकुचयो अति कठीनन्त
काचीइव क टोगे नम [ने ॐपर
काचीपदे डेड ॐपर गळे गाथ ॐपर
पत्रलताइव पीन नम
कज्जलमिव कागन नम
अलङ्कारकृन् अन्कार इप
चक्षुषो नेत्रोने विषे रेणु ॥१॥
भूमिविभूषण पृ० नीना आभूषण
चरणयो अन्ने यशुना [इप
पुण्यात्मना पवित्र भाणसोना
जायते थाय छे अन्येषाम् पनायाना
वित्तम् धनने अदत्तम् नडिदीधेना
अत्र आ नगतमा

जहताम त्याग जरेना ।
पुसाम् भाणसोना
प्रशसापहम् प्रशसानु पात्र

॥ श्लोक १४५ ॥

अदत्तादान योगीनु
महात्म्यम भाहात्मन
अहो आश्चर्य छे डे
वाचामगोचरम् वाणीने अविषय छे
यन् शार्थी डे अर्थम् पनने
आददानाम् योरी करनागयोना
अनर्थ दु ष अभ्येति आवे छे
सद्धानि धरमा

॥ श्लोक १४६ ॥

दोर्भ्याम् अन्ने टाय थडी
ये न भाणसो जलधे समुद्रना
तरन्ति तरे छे सलिलम नने
पद्भ्याम ये पग वडे
नम प्राणणे आकाशना आगशुभा
ये, नये क्षमे छे

वारबाणरहिता अप्तः विनाना
 कुर्वन्ति कः ॐ ये न माणो
 आह्वयम् गत्रामने
 दुष्टाम् लयकः ज्येनी
 अटवीम् न गयभा अटन्ति अट्टके
 पटवः याथाक माणो
 ते, मत्ति तेवे ॐ
 मरुधाविगा सप्था वगरना
 ते, केचित् तेवा डोर्कन ॐ
 चलचक्षुषा यपन नेत्रवाणी श्री
 परिचयै सोअत वडे [येना
 चित्तम् मन यदीयम् नभनु
 शुचि पवित्र ॐ

॥ श्लोक १४७ ॥

सद्योतै इव पतगीयाथी नभ
 भानुमान् भूर्ध भपणै दुतराओथी
 कुर्भाइव हाथी नभ
 जमद्विष धन्द्रनो
 मारुहै इव हरिणोथी नभ

केसरी निह मरुमुजा देवोना
 मर्त्ताइव एणी (धन्द्र) नभ
 दैत्यत्रजै दैत्योना भभूदोथी
 मौपर्णय इव गडड नभ
 उरगै भर्षोवडे मरुवाम् पवनोना
 स्तोमै इव सभूदो यदी नभ
 स्वर्गिरि भेड् पर्वत न नदि
 स्त्रीभिः श्रीयोथकी विभिदे भेद्यु
 यदीयदय ननु हृद्य
 शूराय गुरवी ॐवा
 तस्मै ते माणभने
 नम नभःकार थाओ

॥ श्लोक १४८ ॥

गुह्यम् गुह्य वात
 दुर्जनचेवसीव दुर्जनना मनभा
 सलिलम् पाणी [नभ
 मुग्निइव शिभरभा नभ
 धानीभृत् पर्वतना
 युद्धोर्वाम्इव भभरागलभा नभ

फातरा काय माणूस
 कलिमल ठनेशनो भेव
 स्वात्ते यित्तमा
 सुसाधो इव उत्तम मुनिना नम
 दौर्गन्धम् उद्धतपणु
 धरणीरुहीव पर्वतमा नम (अ-)
 मरुताम् देवेना भेजे, न नयीरहेतु
 चेतोऽबुजे यित्तइपी कमनमा
 स्थैर्यम् स्थिः पणु
 यस्य न माणुमना
 मृगीदृशाम श्रीयोना
 विलसितम् विचारस
 ध्याय धन्य एवा तरमै तेपुइपने
 नम नमस्कार थाओ

॥ श्लोक १४६ ॥

भूमङ्गभोगै श्रुंटीना वाग इपी
 इष्टावाणा
 लसदन्तरालैः अदर एवासमान
 न नहि [एवा

एणीदृशाम श्रीयोना
 देहसदर्पसर्पे शरीरइपी उद्ध
 सौंपोओ
 सदृष्यानदीप उत्तम ध्यानइपी
 समियाय प्राप्त थयो [दीपः
 शान्तिम् शान्तिने
 तरमै तेवा प्रकारना
 नम नमस्कार थाओ
 मयमिबुजराय मुनिओमा ओ

॥ श्लोक १५० ॥

भूयोभारभर धणाभारनासभूइथी
 अभिभूततरणी दुष्पनार वहा
 वाधौंइव समुद्रमा नम [नवी
 उद्भीपिणे लय कर एवा
 ससारे ससारमा
 सपरिग्रहा परिग्रहवाणी
 तनुजुपा माणुमोनी राजि श्रेणी
 निमज्जति दुमे उ
 अघ नीये (नरकादि गतिमा)

तन्तेऽथा भाटे काश्चन्ति छन्दे
 परिग्रहम् परिग्रहने
 जपतपश्चारित्रजप, तपश्चनेयाग्नि
 पात्रियर्था पवित्रता चने शुद्धि
 शुद्धध्यान शुद्ध ध्यानरूपी
 विधौ चन्द्रभाभा
 विद्युत्तुदम् राहु जेवा
 अमुम् आ परिग्रहने
 मोक्षम् तच्छेवाने
 विमुक्तो मुक्ति भागभा
 रता प्रेमवाणा

॥ श्लोक १५१ ॥

प्रद्वेषयन्धु द्वेषना अन्धु सग्धो
 क्लहैकसिधु क्नेशसमुद्रसरधो
 प्रमादपीन प्रमादधी पुष्ट धयेयो
 कुमताध्वनीनः कुमतभटिरीजनाने
 औद्धत्यहेतुः उद्धतपणाना हेतुर्प
 घृतिधुमकेतुः वीरज प्रत्ये अग्नि
 परिग्रह परिग्रह अयम् आ [जे]

दूरितदुत पापधी उपद्रव वाणी
 अयम् आ परिग्रह

॥ श्लोक १५२ ॥

पित्रो भा आपनी
 उपास्तिम् सेवाने सुवृत्त पुष्टुनी
 अनुशास्तिम् शिष्यामाने
 प्राज्ञै विद्वानो साये
 प्रसङ्गम् न यवने
 गुणवत्सु गुणवाणा जनोभा
 रगम् अलिधापाने
 परिग्रहप्रेरित परिग्रहधी प्रेरयली
 चित्तवृत्ति मननी वृत्ति जनी []
 जहाति तजे छे
 चैतन्यमश्च चैन्यने जम
 प्रमीत, मृत्यु पाभेजो जन
 ॥ श्लोक १५३ ॥
 न नधी आदित्यात् सूर्यं थकी
 अपर भीजे डोड
 प्रतापनपट्ट ताप आपवाभा यतु

न नहि बन्धेपर नमुद्र थडी धीजे
 तोयवान् न्य वाणे।
 न, एव, अय धीजे नथीन
 पवमानत च पवन थडी
 घडुल, अपय जेवे। दुष्ट न दुष्टनथी
 मृत्यो पर मृत्यु थडी धीजे
 नएव नथीन
 अमे इतर अग्नि थडी धीजे
 क्षुधाक्षुभितधी, भूष थडी लधुधी
 चौर चौर [वाणे। (भुष्मावरे।)
 म्मरात काम यदी
 न, इतर धीजे नथी
 दोषाह्यात् दोष थडी लरेला जेवा
 न नहि परिग्रहात् परिग्रह थडी
 परम् धीजे अघ स्थानम् पापनु
 तथा ते प्रभाषे [स्थान
 सर्वथा सर्व प्रकारे

॥ श्लोक १५४ ॥

धर्मध्यानम् धर्म ध्यानने

अधीरयन् अनित करते।
 तरुमूहव वृक्षने जेम
 प्रोत्सर्पि अनाथमान जेवे।
 कल्पानिल क'प का'ने। वायु जेम
 प्रीतिम् प्रीतिने
 पञ्जिनीमूहव कमयनीने जेम
 द्विपपति उन्मत हाथी
 निर्मूलम् मुनभाथी
 उन्मूलयन् उभेडी कडाडतो
 प्राविण्यम् पडिताधने
 पयोजिनीपतिमिव सूर्यने जेम
 स्वर्माणु राहु
 आच्छादयन् आच्छादित करते।
 श्लाघाम प्रशमाने एति पात्रे छे
 परिग्रह परिग्रह किमु शु ?
 कदा क्यारे पल
 कादम्बरीपानवत् मदिरापाननी पेठे

॥ श्लोक १५५ ॥

दुम्ब्रेषु तुषडाओभा

चापेषु धनुषोभा
 मौक्तिकेषु मोतीयोभा
 गुणाधिरोपान् गुणोना आरापण्यी
 महिमानम् महिमाने
 उदाक्ष्य जेधने काय क ने जेधने
 कदयै इव दोषी जेधने जेध
 काचनेषु द्रव्यमा यत् प्रयास
 गुणेषुएव गुणोभा
 मनस्वि पण्डितोभा
 मान्यै उत्तम जेधने

॥ श्लोक १५६ ॥

नैजन्यसज्जे दुर्जनताथी ल ना
 ननुजे मनुष्यमा वसन्त रहेनारा
 गुणा गुणो भवेयु थाय नदि नदि
 गौरवाय मोटाध भाटे
 गुणाधिरोप, दोरीनु आरापण्य
 परपीडनाय भीजने पीटा करवा
 कदापि कोष्ठ वषट ५५ [भाटे
 चापेषुइव धनुषोभा जेध

किं, न ह्यः शु नथी जेधो ।

॥ श्लोक १५७ ॥

वेपयुति वेगनी व्यना
 विशदवसतान्त्र निर्मल वमधी
 साध्यति थः शके छे
 मेघ्या पवित्र जेधनी विद्या विद्या
 ह्या मनोदुःख जेधनी
 स्वमनि पोतानी शुद्धिना
 विभवान्एव वैशव थकी
 लज्या भणी शके छे
 अतिसभ्या शोभा वाणी
 वित्तावाप्ति धननी प्राप्ति
 भवति थाय छे बहो धः
 उद्यमात्एव उद्योगवी
 दिव्या दिव्य जेधनी
 वस्त्रप्रह वस्त्र जेधने शुद्धि
 उद्यमपरिचयै उद्योगना परिय-
 प्राप्यते प्राप्त कगय छे [यणी
 नो नदि गुणौष, गु

॥ श्लोक १५८ ॥

पाषाणखडानि पथरना दुकटाञ्जे।
अपि पशु मौक्तिकानि भोती उपे
यनसक्रमान न गुणना म कभलथी
लोलविलोचनानाम् अपय नेत्र
वाणी (स्त्रीयो) ने

रक्ष स्थले दृश्य स्थनभा
अलङ्कणीभवन्ति आभूषणतरीके
थाय छे
तथा, गुणानाम् तेवा गुणोने।
महिमा प्रभाव महीयान् भोटोण

॥ श्लोक १५९ ॥

जाति उत्तम अति
गारु शरद ऋतुना
गर्वरीश्वर अन्द्रभानी
हवाम् कान्तिथोना
सौन्दर्यसहारिणी सुन्दरताने हर-
बुद्धि बुद्धि [नारी
बहु अतिशय असमान अतुय

वाहमय विधारपी
सरिजाथ मभुद्रने
प्रमाथ मन्थन करेवामा
अद्रिराट् मन्थाट्टिना न-री
दर्पकदर्प कामदेवना अह कारपी
सर्प सर्पने कणभृत सर्पाना
प्रत्यर्थी शत्रु (गड्ड) नी
तुल्यम् समान पुन वणी, केपी
तादृक् तेवा प्रकाणु
गौरवभाजन अकारणु प्रात्र
भवति, नो, नथी यतु
यादृक् न प्रभाषे
गुणानाम् गुणोने गण मभुद्र

॥ श्लोक १६० ॥

प्रार्माणेषुइव गामडीआञ्जोमा नम
नागर नगरने रडेवारी
अर्कबुसुम आकडाना पुष्पना
स्तोमेषुइव समूहमा नम
अलि श्रमर युवा श्रुवान

मातङ्ग' हाथी मरु भारवाडनी
 मदिनीपुङ्गव अभिमा नम
 मृग हृदि दग्धेषु गणगता
 दास्यु दावानयना वनमा
 चक्र यकवाक
 चदिरदीधितिपट्टव यन्त्रना किं
 शोभा नम
 शमीगर्भेषुङ्गव अग्निमा नम
 नमश्चर नन्यत्र प्राणी
 नो नदि भोगेषु भोगोभा
 रतिर्योति प्रीति करेछे हृदयम हृदय
 वैराग्यभाजा वैराग्यवाणाञ्चोनु
 क्वचित् कथपल

॥ श्लोक १६१ ॥

यद्वाछन्ति नै धृत्वा करेछे न नदि
 दुर्भगामङ्गव दुर्भागिणीनी येठे
 कथम् श्रीने
 प्रोक्तुगपीनस्तनीम विद्या अने कठीन
 रतन वाणी

यनरिनहाति, न, ननयी - नेडक ता
 तस्करै इव योत्र साये नम
 सदा हमेग

मुत्सुन्दरै दुर्धशी प्रकृति नत
 सोदरै बाधञ्चो साये
 नो, मुह्यति नथी मुत्राता
 पन्नगेषुङ्गव अपोभा नम
 मणिहारेषु मण्डीयोना दाशेभा
 अपारेषु धला अना
 योगउद्योग योगना उद्योगभा
 नियोगिन ज्ञेययथा
 प्रशामिन शमतावाणा
 तन् ते सधृणु

साम्य गमता (वैराग्य) तु
 छीलायितम् महात्म्ये उ

॥ श्लोक १६२ ॥

यत् नै वैराग्य
 ससारसरोज ससारश्पी कभवने
 नष्ट करवाम

मामसद्रशम् यन्द्र सरभो ॐ
 यन् नै वैरा य
 दमशीपगुतौ कपटशुपी दीपज्जनी
 जन्ति " ८२ करवामा "

सप सर्प जेवे।
 सूर्पवशशु शयन्ते। अरि (काभ)
 दर्पन्लने अहकारने दयवामा [तेना
 यन् नै वै । अथ
 चद्रचूडामणि० महादेव सरभो।
 सद्वुद्धिवधू उत्तम शुद्धिउपी श्रीने
 विनोदमदन क्षीडानु धर सरभो।
 साम्यसजीवनम् गभताने ७वाड
 वैराग्यम वैराग्यने [नागे।
 लमदात्मने निर्मल आत्माने भाटे
 प्रियसुहृद् प्रिय भित्र सरभो।
 तद्देहि तेवे। वैराग्य आपो।
 देहिप्रियम प्राणीयोने प्रिय जेवे।

॥ श्लोक १६३ ॥
 यन् नै प्राणीयानु ददय

कातात्रेलिकुठ श्रीयोनी क्षीडामा
 यन् नै हृदय । उद्धित थयु ॐ
 अमृतमधुरे अमृत नैवा मधु०
 भोजने भोजनमा
 भद्रभायम लाव वगरनु थयु ॐ
 यन् नै माल्यामोदमदम् पुष्पोना
 मुग'पमा मन्द थयु ॐ
 अनघनिनदे उत्तम शयन्वाणा।
 वाद्यवृन्दे वाद्य नना समृद्धमा
 सनिद्रम् मन्द थयेन ॐ
 सद्रूपस्वरूपे सारा उपने जेवामा
 क्षणसुखावेमुखम् क्षणीक सुथथी
 यन् नै [विभुष थयेतु
 क्षणे उत्पवमा
 क्षीणकाक्षम वाद्य रहित
 यन् नै वित्ते वनमा
 वीतवाद्यम् दृष्ट्या वगरनु
 हृदयम् दृष्टय इदम्, अमृत आथयु ॐ
 तत् ते राधशु विरक्तत्व वैराग्यनु

चिद्धम् नक्षत्रं ॐ

॥ श्लोक १६८ ॥

हेमन्त हेमन्त ऋतुमा
हिमवात ठडा पननथी
त्रेहितवने विटायेवा वनमा
उस्रै विना वस्त्रे विना
यन्मिथसि ने रडेडापु
मौध्मे श्रीभ्र ऋतुमा
भीष्मस्वराशु लयकर मर्थना
कर्कश किरणोथी तपेना
रज पुजेपु गेतीना दगनामा
शय्या शयन यन् ने
वर्षासु वर्षा ऋतुमा
गिरे पर्वतनी गुहासु गुकाञ्चामा
वसति वास करवे।
एकाकिनाम् ऐकाडी रहेता
योगिनाम योगीथिना तन्ते सगु
दुर्घ्याननिवधनै दुष्ट ध्यानना
काशोथी

अविजितम् नर्ही श्रुतायेदु

धैराय्य वैराभ्यतु

विस्फुर्जितम् भाडाभ्य ६

॥ श्लोक १६५ ॥

काव्यानाम् काव्येना
करणै क वा वडे कृतम् अश ७
सुरूचिरै मनोदग् ऐवा
वाचाम् वाणीना
प्रपचै विस्तारथी सूतम् शर्दु
बाहुबलै भुञ्जन्मोना पयथी
अल्म अश ७
तपसापुरै तपना नभूदथा
प्रसिद्धि कीर्तिना
अकुरै अकुग गरभा
एक इकत ऐक
लेकजन उत्तम भापुसोना
प्रमोदविपाणि दुर्धनी दुकांनसग्भे
सेव्य सेववै नेधये
विवेकः विवेक सखे हे भित्र

સર્ગા મધળી
 યેનવિના ને વિવેક વિના
 શ્વેનાશ્વ ચન્દ્ર વિના નમ
 રજનિ રાત્રી શ્રેણિ પકિત, અમૂહ
 ગુણાનામ્ તે ગુણોની
 મુષા નિષ્ક્રમ છે

॥ શ્લોક ૧૬૬ ॥

યસ્મિન્ ને વિવેક રૂપી ક્ષીર
 સમુદ્રમાથી
 રમ્યરુચે સુન્દર કાન્તિવાળા
 યથા કુસુદિનીમર્તુ યથારૂપીચન્દ્રને
 મહેત્ થાય છે સમવ ઉત્પત્તિ
 મપ્રાપ્ત્યૈ પ્રાપ્તીને માટે
 વિબુધેશ્વરૈ પહિતોએ (ઇન્દ્રાદિ)
 રૂઢ આ લોકમા [એ
 ગવામ્ દીર્ઘિની (પાણીની)
 ય ને વિવેક રૂપી સમુદ્ર
 મેવ્યતે સેવાય છે
 રત્નમૂ રત્નની બૃમિરૂપ

યેન ને વિવેકરૂપી સમુદ્ર વડે
 ઉચન્ ઉત્પન્ન થતી
 વતિ કેટલાક શારિણો મનોહર
 ગુણમણિશ્રેણિ ગુણોરૂપી મણી
 યોની પકિત
 વિશ્રાણ્યતે મેલની શંકાય છે
 દત્તે આપે છે વ્યવ કયા માણ્યમને
 હરે શ્વ વિષ્ણુ ભગવાનને નમ
 એ એવો તે વિવેકરૂપી સમુદ્ર
 ન નહિ રમામ્ લક્ષ્મીને
 વૈદગ્ધ્યદુગ્ધોદયિ વિવેકરૂપી ક્ષીર
 સમુદ્ર

॥ શ્લોક ૧૬૭ ॥

વૈરાગ્યમ્ વૈગ્યને
 મુમગમ્ મનોહર બાણ્યે
 તદ્દેવ તેજ યથાસામ્ યથાને
 યશિ મમદ્ સ એવ તેજ
 લક્ષ્મીન ઇન્દ્રાસમાન
 સ્ફુર્તિ નીતિ

शुभा मनोहर छे साएव तेज
 गुणश्रेणि गुणोनी पकित
 मनोहरिणी मनोहर अेवी
 ध्यानम् ध्यानने
 धन्यतमम् वना- वन्य जलपु
 तदेव तेज वचसाओष वाणीने।
 स एव तेज [मभूह
 जनय निर्भज जलपे।
 तारासु ताराओमा इन्दु' यन्द्रजम
 अमदभदमवन अतिशय पृजना
 यत्र जमा [स्थानक इप
 औचिति विवेक
 चचति शोभी न्देवो छे

॥ श्लोक १६८ ॥

धर्माणु सुर्थ
 महधोरणीपुइज अडेानी श्रेणी
 योमा जम
 करिआतेपुइव हाथीयोना टाणाभा
 ऐरावण अैरावत हाथी [जम

कल्पटु' कल्प वृक्ष
 प्रधिवीरुहेपुइज वृक्षोमा जम
 फणिश्रेणिपुइव सपौनी श्रेणिमा
 अहीश्वर शेष नाग [जम
 स्व शैल मेइ पर्वत
 धरणीधरेपुइज पर्वतोमा जम
 ह्यस्तोमेपुइज घोडाओना समूह-
 उमे शवा धन्द्रनो घोडा [मा जम
 भाति शोभे छे
 रचातिगृहम् द्वीतिना-थ्यान मग्गे।
 गुणेषु सधगा गुणोमा
 विलसन उदासमान अेगे।
 एक इकत
 विवेकोदय' विवेकनोज उदय

॥ श्लोक १६९ ॥

यस्मात् न विनयइपीथि तामपि
 याचकलोक याचक नोइइपी [थी
 कोज यंडार प्रत्ये
 रुचिमान् यन्द्र सग्गे।

अर्थ अर्थ समर्थोदय अमर्थ
 काम काम [उद्य वा नो
 इन्द्रियचित्तवृत्ति धन्द्रियेने थि
 तनी वृत्तिरूप
 तन्निनीप्रोत्कर्ष नग्ने नराग्वाभा
 वर्षागम वरसादना आववाउप
 धर्म चअने नर्म त्रिदिन-वर्गने
 अपुनर्मव भोक्षने।

भव उत्पन्न करनारा
 प्रादुर्भवति उत्पन्न क्ते
 अजसा तुरन्त
 नत्र्य अयम् नवीन, आ
 सुदम् हर्षने आतनोतु विन्तार क्ते
 महताम् भोटा पुष्पोना
 औचित्य विवेकरूपी
 चिन्तामणि थितामणि ग्त्त

॥ श्लोक १७० ॥

भक्ति सेवा तीर्थकृताम् तीर्थकृतेनी
 नति नभरकार

प्रगमिनाम् मुनीथेनो
 जैनागमानाम् नैन सिद्धान्तोत्तु
 श्रुति श्रवण मुक्ति त्याग
 मत्सरिणाम् मत्सरीथेनो
 पुन वणी परिचिति सग
 नैपुण्य डाहापण्थी
 पुण्यात्मनाम् पवित्र भाषाथेनो
 अन्येषाम् भीम भाषाथेना
 गुणसस्तुति गुणुना वष्पाल
 परइति परिहार, त्याग
 क्रोधादि क्रोध विगरे
 विद्वेषिणाम् शत्रुथेनो
 पापानाम् पापेनी विरति विराम
 रति प्रेम
 स्वसुहृताम् पोतानी श्रीयो प्रत्ये
 एषागति अथी रीतनी गति
 धर्मिणाम् धर्मी भाषुसेनी

॥ श्लोक १७१ ॥

सौजन्यम् सञ्जनता रूपी

जनक पिता प्रसू माता
 उपगमः शान्ति इषी
 त्यागादर दानना व्याहृ इषी
 सोदर साध पत्नी श्री
 पुण्यमतिः पुण्यनी युद्धिइषी
 सुहृद् मित्र गुणगण शुभोना
 पुत्रः छोकरे [सभूद इषी
 वपासगम लल्लना भग इषी
 नैर्दभ्यम् निर्दभ्यता इषी
 भगिनी येन दया दयाइषी
 दुहिता दीकरी प्रीति प्रीतिइषी
 मातृस्वसा भानी
 सान्द्रानदकुटम् अति आनन्दना
 कुटुम्बकम् कुटुम्बने [सभूदइषी
 इदम् आवा प्रकारना
 प्राहु कहे छे सताम् सञ्जनोनु
 धीघना, युद्धिने निन भाननारा

॥ श्लोक १७० ॥

अर्चा भूज

अर्हताम् अरिहन्त प्रभुयोनी
 सयमिनाम् सयभवाशाओरे
 नमस्या नभम्कार सग मोषत
 सताम् सञ्जनोनी सश्रुति श्रवण
 आगमानाम् आगभोनु दानम् दान
 धनानाम् द्रव्योनु कद्वणा दया -
 अगभाजान् प्राग्गीओ उपर
 मार्ग अद्यम् आ मार्ग
 आर्यो उत्तम जनोओ
 उदित, कहेलो छे शिवस्य भोक्षने

॥ श्लोक १७३ ॥

विस्फूर्तिमत् स्फुरायमान यती
 कीर्तिं व्रीर्ति
 अनिचविद्या पवित्र विद्या
 समृद्धि सपत इद्धा वृद्धिपामेदी
 रमणीयकृष्णम् मनोहु इषी
 सौभाग्यसिद्धि सौभाग्यनी सिद्धि
 विमलकुटुम्बम् निर्मल कुव
 फलानि इषी छे चर्मस्य धर्मना

अपि छ जेवा अमूनि आ जेवा

॥ श्लोक १७४ ॥

मौहार्द्रद्रष्टि प्रेमवाणी द्रष्टि
सुकृतैकपुष्टि पृष्टुयनी पुष्टि
परोपकार भीजने उपकार
कृष्णाधिकार दयालु पशु
विनेकयोग विवेकनो मयोग
समतामियोग भभतानु धारवु
मतोपवृत्ति सतोप वृत्ति
कृतिनाम् पुष्टुयशाणीथोनी
प्रवृत्ति प्रवृत्ति

॥ श्लोक १७५ ॥

ज्ञानी ज्ञानी थधने
निनीत विनयवाणो
सुमगः सौसाध्यवानो थधने
सुशील उत्तमशीलवाणो
प्रभुत्ववान् ददावाणो थधने
न्यायपथप्रवृत्त न्यायमार्गे आन-
ल्यही दानेश्वरी [नारे]

घनाढ्य धनाढ्य थधने
प्रशमो शान्त स्वभाववाणो
समर्थः सत्तावाणो थधने
पचअपि पायपल अर्मा आ
भूमीपु अगर्मा

कल्पवृक्षा कल्पवृक्ष जेवा छे

॥ श्लोक १७६ ॥

दुग्ध अपि दरिद्री छता पण
य जे भाणस पातक पाप थदी
भीतचेता भीतामनवाणो
युवाअपि युवान् पल मारकाभदेवना
विकारहीन विकार वगरने।
आढ्य अपि ममर्थ धना पा।
य जे भाणस
नीतिमताम् न्यायी जनोभा
घुरीण अथेम ३
त्रय अपि त्र। पल कृष्णी देव्या
देवनदीप्रवाहा म

जनक पिता प्रसू माता
 वपशमः शान्ति उषी
 त्यागादरं दानना आदर इषी
 सोदर भाध पत्नी श्री
 पुण्यमतिं प्रुद्युनी शुद्धिइषी
 सुहृद् मित्र गुणगण शुषोना
 पुत्र ठाकरे [समृद्ध इषी
 त्रपासगम लल्लना सग इषी
 नैर्दय्यम् निर्दम्भता इषी
 भगिनी जेन दया दयाइषी
 दुहिता दीकरी प्रीति प्रीतिइषी
 मातृस्वसा भास्ती
 सान्द्रानदकुटम् अति आनदना
 कुटुम्बकम् कुटु जने [समृद्धइषी
 इदम् आवा प्रकारना
 प्राहुं कहे ठे सवाम् सल्लनोनु
 घीघना शुद्धिने विन भाननारा।

॥ श्लोक १७२ ॥

अर्चा पूजा

अर्हताम् अगिदुन्त प्रलज्जोनी
 सयमिनाम् सयमवाशाओ ने
 नमस्या नमन्कार सग मोभत
 सवाम् सल्लनोनी सशुति त्रवण
 आगमानाम् आगमोनु दानम् दान
 धनानाम् द्रुयोनु करुणा दया
 अगमाजाम् प्राग्गीओ डिपर
 मार्गं अयम् आ मार्गं
 वार्यं उताम जनोओ
 उदित कहेलो ठे शिवस्य मोक्षने।

॥ श्लोक १७३ ॥

विष्णुर्तिमत् स्फुरायमान यती
 कीर्तिं दीर्ति
 अतिचविद्या पवित्र विद्या
 समृद्धिं सपत् इच्छा वृद्धिपाभेदी
 रमणीयकृपम् मनोहर इषी
 सौभाग्यसिद्धि सौभाग्यनी सिद्धि
 विमलकुलम् निर्मल दुःख -
 फलानि इषी। छे धर्मस्य धर्मना।

वद्मपि छ जेवा अमूनि आ जेवा

॥ श्लोक १७४ ॥

मौहार्द्रद्रष्टि, प्रेमवाणी द्रष्टि
सुदृत्वैकपुष्टि पुष्टयनी पृष्टि
परोपकार धीजने उपकार
करणाधिकार दयालु पलु
विवेकयोग विवेकनो मयोग
समताभियोग नमतानु धारवु
सनोपवृत्ति सतोप वृत्ति
कृतिनाम् पुष्टयशाणीयोनी
प्रवृत्ति प्रवृत्ति

॥ श्लोक १७५ ॥

जानी ज्ञानी थधने
पेनीत विनयवाणे
मुमग सौभाग्यवाणे थने
इलील उत्तमशीलवाणे
सुत्ववान् होदावाणे थने
मायपयप्रवृत्त न्यायभार्गे आन-
गागी दानेश्वरी [नागे

धनाद्वय धनाद्वय थने
प्रशमो शान्त स्वभाववाणे
समय संतावाणे थधने
पचअपि पायपदू ममा आ
भूमीपु मगमा
कल्पवृक्षा कल्पवृक्ष जेवा उ

॥ श्लोक १७६ ॥

दु स्य अपि रिती ज्ञानां पाम
य जे भावम वतक पाप थनी
भीतचता श्रीनामनवाणे
पुवाअपि युवानपुमर कामदेवना
विकारहीन विम्व रमणे
आद्वय अपि भूमर्षी ज्ञाना पाम
य जे भावम
नीतिमताम न्यायी ज्ञतोभा
धुरीण अथेभर
त्रय अपि वसु पद अमी तेज्या
देवनदीप्रवाहा मुग्धना प्रव
जेवा पु

॥ श्लोक १७७ ॥

वृत्ति मनोवृत्ति
 नीतिमती नीतीवाणी रमा वक्ष्मी
 परमा अतिशय शश्वत् निगन्तर
 विनीता विनयवागा
 सुता पुत्रो षष्ठु षाठ
 चधुरधी मनोहर युद्धिनाथो
 मति युद्धि स्मृतिमती भगण्य
 वश वश [कनारी
 प्रशसास्पदम् प्रशसाने योय
 वीर्यम् शकित वर्यतरम् उत्तम
 वच वयन मधुरम् भीठु
 मूर्ति भूति
 विस्फूर्तिमात् देदीप्यमान
 सानन्दम् आनन्द भडित
 विदुरै परिदोये
 इदम् आ, ये प्रभाथे
 निगदितम् कहेलु उ धर्मस्य धर्मने।
 लीलायितम् भडिभा उ

॥ श्लोक १७८ ॥

शास्त्रे शास्त्रे वटे
 शास्त्ररताम् शास्त्रवागाथेना
 वलै अत्र वटे
 बलभृताम् अथवागाथेना
 श्रिभि वक्ष्मी वटे
 श्रियाशालिना लक्ष्मी वागाना
 शालै शीन वटे
 शीलजुषाम् शीय वारीयोभा
 गुणै गुणै वटे
 गुणजुषाम् गुण्णीजनोना
 धीभि युद्धि वटे
 धीमालिनाम् युद्धिवानोना
 सर्वेषाम् सर्वना गुरुःअस्ति गुण
 अमी आ मम आरा पुन व
 मत्वा मानीने इति ये प्रभा
 येषाम् नयेनी व्यथान् कहेली
 विश्वानदकरीम् जगतमा आ
 जगद्गुरुः जगत्नागुरु [करन

इति ये प्रभाषे ग्यातिम इतिने

दुमायु दुमायुने।

सुत पुन (अक्षय)

॥ श्लोक १७६ ॥

नेयाम् ते अेवा चदन य दन गच्छी

चद्र यन्द्र सरणी

मौक्तिक मोती सरणी

बुसुद यद्र विकारी कभन म पी

कैलासशैल कैनाग पर्वत नी

उत्सन् C नाग पाभती

कीर्तिं प्रीतिना स्फोट विक्रव

मरीचि डिग्णेथी [अेवा

मण्डित सुनोवित कगी उ

दिशाम दिशाअे कभणे अेवा

प्रौढप्रतिष्ठा मोत्री प्रीतिने

ग्न्याम् अर्श कनाग

सुगिणाम् मुनियो

मुनिहार मुनियोभा हिरा जेवा

हीरविजयाह्वानाम् हीरुप्रिधयसुगीना

जिवश्रीमताम नोक्षन्धी नभी

राज्य राज्यमा [वाणा

गतिनि मनोद- अेवा

विश्वहमविजय पदितहेभविन्त्य

सूक्तारलिम कन्तुगी प्रकणने

निमम न्थी उ

॥ श्लोक १८० ॥

कमलविजय कभन विजय

सज्ञ नाम

प्राक्षपार्यद्र भद्रा पदितना

पादद्वयमल अने य ॥ कभनना

बिलासे विनागभा

श्रुताम् श्रमर तुथ्य अेवाने

सगतेन प्राप्त ययेना

रमिकजनविनोदा - निक जनेने

आनद आपनानी

सूत्रिता अनावेदी

सूक्तिमाला आ कन्तुगी

श्रियम् वक्ष्मीने अयने

तातागम् भाथुमेने
ठपीठे क'ड-यधमा
ठ्ठती रहेधी ज्येवी

॥ श्लोक १८१ ॥

सत्सूत्र उत्तम संतर्षी
मौषिप मोतीयोना
महोदधिगुल्य समुद्र नगी
गुम्प रचना
प्राहाइन्दुः विदोनागा गन्द्रे नेवा

॥ श्लोक १ ॥

गच्छतः भार्गे गायनारने
स्खलाम् रभयना कापि क'ड'ड
भवत्येव थायडेभ
प्रमादत* प्रभाइथी हसन्ति ह'मेछे
दुर्जनाः दुर्जनं भालसो
नय ते वभते
ममादधति सभाधान करे छे
मपनाः डावा भालसो

हेमत्रिनयन हेम विग्रथ
विनिर्मित मनवेव ठे ११२८
य* न प्रकरण आन^{१०} नेवा
सूत्रजल भूत उभा पा^१ (पान हयो)
अबुधरा इव मेने नम^{१०} उतम
जस्मान व्या व्यना थ^{१०} म प्रवाद प्रव
ह्यारव्याजुप व्या प्यान होरु २ ॥
क्षितितल्म पृथ्वी ननपत हइडु मम भा
सुसयतु सुभी थाओ इकेवा तन् तेवा
सन्त संजग्नेो तय यारिन विग

॥ श्लोक १ ॥

ह्रस्वा प्राप्तकरीने वनीय
परणाम्बुज यरप कभ
तारसारम उत्तम तत्वने
स्वादच्छदा स्वादनी प
अधरित हथेडा
नि

कृता निश्च इत्ता
नाश्व भ्रमर जेवा
शी यो (पान क्यो)
मे प्रवर उत्तम
स ज्ञाननोरग प्रवाह प्रवाह
॥ श्लोक २ ॥
प दन हृद्भु मम भाग
रुद्र जेवा तम् तेवा
मिचय आरिच विजय
म् नामवा ग
हारिणा परैपकारीथोभा
प्रथम जेवा

दत्तआनन्द आथो उ आनन्दो
कदम्बरम् समूह जेथे

॥ श्लोक १ ॥

हीनपुण्या पुण्य वगना
नपश्यन्ति जेता नथी
रागान्धा अनुगगमा अन्ध
तत्वसस्थितिम् तत्वनी स्थितिने
लामे लाषभा
अलाभफल अनालना प्रगने
दएर निश्चय लमत जेगे उ
ते ते जेवा
नराधमा अरम भाषुसो

समाप्तभिदम्

